

El setmanari de més difusió de Catalunya

Membre de la UGIF

Catalunya Cristiana

"La història de l'home, és la història de l'alliberament de l'esperit".

Raimon Galí

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any VI N.º 284

Setmana del 3 al 9 de març del 1985

50 Ptes.

AFINANT

Què ens passa?

De retorn a casa després d'haver acollit, en nom de l'Església, a la capella de sant Jordi del Palau de la Generalitat, les despulles de Salvador Espriu, i d'haver-lo encomanat a Déu, veig i escolto amb emoció l'exquisida conversa del nostre poeta amb l'Espinàs. Encert de TV3, que cal felicitar, traça i tacte reconeguts per tothom de l'entrevistador i, sobretot, la humanitat bíblica, la senzilla grandesa de l'escriptor que Catalunya avui plora.

Les preguntes s'agombolen a l'esperit...

L'Espinàs eludí, amb el pudor "cívica" que avui es porta, preguntar-li per les seves conviccions religioses. Ell havia manifestat, tal com ho vàrem recollir a CATALUNYA CRISTIANA (vg. n. 189, que volia morir en el si de l'Església.

El misteri de les seves relacions amb Déu i amb Jesucrist —del qual ens recordà acuradament que sols havia escrit mots, que s'emportà el vent, sobre la sorra —no ens pertoca pas d'escrutar-lo.

La pregunta inevitable i dolorosa és aquesta: Què ens passa als cristians d'avui i d'aquí incapaces de compartir plenament la nostra fe amb homes com l'Espriu?

Joan E. Jarque i Jutglar

SUMARI

7 La Santa Seu sanciona religiosos favorables a l'avortament.

9 250 malalts visqueren a Cambrils un dia de germanor.

10 Dr. Martí: "L'Església dels EE.UU. participa del pragmatisme dels americans".

CENTRALS

El B.I.C.E. vol omplir el "buit espiritual" dels infants.

Catalunya ha plorat el seu gran poeta

Salvador Espriu,

un home "net de cor"

"Voldria morir dins l'Església catòlica, recordant la meua mare que fou religiosa i una dona extraordinària en tot sentit". Això ho deia Salvador Espriu ara fa dos anys, en el programa de ràdio "Tot plegat".

La tristesa que ha colpit el cor dels catalans en perdre el seu gran poeta, s'alleuja tot contemplant la grandesa d'esperit d'aquest home honest en la seva vida, en els seus escrits i en el respecte a les persones. Com a cristians fem nostre el prec d'Espriu al rector d'Arenys de Mar: "Pregueu per mi, mossèn".

Descansi en pau.

Suport a l'acció missionera

3 d'abril, Dia de l'Amèrica Llatina

Des de fa anys se celebra en l'Església Espanyola, la Jornada d'Hispanoamèrica per recordar i estrènyer els vincles singulars que l'uneixen amb les Esglésies d'aquell continent. El record es remunta als primers moments de l'arribada dels castellans al Nou Món, amb la implantació de les primeres comunitats cristianes.

El Papa reconeixia fa poc a Saragossa tant l'acció inicial de la mig mil·lenari com la que actualment continua realitzant-se: "Una sembra generosa i fecunda la d'aquells missioners espanyols i portuguesos que sembraren abundantment la paraula de l'Evangelí, en un esforç que arriba fins als nostres dies i que constitueix una de les pàgines més belles en tota la història de l'evangelització duta a terme per l'Església".

Si bé, hi ha missioners espanyols en gran nombre a Àsia, Àfrica i Oceania, la major part són a Amèrica, per la qual cosa, aquest nom té sempre en l'Església d'Espanya resonàncies missioneres.

Monsenyor Montero demana la ràpida autorització de la televisió privada

MADRID.- El bisbe i president de la comissió episcopal de Mitjans de Comunicació, monsenyor Montero es declarà en el Club Siglo XXI a favor que s'autoritzi al més aviat possible la televisió privada. El Govern encara no té data per presentar el seu projecte de llei.

Col·lecció EL NINOT EL NINOT

Quatre volums per a nens
de 3 a 5 anys.
Material d'entreteniment i
aprenentatge adequat tant a la
edat com per a les
condicions d'ús.
Incorporats

Títols publicats:
El porquet, El tigre
El mussol, El gat
La guineu, El pingüí

290 ptes. cada un.

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS
MATERNAL - PRE-ESCOLAR - EGB - BUP
Casp, 79 - 08013 Barcelona - Tels. 245 72 03 / 04

EDITORIAL

"Déu vos salve, Maria"

A França ja fa setmanes que se'n parla. Aquests últims dies ha estat el film més esperat i que més sensació ha causat el festival de cinema de Berlín. A casa nostra ja s'han publicat alguns comentaris anticipant-se a la projecció en les nostres pantalles. Per això ens sembla que val la pena que en diguem també alguna cosa nosaltres, tot i acceptant el risc de parlar de quelcom que no hem vist, fiant-nos per tant d'informacions de segona mà, i d'haver d'especular sobre els comentaris i les reaccions que es produiran d'aquesta part ençà dels Pirineus.

Ens referim al film del suís-francès Jean-Luc Godard "Je vous salue Marie" (Déu vos salve Maria). El títol és clar i net. Per la seva educació de ginebrí calvinista Godard sap molt bé que aquests mots de l'evangeli de Lluc obren el diàleg de Gabriel amb Maria en el qual li és anunciat, i ella accepta, que concebrà virginalment —per obra de l'Esperit Sant— el Fill de Déu. Es tracta, doncs d'un film sobre la concepció virginal de Jesús (i no sobre la Immaculada Concepció com ja ha dit un comentarista del nostre secà). L'Anunciació ha estat tema freqüent per a pintors, poetes i escriptors, com tothom sap. Fins aquí no hi ha res a dir: Si Godard s'hagués limitat (?) a filmar un tema bíblic, com per exemple el Sant Mateu de Passolini, el seu film ni hauria mogut l'enrenou que està movent a França ni hauria provocat l'expectació suspecta del festival de Berlín.

Què passa doncs amb la pel·lícula de Godard? J. Potin, a "La Croix" en parla així: "aquesta producció artística vol ser una actualització en el món d'avui del misteri de la concepció virginal. Alguns diran que és un film obscè i pornogràfic per la seva insistència a mostrar la nuesa de Maria, mentre d'altres subratllaran... la delicadesa dels gestos i de les relacions entre Maria i Josep i la densitat espiritual que emana de les imatges". Apressem-nos a dir que Godard no escamoteja pas, com ho ha fet una certa catequesi recent i no pas únicament protestant, la concepció virginal; aquesta és precisament el nus del drama entre el Josep i la Maria del film com ho és també en l'evangeli de Mateu.

El sol fet de voler actualitzar el relat bíblic no crearia pas un greu problema. Tota representació artística dels misteris cristians ha "actualitzat" aquells fets i la justa insistència de la fe cristiana sobre la historicitat dels fets salvadors no queda pas fàcilment satisfeta amb les representacions "arqueològiques". Allò que provoca, apassionadament a favor o en contra, del film de Godard són certs "detalls" de la seva actualització —cosa que veu tothom— i la tesi de fons que el col·loca en un terreny equívoc, fent d'un tema cristià, l'Encarnació del Verb per obra de l'Esperit Sant, un tema "religiós", és a dir, el misteri de la vida obert a la transcendència ja que la maternitat de Maria, en la pel·lícula, depassa la relació sexual entre l'home i la dona fins i tot units en un amor total. És una bella aproximació al misteri cristià de l'amor però es queda curta pel que fa al misteri de l'Encarnació. Diu Pottin "malgrat que s'hi endevini aquesta dimensió religiosa, no el podem considerar com un film cristià sols perquè arrenca de l'Evangeli. La concepció virginal assoleix el seu sentit total sols per aquell que creu que Jesús, el Fill de Maria, és el Fill de Déu". Ara, a aquestes pregoneses, nucli del film, pocs hi arriben i ens temem que pocs hi arribaran a casa nostra.

Pel que fa als aspectes formals del film, Maria és la filla d'un empleat de gasolinera, Josep és taxista, Gabriel, l'oncle de Maria és client de Josep i és el que li fa entendre que Maria ha concebut per obra de Déu... Afegim-hi el mostrar, amb tot l'art que es vulgui, la nuesa de Maria.

Horaci digué que els artistes tenen la justa llibertat d'agosarar-se a tot "quidquid audendi", però també els marca uns límits de sentit comú i de respecte a la tradició cultural (o és que avui ja no en tenim cap?). No ens podem estar de citar-lo al peu de la lletra: "Honoratum si forte reponis Achillem/ impiger, iracundus, inexorabilis, acer/ iura neget sibi datam, nihil non arroget armis./ Sit Medea ferox invictaque, flebilis Ino./ perfidus Ixion, lo vaga, tristes Orestes"/(*) Nosatres hi afegiríem "...sigui Maria plena de Gràcia, just Josep, Gabriel arcàngel. I tu adorant com fra Angèlic o obedient com Miquel Àngel."

(*) "Si fas actuar l'honorable Achilles, que sigui intrèpid, iracund, inexorable... Sigui Medea ferotge i invencible, Ino plorosa, Ixió perfid, lo errabund, Orestes nostàlgic".

El Sínode ja està en marxa

En el seu número 2.207, del 2 de febrer proppassat, la revista **ECLESIA** publica l'editorial que, complementant-lo amb l'entrevista atorgada pel pare Georges Cottier, dominic, que publicarem a la pàgina 24 del present número, transcrivim íntegrament.

L'interès de la vida catòlica internacional —i potser el de la vida internacional a seques— va aquesta setmana seguint les petjades de Joan Pau II en el seu nou viatge llatino-americà. Aquest viatge que és el vint-i-cinquè, número d'argent, en les grans visites pastorals del Papa Wojtyła i que revela una especial predilecció del Pontífex per aquell continent. Allí va anar per primera vegada a Mèxic, tantost iniciat el seu pontificat, i allí torna ara, per sisena vegada, per recórrer en aquest viatge jubilar les terres de Venècia, Equador i Perú, i també amb una breu estada a Trinidad Tobago.

Però l'atenció eclesial i mundial han romàs preses per un altre esdeveniment anunciat pel mateix Papa a Roma quan ja estava pràcticament amb el peu a l'avió que havia de conduir-lo a Venècia. L'anunci d'un nou Sínode extraordinari, fet en la mateixa data, lloc i cerimònia en la qual Joan XXIII va sorprendre el món amb la convocatòria del Concili Vaticà II, i una mica amb les mateixes característiques de decisió gairebé fulminant del Papa ha estat acceptat amb satisfacció generalitzada i, al mateix temps, ja ha disparat les especulacions i les endevinalles al vol-

tant de les intencions d'aquesta convocatòria i els rumbos que puguin seguir els seus passos.

En aquest sentit cal dir que ja des d'ara, i en raó d'aquesta polèmica i d'aquestes expectatives, el Sínode ja està en marxa. El protagonitzaran amb el Papa, pel mes de desembre, els bisbes als quals correspongui assistir d'acord amb el Codi de Dret Canònic, però en el rerafons de la seva presència i de les seves actuacions ja hi és des d'ara la cordialitat de l'Església. Un Sínode que s'anuncia és des del primer moment de la seva convocatòria una font de dinamisme, de reflexió i també d'esperances en el si de l'Església.

De moment, i com a expressió de l'estat d'opinió vigent avui en l'Església, les càbales s'han centrat en el tarannà d'aquest Sínode extraordinari. ¿Què serà i per què es convoca? ¿Mera commemoració acadèmica, acta de defunció o relançament del Vaticà II? Són i seran les preguntes fonamentals, segons òptiques i perspectives, en aquesta primera fase preparatòria.

Malgrat tot, cal dir que algunes pistes existeixen per albirar per on podrien anar els passos d'aquesta assemblea. El mateix Papa, en el moment de l'anunci, avançà que el convocava "per afavorir una profundització" i una constant inserció del Vaticà II en la vida de l'Església a la llum de les noves exigències. Posteriorment, durant el seu viatge a Venècia i en el mateix avió va precisar, a preguntes dels periodistes, que "cal fer balanç per man-

tenir la direcció". I enfront els que el consideren reticent respecte al Vaticà II, no serà de més recordar una afirmació seva en el context del seu discurs al Pontífexi Consell de Laics, el 19 de novembre del 1984, que passà molt desapercbut i que obté ara, a la llum de l'anunci d'aquest Sínode, nova rellevància. En aquella ocasió Joan Pau II deia: "Sempre he desitjat que el meu pontificat tingui com objectiu fonamental realitzar plenament i legítimament el Concili".

Es possible que en aquests dos adverbis —plenament i legítimament— calgui inscriure tota la càrrega i la intenció d'aquest proper Sínode. La plenitud de la seva realització suggereix que se'l considera encara vigent i no aplicat del tot. La legitimitat sembla al·ludir a l'autenticitat, a la veritable coherència amb el seu esperit d'algunes de les seves interpretacions durant aquests vint anys. Per altra banda, el recurs a la col·legialitat dels bisbes de la qual el Sínode n'és expressió es deixa interpretar com un símptoma de seguiment de la dinàmica pròpia del Vaticà II, ja que el Sínode com a tal fou instaurat per Pau VI en ple concili i en consonància amb els desitjos manifestats pels pares conciliaris.

Joan Pau II és amant dels gestos i cultivador del seu llenguatge. D'un Sínode commemoratiu del Vaticà II i anunciat en el mateix lloc, data i ocasió del seu anunci no cal sinó deduir que es tracta de connectar amb l'ànima i l'esperit d'aquell concili.

Catalunya
Cristiana

Difusió
controlada
per O.J.D.

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció y Administració: C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol,
Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetes.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

• **Coordinadora d'Associacions Femeníes Catòliques.**— Conferència a càrrec de Mn. Antoni M. Oriol, doctor en Teologia: "Visió cristiana de la Ciència i de la Tècnica". Lloc: Sala Claret, c/ Roger de Llúria, 5. Data: 21 de març, dijous. Hora: 19.15.

• **Any del Centenari de l'Oratori de Sant Felip Neri, a Gràcia (1885-1985).**— CONFERÈNCIES QUARESMALES. En la Quaresma d'enguany, tot preparant la Pasqua, exposarem l'espiritualitat de Sant Felip Neri amb els temes següents: Despreniment i esperit martirià - Humilitat i reconciliació - L'amor ho és tot: esperit filial - Pregària i Eucaristia - Joia i apostolat. Dies: de l'11 al 15 de març. Hora: a 2/4 de 9 del vespre; després de la missa de 8. Lloc: l'església de l'Oratori. Les conferències són a càrrec del P. Joaquim Coll, C.O., preposit de l'Oratori de Gràcia. Tots hi sou invitats. Us hi esperem!

• **Institut de Teologia i Humanisme. "Sala Panyafort".**— La Sala Panyafort inaugura aquest any la "I Setmana sobre el matrimoni la família" amb el desig de seguir celebrant-la en anys venidors. El tema d'enguany serà: "SEXUALITAT I AMOR". Dia 5 de març, "Sexualitat i amor en el matrimoni, avui", del P. Jesús Villa, o.p. Dia 6 de març, "La sexualitat en el pla de Déu", pel P. Gerard Sánchez o.p. Dia 7 de març, "Amor i matrimoni", pel Dr. Carles Anton. Dia 8 de març, "Amor i sexualitat; conflictes i esperances", per un PANEL. Horari: de 8 a 9 del vespre. Matrícula: contribució voluntària.

• **CONFERÈNCIES QUARESMALES.** Tema: "Evangeli i home actual". Dia 11 de març, "Fisonomia de l'home actual". Dia 18 de març, "L'home, ¿senyor o esclau de les coses?" Dia 25 de març, "La civilització de l'amor. L'home i els seus semblants". Dia 1 d'abril, "L'home, història i transcendència". Horari: De 8 a 9 del vespre. Conferenciant: P. Emili Barcelón o.p. Matrícula: contribució voluntària.

• **ESCOLA D'ESPIRITUALITAT.** Tema: "Experiència i formes de contemplació". Dates: I.ª Setmana: Març, 19, 20, 21, 22 i 23 (El dia 23, durant el matí, per a aquells que ho desitgin, tindrà lloc una experiència de "Puntínia", fora de Barcelona. Els detalls es concretaran durant la setmana). II.ª Setmana: Abril, 15, 16, 17, 18 i 19. Horari: de 7.30 a 9 del vespre. Dirigeix: Jaume Boada Rafi o.p. Matrícula: per a les dues setmanes, 1.700 ptes. Per a una setmana, 1.000 ptes.

• **Curs d'entrenament per a aprendre a concentrar-se.**— Recomanat a persones de tota edat, per habilitar la ment a concentrar-se, memoritzar i relaxar-se en moviment, al mateix temps que s'aconsegueix mantenir el cos àgil i sa. Dies: tots els dimecres de març. Horari: a 2/4 de 7 del vespre. Lloc: Centre Passatge Mercader, 13 (Mallorca-Balmes). Per informació: OTE, tel. 230 64 78.

• **CARISMA.**— Sota aquest títol, els Germans de Sant Joan de Déu organitzen un Encontre Obert, per aprofundir el compromís del creient de cara als malalts i marginats. Es planteja també com a possibilitat de coneixement mutu i d'amistat entre tots els interessats per l'acció eclesial en aquest camp. L'Encontre se celebrarà els dissabtes, a partir de 2/4 de 5 de la tarda, els dies: 9 de març, "Discerniment i opció preferencial. Testimoni de Joan de Déu". 13 d'abril, "Pasqua, ¿quina esperança ens mou? ¿quina esperança oferim?". 1 de juny, "A favorir espais de llibertat. Actituds del creient en el seu treball amb esls malalts i marginats". La primera part serà dedicada a l'exposició i col·loqui sobre el tema, i la segona, a la pregària i discerniment. Lloc: Hospital psiquiàtric "Ntra. Sra. de Montserrat", a Sant Boi. L'assistència és lliure. Els interessats poden trucar al tel. 661 63 50.

• **Quaresma 85. Cicle de Conferències.**— Tema: "EL SERMÓ DE LA MONTANYA" (Mt 5:1-48). Un projec-

te d'estil devida per als fills del Regne. Professor: Mn. Eduard Bosc Bellver, de la Facultat de Teologia de Barcelona. Dies: 25 i 27 de febrer; 6 i 13 de març. Hora: A les 8 del vespre. Lloc: "Sala IFAC", c/ Santaló, 80.

• **No hi ha cap dolor humà que sigui inútil.**— Jornades a la llum de l'Evangeli. Dies: del 15 de març (a les 6 de la tarda) al 19 de març (a les 8 de la tarda). Amb la col·laboració del P. Xavier Repullés s. j. Lloc: Dominiques de la Presentació, c/ Angel Guimerà, 1, de Sant Just Desvern. Inscripció: Delegació Diocesana de Pastoral de la Salut, c/ Bisbe Irurita, 5. Tel. 317 15 97.

• **CIC, c/ Via Augusta, 205.**— Tots els dilluns de març, de 2/4 de 5 a les 6 de la tarda. Dia 4: Celebració de l'Eucaristia i Pregària participada, presidida per Mn. Francesc Vergés. Dia 11, "La comunicació i la moderna tecnologia"; dia 18, "El permanent desig de comunicar-se", a càrrec de Manuel Ibáñez Escofet. Dia 25, "El big-bang: Biografia de l'Univers", per Josep Anton Grifols.

• **Encontre de religioses.**— Se celebrarà el dissabte, dia 9 de març, al monestir de Santa Isabel, Monges Clarisses, a les 5 de la tarda. Dirigirà Mn. Eugeni Portubach, c/ Rocaberti, 12 (Sarrià).

• **Unió Eucarística Reparadora (Obra Sagraris Calvaris).**— 4 de març: DIA ANIVERSARI. A les 7 de la tarda, Exposició del Santíssim Sagrament i Vespres solemnes. A les 8 de la tarda, Celebració de l'Eucaristia. Lloc: Casa de Natzaret. Dia 10 de març: Convivència. Horari, de 10.30 matí a 5 tarda a la Casa de Natzaret. C/. Verge de la Salut, 26.

SOLSONA

• **Nova Tanda d'Exercicis per al Poble de Déu.**— Lloc: Cova de Sant Ignasi, de Manresa. Director: Mons. Mi-

quel Moncadas, bisbe de Solsona. Dies: del 15 de març (vespre) al 19 de març (migdia). És oberta a tothom: Joves, adults, tercera edat, matrimonis, sacerdots, religiosos/es... Per a tots una experiència de Déu, sempre jove, i un retorn a les fonts del cristianisme. És necessari portar la Bíblia (Antic i Nou Testament). Les despeses són cobertes de manera anònima i voluntària. Inscripcions: Cova de Sant Ignasi, de Manresa. Tel. (93) 872 04 22.

LLEIDA

• **Vinaixa. Perllongació de la "Nit de Maria".**— Els apòstols de Maria perllonguen la "Nit de Maria" del 15 d'agost a les nits dels primers dissabtes

de mes, durant tot l'any. Són nits de cants i de pregària, des de les 10 de la nit fins a les 3 de la matinada.

Després passem una hora de fraternal comunió fins a les 4 de la matinada, i tot seguit marxem cap a les nostres diòcesis i pobles respectius. Són nits de conversió, seguint els tres graus de la vida sobrenatural: Purificació - Il·luminació i Consagració. Esperem amb joia tots els qui s'hi sentin cridats.

• **Lleida. Col·legi Major "Sant Antoni de Pàdua", c/ Vila Antònia, 12.**— "CONVERSES TEOLÒGIQUES": La transcendència, la salvació, la santificació. Dies: 4 i 5 - 11 i 12 de març. Hora: 8 del vespre. Conferenciant: Dr. Joan E. Jarque i Jutjar, director de "CATALUNYA CRISTIANA".

Parròquia del Corpus Christi Bailén, 175 - Barcelona

Dijous, dia 7 de març a les 8'30 del vespre.
Presentació del llibre de poemes, original
de mossèn Manuel Tort,

CIUTAT DE L'ALBA TRANSPARENT Presentació a cura de Josep Fauli.

Hi sou invitats

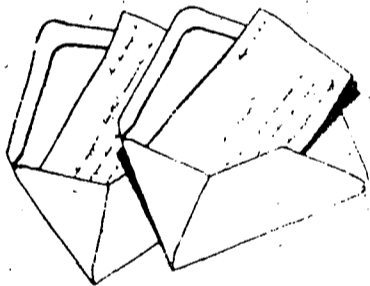
Conferència de les organitzacions catòliques diocesanes

Tal com es va acordar a la "Diada" del 4 de novembre del 1984 la C.O.C.D. convoca a totes les Associacions Catòliques de la Diòcesi i a tothom que hi vulgui participar a una reunió on es comentarà el Document "Els laics en l'església i en el món" aprovat pel Consell Pastoral de la Diòcesi de Barcelona.

La reunió tindrà lloc el dimarts dia 12 de març en el Saló d'Actes del Col·legi de l'Escola Pia, c/. Balmes, 208 a les 7,30 h. de la tarda.

En el transcurs de la reunió es projectarà un Vídeo sobre la figura del Dr. Pere Tarrés.

CARTES

Desvetlla't Catalunya!

Hola Catalunya Cristiana!

Aquests dies passats del mes de desembre i gener, hem tingut ocasió de llegir en algun diari (l'Avui) i potser d'altres, que alguns articulistes consideraven l'actuació del Papa Joan Pau II contradictòria amb la fam del món, i en una altra ocasió se'l va tractar de cinic i hipòcrita, a ell i a tots els que representa.

Certament que tals declaracions són un engegament, típic,

dels destructors i no pas dels constructors; però el motiu d'aquesta carta no és pas aquest primer fet, sinó aquest segon fet: quasi ningú no ha contestat en defensa del successor de Pere.

Què ha passat? Catalunya, on tens la fe? on tens la coherència amb aquesta fe? la unió i la defensa de la veritat?

Sí, Catalunya, prou que protestes quan no t'apugen el sou, o quan no et donen prou autonomia, o quan no t'escriuen bé el català, però tractant-se de les coses de Déu i de l'Església, no reacciones, o dius que no serveixes, o dius que ja n'hi ha d'altres que ho fan, i així, de mica en mica, deixes embrutar l'opinió del teu poble, dels teus fills, dels teus petits.

Per favor, Catalunya, això no arriba ni a ser-tebi. (Ap 3:15).

Però tinguem esperança si ens posem de mans a la feina. Així doncs, començant per nosaltres: ¡Endavant! Joan Pau II, successor de Pere, amb la teva feina de sembrador de fe, solidaritat i reconciliació entre els homes. De

tot cor t'acompanyem i et recordem en la pregària.

Grup LLOANÇA Monistrol de Montserrat

☆☆☆

Una millor assistència espiritual als malalts

Escric des d'una clínica on han internat per intervenir d'una malaltia molt dolorosa al meu pare septuagenari. Abans de marxar de casa li portà la comunió el rector de la parròquia i en la clínica el capellà de la casa. Tots dos s'han limitat amb això: portar la comunió i res més. En demanar-los que conversessin un xic amb el meu pare ho ha fet parlant de futbol i prou.

¿A una persona gran que pateix molt no se li pot dir quelcom més? ¿No es pot intentar que súblimi una mica aquest dolor? Abans eren les famílies que tenien por d'avisar els capellans per no espantar el malalt. Ara els que tenen por són alguns capellans. Quina responsabilitat!

Si us plau, si algú em pot dir on hi ha sacerdots que només "exerceixin" de sacerdot, sobre tot per a gent gran i malalta, li agrairia i pot ser que serveixi per algú més. Jo penso que a aquestes edats tenen dret que l'Església els parli el llenguatge amb que van conèixer i viure la seva fe.

Si algun capellà se sentís al·ludit que intenti entendre el que no he sabut explicar, que no vegi només l'estil d'aquest escrit, sino que rumii i pensi si fés només que de capellà.

V.E.M.

EQUIPEU-VOS PER L'ESPORT!

rebaixes de

XANDALLS · SAMARRETES · POLOS · PANTALONS · etc.

dels dies 1 al 10 de Març a **la tenda**
nomes a PAU CLARIS, 118 - BARCELONA

Convocatoria Premis d'Infermeria

STA. MADRONA, a l'especialitat d'infermeria
MONTSERRAT PORTA, d'infermeria general
Març 1985

BASES DEL PREMI SANTA MADRONA,

a l'especialitat d'infermeria dotat amb 50.000 ptes., i un accésit de 15.000 ptes.

- Podran concorrer al Premi Sta. Madrona a l'especialitat d'infermeria, els escrits originals de qualsevol professional d'infermeria que així ho acrediti, mitjançant una fotocòpia del títol, o bé del certificat final d'estudis expedit per la seva Escola d'Infermeria, i que s'ajustin a les condicions establertes.
 - El tema haurà de centrar-se en una de les especialitats d'infermeria que s'haurà d'especificar expressament.
 - Els escrits podran ser una obra individual o bé d'equip, en català o en castellà indistintament.
 - La seva extensió no podrà ser de menys de 16 folis mecanografiats a doble espai i a una sola cara, ni de més de 30 folis.
 - Es obligació de consignar la bibliografia o les fonts d'informació que han estat utilitzades. Si el treball és fruit d'una experiència personal, cal especificar el medi i les circumstàncies en que es va dur a terme.
 - El terme d'admissió dels treballs és el dia 1 de març de 1985.
- Els treballs hauran de ser tramesos al domicili de l'Associació, carrer Escorial, 177, 08024 Barcelona, sense firmar i per triplicat (original i dues còpies o fotocòpies). Amb un tema d'identificació i acompanyats d'un sobre tancat, a l'exterior del qual hi figurarà el tema i títol, amb el nom i domicili de l'autor o autors "tancat a l'interior junt amb la documentació" que es demana en l'apartat n.º 1. Aquest sobre només serà obert en el moment en que es farà públic el veredict.
- El jurat estarà format per cinc membres, un dels quals serà de la Junta en funcions designat per aquesta, en reunió ordinària. El seu nom serà publicat en el Butlletí del mes de març.
- El veredict del jurat serà publicat dins les activitats que hi haurà programades per la "Setmana de Santa Madrona", Març 1985 el dia i l'hora seran anunciats amb l'anticipació deguda.
- Els treballs premiats seran publicats en el "Butlletí d'Infermeria" del proper mes de juny. També podran ser publicats altres treballs que segons criteri del jurat, tinguin mèrits suficients. Els treballs que no hagin de ser publicats seran retornats, i no es mantindrà correspondència sobre ells.
- Tant el premi com l'accésit podran ser declarats deserts si cap dels escrits presentats al concurs no tingués els mèrits suficients o bé els treballs fossin mancats d'algun dels requisits que són consignats en les bases com a obligatoris.

BASES DEL PREMI MONTSERRAT PORTA,

d'infermeria general dotat amb 50.000 ptes., i un accésit de 15.000 ptes.

- Les bases són les mateixes que el "Premi Santa Madrona", amb la modificació dels apartats:
- Només podran concorrer les Ex-Alumnes de l'Escola Universitària d'Infermeria Sta. Madrona, que així ho acreditin, indicant la promoció.
 - Tema lliure d'infermeria.
 - Els membres del jurat poden ser els mateixos que els del Premi Santa Madrona, o s'en poden nomenar d'altres, segons decideixi la Junta en sessió ordinària. El seu nom serà publicat en el Butlletí del mes de Març.

Informació i Organització: Associació d'Ex-Alumnes de l'Escola
Universitària d'Infermeria Sta. Madrona

Escorial, 177 - tel. 215 07 41 - 08024 Barcelona

ARA MATEIX

Memòria de Salvador Espriu

Aquest sentiment dolorós de buit que la mort de Salvador Espriu ha produït en tan amplis sectors de la nostra societat depassa, amb escreix, l'estricta literatura. L'autor de "La pell de brau" ja forma part —i tant de bo no en sigui el darrer— del nombre de poetes catalans que han convocat multituds a l'hora del seu comiat definitiu. La premsa parla d'unes trenta mil persones que han desfilat davant del seu cadàver... Fet més que mai remarcable avui que l'alta cultura, en general, i la poesia, especialment, són lluny del carrer.

D'on li venia a Espriu aquesta transcendència, aconseguida sense sortir del seu terreny ni gesticular?

El seu no és el cas d'un Verdaguier, en el qual l'accessibilitat fàcil de la major part de la seva obra s'unia a la condició de víctima perseguida, per arribar de dret al cor del poble... O el d'un Guimerà, dramaturg prolífic i popular que mai no esquivà la polèmica política directa.

Confinat al silenci, o a la mitja veu, Espriu, en la millor línia de la no-violència, assumí amb plena dignitat la condició de perseguit imposada al seu poble, fins al punt de convertir-la en una força moral d'identificació, de resistència, de fidelitat per als seus conciutadans i d'interpel·lació als perseguidors. "Beviem a glops / aspres vins de burla / el meu poble i jo. / Escoltàvem forts arguments de sabre / el meu poble i jo." "Ens alcem tots dos / en encesa espera / el meu poble i jo".

Espriu aconsegui, a més, en aquesta terra de bàndols, de mantenir el seu mestratge lliure i obert. Les pressions encaminades a fer-lo aparèixer, en algun moment, d'un color o d'un altre, resultaren vanes. El seu compromís —qui gosaria dir, tanmateix, que no va ser un poeta compromès?— no es referia a cap recepta, sinó a la salut d'"aquesta meua pobra, / bruta, trista, dissortada pàtria", a la qual, sense estalviar-li la crua sinceritat d'aquests mots, havia promès fidelitat: "...i em quedaré aquí fins a la mort". Des de la natural eufòria de les tendències de partit que comporta la democràcia i des de la lamentable insubordinació, a vegades, de la política respecte del servei poble, pren encara més valor aquesta actitud del poeta. La solidaritat del país, complement de la diversitat i la discrepància, no hauria de ser una exclusiva de les èpoques de repressió.

La contribució de Salvador Espriu a la universalitat dels catalans té també un altre vessant remarcable: la seva llarga reflexió poètica no queda exhaurida en la dimensió patriòtica. Tot i que les circumstàncies gravíssimes de la nostra cultura, amenaçada de mort, haurien pogut justificar-ho. Però el poeta que va escriure, amb tota veritat: "hem viscut per salvar-vos els mots", no ens salvava per a guardar-los en un museu, sinó perquè fóssim plenament homes. Els grans interrogants de la condició humana són presents en la seva poesia com ho són en la de tot gran poeta de qualsevol llengua. Sobretot, en Espriu, el tema de l'assumpció de la mort: "sents com pels llargs camins de les teves ferides, / enllà de les dents closes dels teus morts, / en una resignada solitud arriba, / des del fons de la teva petita rebel·lia, / una clara, plena humil acceptació. / Aleshores diràs: Sí, tot és just. / Però no abans, mal abans, sinó quan vingui / amb l'aigua molt callada / el respir de les flors."

No sé si algun lector esperaria aquí una referència al tema de la fe: Prefereixo estar-me'n. Penso que els creients téhim molta a agrair a Espriu: la seva obertura i simpatia als valors cristians, el fons de la seva obra i fins les seves imatges, immerses en la tradició judeocristiana. A part d'això, sento un gran respecte per l'actitud expressada en l'admirable pròleg de la seva "Setmana Santa", i vull atènim-m'hi: "Entorn d'ella —la Mort— gira aquesta "Setmana Santa", que no s'esbalça, m'afiguro, en l'acreditat gènere de l'estampeta ni sofreix tampoc que ningú s'alleri a discórrer, alegrant-se'n o lamentant-ho, sobre el fantasma de la meua "conversió". Però crec que ens pertany el lliure i imprescriptible dret d'interrogar i indagar, sense rendir-nos mai a la coacció de cap pretesa autoritat, del color que sigui, sobre tota mena de problemes i qüestions."

J. Carrera Planas

Catalunya

El Pallars Sobirà demana TV3

El Consell Comarcal de Muntanya del Pallars Sobirà sol·licitarà al president de la Generalitat, Jordi Pujol i al director general de TV3, Joan Granados, que accelerin la instal·lació del tercer canal a la comarca del Pallars Sobirà. Segons el president del Consell, Ignasi Bruna, TV3 no es veurà a la zona fins a finals del 1986, "per la qual cosa considerem que novament la nostra comarca torna a ser marginada".

A més d'aquest acord adoptat en la reunió que mantingueren l'executiva del consell, els congregats parlaren de la instal·lació d'una exposició a Barcelona on s'expliquen les peculiaritats turístiques de la zona.

Espanya

La Telefònica obligada a pagar impostos municipals

L'Estat no està capacitada per exonerar a ningú d'impost o d'una altra classe de gravàmens que no siguin de la seva competència, segons ha dictaminat l'Audiència de València, com a argument a una sentència sobre un contenció fiscal mantingut per la Companyia Telefònica i l'Ajuntament de València.

L'Audiència ha donat la raó al consistori valencià i obliga la CTNE a pagar una taxa d'escombraries que li girà la institució local. El tema en si, de petita magnitud —inferior a mig milió i, per tant, no recorrible—, assoleix ressonàncies de gran interès ja que es tracta de la primera sentència que condemna la Telefònica a pagar un impost lo-

cal, a la vegada que l'esmentada companyia eludia aquesta fiscalitat per tenir firmat amb l'Estat un acord general dels temps de Primo de Rivera i actualitzat l'any 1946.

L'Ajuntament de València fou un dels primers que des de la nova situació democràtica començà a girar rebuts fiscals a la Telefònica i, amb la negativa d'aquesta pel que fa al pagament, per la qual cosa, i a partir d'aquest moment, els ajuntaments —o d'altres administracions— podran començar a carregar-li tota classe d'impostos.

Món

Vietnam utilitza gas tòxic a Kampuchés

Els kmers rojos, que continuen lluitant a l'oest de Cambotja contra forces governamentals i vietnamites, denuncien que aquests han utilitzat gasos tòxics

La protecció que us oferim s'explica amb les dades següents:

- Per malaltia: fins a 1.500 ptes. diàries.
- Subsidis per Intervencions Quirúrgiques (també per a infants menors d'edat) i dietes per estada a la clínica: fins a 3.000 ptes. diàries.
- Per invalidesa: fins a 90.000 ptes. mensuals.
- En cas de defunció: fins a 1.500.000 ptes.
- Subsidis per orfenesa: fins a 15.000 ptes. mensuals.
- I, a més a més, el Premi a l'Antiguitat Mutualista.

Oi que així es comprèn que durant l'any 1984 hàgim ultrapassat el nombre de 250.000 mutualistes?

Tots, homes i dones, poden integrar-se a la nostra Entitat Mutualista, dels 16 anys complerts als 40 per complir.

AGRUPACIÓ MÚTUA
DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Gran Via de les Corts Catalanes, 621. Telèfons 318 18 00 - 318 40 50
08010 Barcelona

Tothom ajuda tothom

Parroquia de la Mare de Déu de Núria
C/. Bon Pastor, 7-9 - Telef. 200 01 67

SANTA QUARESMA DE 1985
SANTS EXERCICIS
ESPIRITUALS IGNASIANES

En català: del dia 11 al 15.
En castellà: del dia 25 al 29.
Hores: de les 18.45 a les 20.45.

Dedicats a tot classe de persones i dirigits per
Mn. Francesc d'A. Camps. Prev. Rector.

Casa Ntra. Sra. de Montserrat
Caldes de Montbui (Barcelona)
Tel. 865 00 96

TANDE D'EXERCICIS
ESPIRITUALS

Per homes i joves.
Març. Del divendres dia 15 a les 20.h.
al dimarts dia 19 al migdia.

Director: P. Antoni Sospedra cpcr.

Joan Pau II ha convocat un Sínode extraordinari dels bisbes

Aprofundir el Vaticà II

Publiquem íntegre el text del papa Joan Pau II anunciant el Sínode extraordinari dels Bisbes, sobre el qual la majoria dels mitjans informatius es limitaren a una curta referència. La convocatòria feta a tot el món la va fer el Papa en acabar la celebració eucarística que se celebrà a la Basílica de Sant Pau Extramurs, el dia 25 de gener. Heus ací, doncs, les paraules del Sant Pare.

En acabar aquesta celebració eucarística en la festivitat de la Conversió de San Pau, que ens veu reunits junt al triomf gloriós de l'apòstol, com a conclusió de l'octavari d'oracions per la unió dels cristians, un record s'aboca apressant a la consciència de tots. Aquest any coincideix amb el vintè aniversari de la clausura del Concili Vaticà Segon. El primer anunci, com molt bé recordem, fou fet pel meu predecessor Joan XXIII, de venerable memòria, justament en aquesta basílica i en aquest mateix dia, el 25 de gener del 1959.

El Vaticà II continua sent l'esdeveniment fonamental en la vida de l'Església contemporània; fonamental per l'aprofundiment de les riqueses que li foren confiades per Crist, el qual, en l'Església i per mitjà de l'Església, perllonga i participa els homes el "Mysterium salutis", l'obra de la redempció; fonamental pel contacte fecund amb el món modern amb fins d'evangelització i de diàleg a tots nivells i amb tots els homes de consciència recta.

Per mi, a més a més —que he tingut la gràcia especial de participar-hi i de col·laborar activament en el seu desenvolupament—, el Vaticà II ha estat sempre i, de manera particular durant aquests anys del meu Pontificat, el constant punt de referència de tota la meua acció pastoral, amb el compromís conscient de traduir les seves orientacions en aplicació concreta i fidel, a nivell de tota Església i de tota l'Església.

És necessari referir-se constantment a aquella font. I molt més quan dates tan significatives, com la d'aquest any, s'atansen i revifen records i emocions d'aquell esdeveniment veritablement històric.

Per tant, avui, festivitat de la Conversió de Sant Pau, amb íntima alegria i emoció, convoco una assemblea general extraordinària del sínode dels bisbes, que se celebrarà des del 25 de novembre al 8 de desembre del present any, i en la qual hi participaran els patriarques i alguns arquebisbes de les esglésies orientals i

presidents de totes les conferències episcopals dels cinc continents.

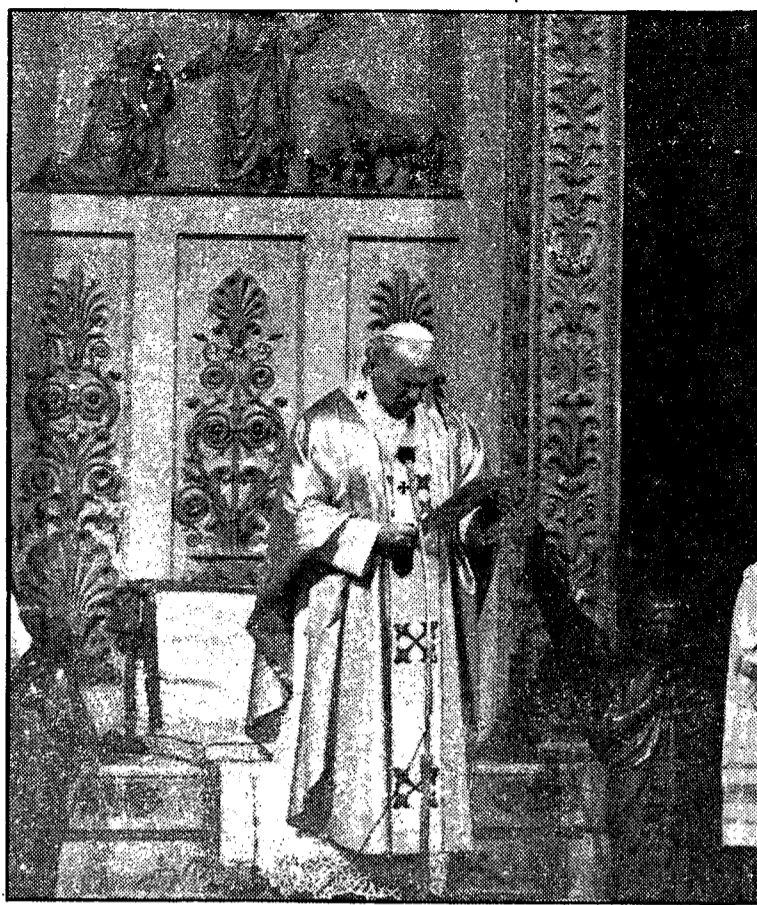
La finalitat de la iniciativa és no solament commemorar el Concili Vaticà II a vint anys de distància de la seva clausura, sinó també i sobretot de:

—Reviure en certa manera aquella atmosfera extraordinària de comunió eclesial que caracteritzà l'assemblea ecumènica en el recíproca participació dels sofriments i de les alegries, de les lluites i de les esperances, que són pròpies del cos de Crist en les diverses parts de la terra.

—Intercanviar-se i aprofundir experiències i notícies entorn a l'aplicació del Concili a nivell d'Església Universal i d'esglésies particulars.

—Afavorir l'ulterior aprofundiment i la constant inserció del Vaticà II en la vida de l'Església, també a la llum de les noves exigències.

Atribueixo a aquesta assemblea extraordinària del Sínode una importància particular. Per tal motiu, he volgut publicar-ho des d'aquesta Basílica, on s'escoltà per primera vegada l'anunci del concili ecumènic del nostre segle. La intenció que em mou es col·loca en les empremtes de les intencions dels meus venerables predecessors Joan XXIII i Pau VI: contribuir a aquella "renovació de pensaments, activitats, cos-

Joan Pau II durant la convocatòria de l'Assemblea General Extraordinària del Sínode dels Bisbes.

tums; força moral i de goig i esperança que ha estat l'objectiu del Concili" ("Ensenyances de Pau VI", III, 1965, pàg. 746).

Des d'ara confio la realització del sínode extraordinari dels bisbes a les oracions de l'Església i a la poderosa intercessió dels Sants Pere i Pau i amb vosaltres, sobretot, imploro a la Mare de Déu Immaculada. Mare de l'Església, que ens assisteixi en aquesta hora i ens obtingui aquella fidelitat a Crist, de la qual n'és model incomparable per la seva

disponibilitat "d'esclava del Senyor" i per la seva constant obertura a la Paraula de Déu (cfr Lluç 1,38,2,19,51).

En aquesta fidelitat total i perseverant, l'Església actual vol continuar la seva marxa cap el tercer mil·lenni de la història, en mig dels homes i juntament amb ells, participi de les mateixes esperances i expectatives, continuant el camí marcat pel Vaticà II i, sempre a l'escòlta de "tot allò que l'Esperit diu a l'Església" (Ap. 2,7,11,17,26; 3,5,13).

La iniciativa del Pontífex obre una difícil etapa de revisió i autocrítica

Sínode per a disminuir les discòrdies en l'Església

En dues setmanes —del 25 de novembre al 8 de desembre pròxims— Joan Pau II establirà "l'estratègia pastoral" del segon període del seu pontificat, amb la col·laboració dels patriarques orientals i dels 101 presidents de les conferències episcopals de l'Església occidental. El Sínode extraordinari obre en l'Església, en la qual no hi manquen discòrdies, un difícil període d'autocrítica.

Ningú, ni la mateixa Secretaria del Sínode, estava al corrent del propòsit de Joan Pau II que, en el mateix lloc i en la mateixa data del mes que el papa Roncalli anuncià el Concili Vaticà II, comunicà (26 anys després) que del 25 de novembre al 8 de desembre (dia que es compliran 20 anys de la clausura del Vaticà II) es reunirà a Roma un Sínode extraordinari per a realitzar un balanç del postconcili. En l'avió que el duia a Caracas confessà que la decisió l'havia pres de manera molt personal, només dos dies abans del 25 de gener.

El Papa té pressa

Segons el Dret Canònic, una assemblea extraordinària del Sínode es pot convocar quan algunes qüestions relatives a la vida de l'Església universal requereixen una resposta ràpida. Joan Pau II, per tant, té pressa. No ha volgut esperar a la sessió ordinà-

ria del Sínode, prevista per a la tardor del 1986, que tractarà sobre la missió dels seglars en l'Església i en el món. Són moltes, en efecte, les qüestions plantejades en el període postconciliar de 20 anys, en el qual l'Església ha conegut una de les "contestes" i les crisis més agudes de la seva història, que esperen respostes urgents.

Per exemple, ¿cal tornar una mica cap enrera en el camp litúrgic després del gran pas endavant donat pel Concili? ¿O, al contrari, més aviat convé, continuar en l'adaptació dels ritus litúrgics a les diferents cultures? El diàleg amb les marxistes i no creients ¿no hauria de ser més prudent per evitar polèmiques com la recent sobre la teologia de l'alliberament? La recerca de la unitat entre els cristians, ¿ha de preveure uns temps més llargs dels previstos en principi o al contrari, a partir dels "acords doctrinals" ja aconseguits, ha de llançar-se cap a nous acords?

Encara hi ha d'altres exemples: els ordes i congregacions religioses ¿no haurien de retornar a una fidelitat més rigurosa a les seves constitucions, després de la renovació recomanada pel Vaticà II? ¿S'hauria de rellançar formes d'associació dels joves i dels laics més atentes a la vida espiritual dels seus membres, sense oblidar la seva presència activa en l'Església i en el món?

¿Cal mantenir o s'hauria de modificar l'estatut de la dona en l'Església, en la qual apareix com una "ciudadana de segona categoria"?

Posar ordre a la casa

Aquests són alguns dels interrogants que, segons fonts eclesiàstiques, actualment es planteja el Papa i molts d'altres que tenen tasques de direcció en l'Església. Joan Pau II des del començament del seu pontificat, comença a contestar aquests problemes "posant ordre a la casa", com ho pot confirmar qualsevol observador de la vida eclesiàstica.

Les seves primeres decisions ja anaven en aquest sentit: recomanacions als jesuïtes i als religiosos més inquietos, consells de no abandonar l'hàbit religiós o almenys un signe extern, com a expressió de la condició sacerdotal o religiosa, orientacions sobre el marxisme, declaracions realistes en el camp de l'ecumenisme, intervencions en el de la moral, de la sexualitat, del matrimoni, de la regulació dels naixements, decisions posant fi al conflicte en l'interior d'ordes i congregacions religioses, normes sobre la funció de la dona en l'Església i fins i tot, alguna concessió als tradicionalistes que reclamen els ritus tradicionals i el llatí, com la concessió de celebrar, amb el per-

mís del bisbe respectiu, la missa de Sant Pius V.

La intensa activitat pastoral de Joan Pau II, a Roma i als 40 països visitats durant els seus 25 viatges internacionals, ha merescut l'adhesió d'amplis sectors de l'Església catòlica, però en d'altres ambients progressistes se l'acusa de voler liquidar les decisions del Concili Vaticà II. En aquests sectors s'ha encunyat la paraula "d'involució". Aquests grups afirmen que s'ha donat un pas enrera pel que fa, a allò que s'ha adquirit des del Concili, quan creuen que l'Església hauria de continuar el seu "aggiornamento" i el seu diàleg amb la modernitat, en allò que encara du retard. Consolidar el Vaticà II o obrir-se a noves fites: aquest sembla ser el dilema que separa

Roma dels catòlics més impacients.

Per altra banda, el cardenal Ratzinger, en unes recents declaracions que han aixecat molta polèmica, insistí que no tots els fruits del postconcili han estat bons i es declarà partidari d'una certa "restauració", en el sentit d'una recuperació de la identitat catòlica, després de les incerteses i aventures que han seguit el Concili. El progressisme radicalitzat, a jutjar pels seus fruits, ha comès considerables errors. S'ha manifestat més eficient a destruir i liquidar que a construir i edificar. Només amb Joan Pau II s'han reobert molts seminaris tancats en els anys del postconcili i s'ha parat la corba del descens de vocacions.

Jordi Piquer

Per actualitzar el Viacrucis

EL CAMÍ DEL CALVARI

Sis Via Crucis i cants adients
de Josep Riera, C.O.

Textos suggerents per fer reflexionar a cada estació,
incloent-hi la resurrecció, com és ordenat

Preu: 175 ptes.

DISTRIBUIDORA BALMES: Duran y Bas, 11 - Barcelona

Hi ha 17.516 religiosos i religioses espanyoles a Amèrica

Segons estadístiques aparegudes en la "Guia de les Comunitats religioses masculines d'Espanya" publicada l'any 1984 per la Conferència Espanyola de Religiosos (CONFER), a Amèrica hi ha 6.967 religiosos procedents de províncies espanyoles dels Instituts pertanyents a la CONFER masculina. La majoria resideix a Amèrica llatina, encara que hi ha grups importants a EE.UU.

Els Instituts que tenen major nombre de religiosos a Amèrica són els Jesuïtes (927), després els Germans Maristes (644), Els Passionistes (461), Franciscans (424), Dominics (416), Agustins recol·lectes (413), Agustins (381), Claretians (375), Carmelites Descalços (342) i Paüls (308).

Els religiosos espanyols en d'altres continents són: 984 a Europa sense Espanya; 865 a Àsia; 515 a Àfrica i 35 a Oceania. A Espanya hi ha 19.218 religiosos a les diferents províncies espanyoles segons la Guia de la CONFER.

Les religioses femenines a Amèrica són 10.549. Les congregacions de més nombrosa presència al Continent són les germanes dels Ancians Desemparats (753), les Mercedàries de la Caritat (415), les Dominiques del Rosari (410), les Filles de la Caritat (431), les Franciscanes Mis-

sioneres de Maria (329), les Germanes de la Caritat del Cardenal Sancha (321) i les Serventes de Maria (311).

Joan Pau II visitarà la CEE el mes de maig

El papa Joan Pau II visitarà el pròxim 20 de maig la seu de la Comissió de les Comunitats Europees, a Brussel·les. La visita del Pontífex a l'òrgan executiu i burocràtic del Mercat Comú, coincidirà amb l'estança del Papa a Bèlgica, en visita apostòlica, del 17 al 21 de maig. Les autoritats comunitàries no han fixat encara el programa de la visita papal a la seu del Mercat Comú, ni han establert la llista de persones que rebran Joan Pau II.

Cent mil quilos de gra, a Àfrica

El Papa va agrair als agricultors italians el seu regal de 100.000 quilos de gra per a Àfrica, parlà de les relacions entre el treball agrícola i l'intercanvi comercial i recordà que no sempre el camperol és remunerat justament". Qualificà a la vegada de "fenomen estèril" la destrucció de grans quantitats de productes agrícoles per raons comercials, ja que existeix un món amb fam que reclama ajuda. És urgent —va dir— la recerca d'una política comuna dels Estats que establixi una col·laboració entre producció agrícola i necessitats

VATICÀ DIA A DIA

dels països, a fi de cercar un major equilibri".

"La terra —va concloure Joan Pau II— és un do de Déu per a benefici de tothom i els seus béns no poden reduir-se a un limitat nombre de pobles o de categories de persones mentre són excloses dels seus fruits: per això és urgent cercar múltiples connexions entre els Estats, entre els països rics i pobres i trobar camins més amplis per a l'intercanvi entre els països, perquè les omissions no redueixin les esperances de la justícia i no es transformin en pecat social.

Improbable visita del Papa a Terra Santa

Una visita "imminent" del Papa a Terra Santa, es considera "molt improbable, encara que no en absolut", segons manifestaren a Efe fonts vaticanes, sorpreses davant certes informacions en aquest sentit del diari "Davar" de Tel Aviv. Substancialment ja està dissenyat el programa de visites del Pontífex per al 1985, precisà el vice-director de la sala de premsa de la Santa Seu, Nicolini: tres viatges a Itàlia i dos a fora, completen el programa papal de viatges de l'any 1985. L'11 de maig, el Papa viatjarà a Bèlgica, Holanda i Luxemburg i el juny ho farà a la regió italiana del Veneto. L'agost anirà a Àfrica per presidir el Congrés Eucarístic a Nairobi; el setembre visitarà Gènova i l'octubre l'illa de Sardenya.

La Santa Seu sanciona religiosos

favorables a l'avortament

El pro-prefecte de la Congregació per als religiosos i Instituts Seculars, monsenyor Jean Herome Hamer, O.P., ha enviat una carta a tretze superiors i superiores generals, en la qual es refereix a l'actitud que, pel que fa a la doctrina de l'Església sobre l'avortament provocat, han adoptat vint-i-tres religiosos i religioses de diferents congregacions.

En el número del diumenge 7 d'octubre del "New York Times" —es llegeix en la carta de monsenyor Hamer, prefecte de la Congregació de Religiosos, als superiors de tretze congregacions religioses— va aparèixer en forma de publicitat un escrit titulat "Una divergència d'opinions sobre l'avortament entre catòlics compromesos". El text ocupava una pàgina sencera. Entre les afirmacions falses i errònies figuren les següents: "Les declaracions dels últims Papes i de la jerarquia catòlica han condemnat la interrupció de l'embaràs com a inadmissible moralment en totes les circumstàncies. En la societat americana existeix la falsa opinió que aquest sigui l'únic i legítim punt de vista catòlic." Aquesta actitud pel que fa al magisteri està en contradicció amb la doctrina de l'Església.

Davant aquest greu fet, monsenyor Hamer va concloure en la

seua carta: "Exigeixo, doncs, que el membre del seu Institut que hagi subscrit la declaració apareguda en l'esmentat periòdic, es retracti públicament i sigui enviada a aquesta Congregació la comunicació de l'esmentada retractació. En cas que el religiós es negui i no faci l'esmentada retractació pública, han de procedir d'acord amb tot el que està previst en el Codi, advertint al religiós amb una comunicació explícita sobre la consegüent expulsió de la Congregació. Serà necessari arribar a tal procediment —amb el nostre comú dolor— si el religiós s'obstina a desobeir l'Església i a vostè, que és el seu superior".

Algunes religioses que viuen als Estats Units, en conèixer aquesta actitud de la Congregació de la qual depenen tots els religiosos del món, s'han negat a retractar-se i han parlat del Vaticà com "un Estat totalitari".

Una comissió per la pastoral

dels operadors sanitaris

El papa ha creat, coincidint amb la festivitat de la Mare de Déu de Lourdes, la "Comissió per la Pastoral dels Operadors Sanitaris" o com ho diuen els periodistes el "nou Ministeri de Sanitat de l'Església". Aquest organisme és el tercer dicasteri de la Cúria Romana creat de nou per Joan Pau II. Ha sorgit del motu proprio "Dolentium Hominum" amb data de l'onze de febrer amb uns antecedents tan significatius com la carta pastoral "Salvifici Doloris" sobre el sofriment humà. Està directament vinculat al Pontifici Consell per als laics amb un president comú, el cardenal Eduard Pironio, i un pro-president l'arquebisbe Fiorenzo Angelini.

El Papa recorda en el decurs del "motu proprio" la funció cabdal de l'Església pel que fa a l'evangelització dels malalts. En el mateix document vol revitalitzar els serveis que actualment té el Vaticà a nivell socio-sanitari. Aquest sector planteja esculls morals vidriosos que cal salvar amb valentia i amb una millor coordinació en aquest camp dels serveis civils i religiosos.

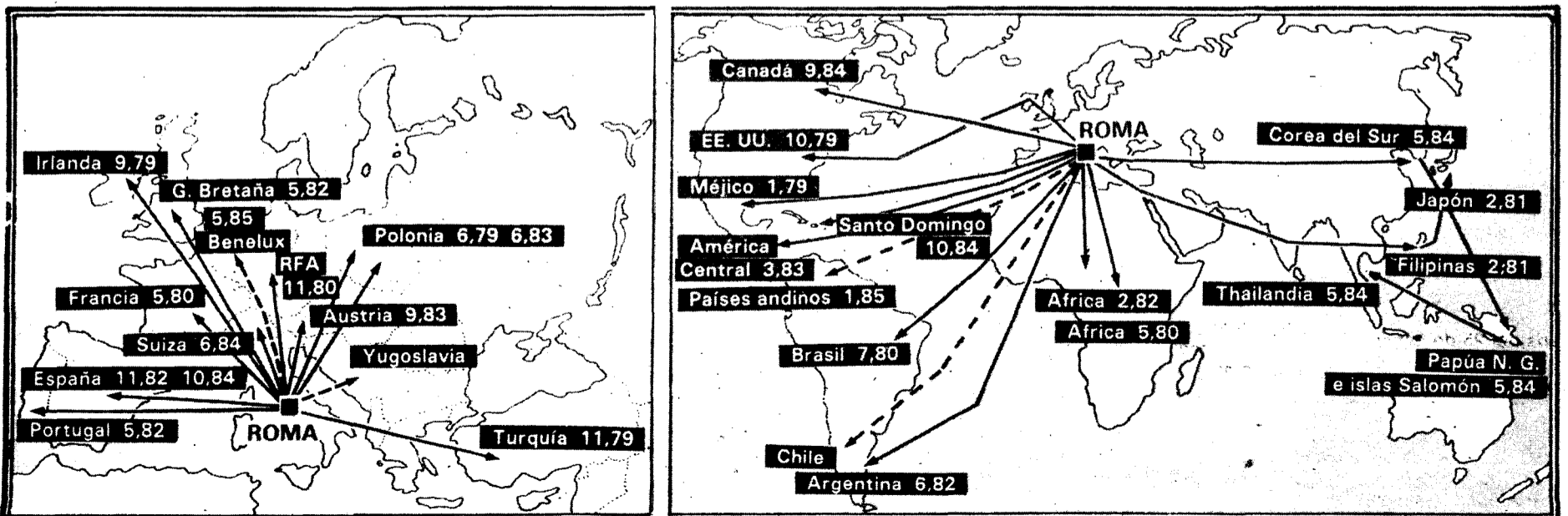
La nova Comissió tindrà per finalitat immediata mantenir contactes amb les Esglésies locals, seguir les orientacions sanitàries nacionals i internacionals. "Malalts i sofriment són fenòmens que plantegen interrogants que van més enllà de la mateixa medicina —ha dit el Papa— per tocar l'essència de la condició humana". Ja l'allocució als metges catòlics el tres d'octubre de 1982 esmentava la convicció ferma que alguns punts morals i ètics de l'Església calla que fossin defensats fermament pels professionals del sector sanitari. Va insistir en aquests conceptes en l'homilia que va celebrar a la Basílica vaticana pels malalts com és habitual per la festivitat de la Mare de Déu de Lourdes.

"El que feu a un d'aquests, m'ho feu a mi"

Aquesta velleta i petita dona, que és la mare Teresa de Calcuta, insignificant físicament al costat del gegant necessitat, fa realitat cada dia en la seva vida l'Evangelí de Jesús. No ja a Calcuta —podria ser anomenada "mare Teresa on hi hagi un pobre"—, sinó arreu del món, com si el testimoni evangelitzador de Joan Pau II li hagués ensenyat que la seva terra de missió és tot el planeta. La foto està presa a Sidney (Austràlia)

Tots els viatges del Papa pel món

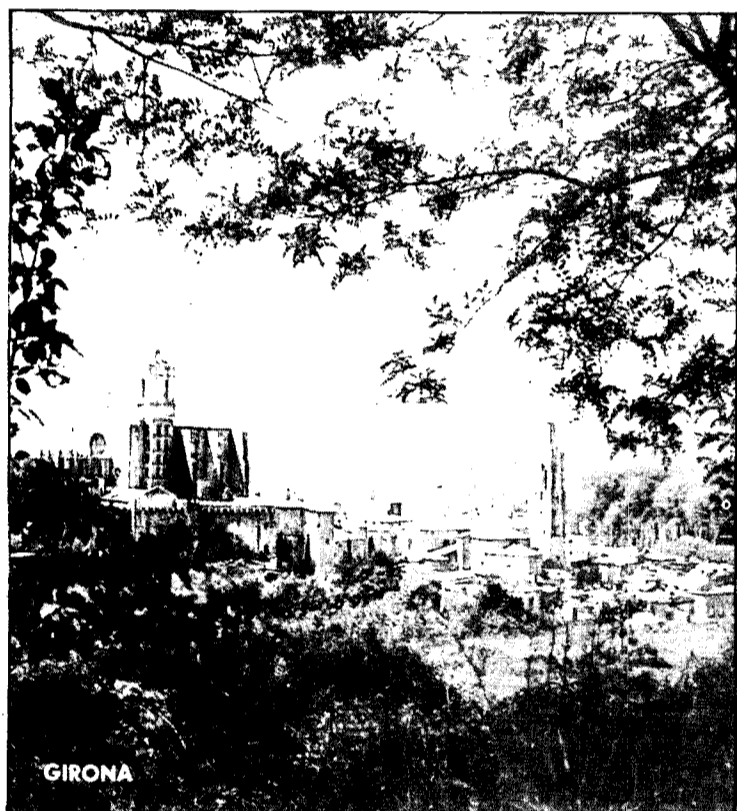
— Viatges ja realitzats
- - - Futurs viatges

XXVI VIATGE CULTURAL

24 de març del 1985

GIRONA I BANYOLES

AMB MOTIU DEL 1.200 ANIVERSARI DE LA INTEGRACIÓ DE GIRONA AL IMPERI DE CARLEMANY

GIRONA

VISITA A GIRONA LA GIRONA VELLA

MUSEUS

Museu Arqueològic. (Església i claustre de Sant Pere de Galligants, foto). Arqueologia de les comarques gironines, també amb peces d'excavacions submarines.

Museu d'Art. (Palau Episcopal). Objectes d'art medieval i modern de les comarques gironines i de Girona ciutat, entre els quals: capitells i objectes litúrgics de Sant Pere de Roda, la biga de Cruïlles, el calvari atribuït al mestre Bartomeu de Girona, el retaule de Sant Miquel de Cruïlles de Lluís Borrassà, retaules i orfebreria del Renaixement i del Barroc (taules de Joan de Burgunya, s. XVI)

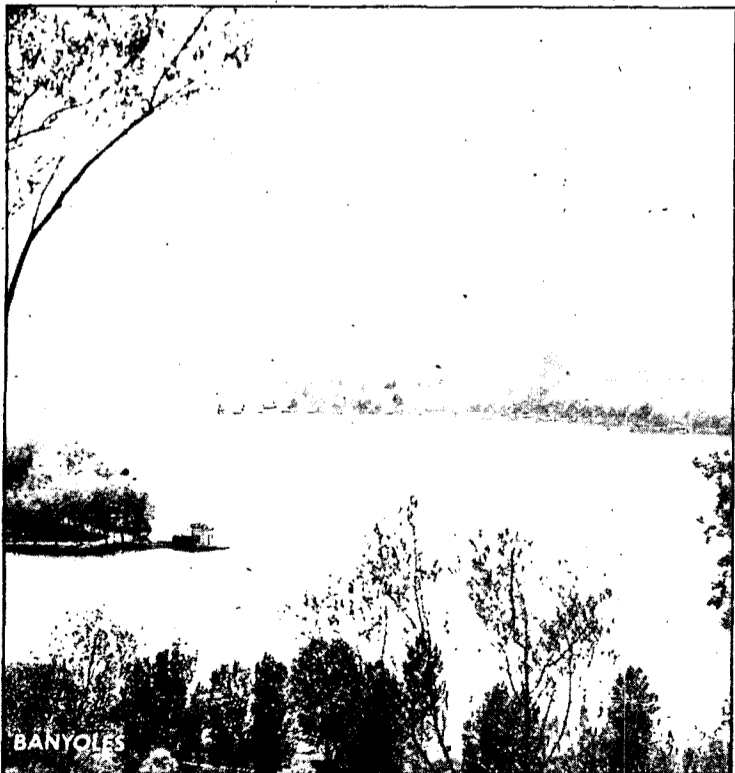
Museu Capitular de la Catedral. Mostres excepcionals d'art religiós medieval, com el Beatus de Girona (975) i el brodat anomenat Tapís de la Creació (segle XII). A més, destaquen la col·lecció d'orfebreria musulmana i dels tallers gironins dels segles XIV i XV, i una bona mostra d'escultura gòtica i de pintura renaixentista catalana.

Museu d'Història de la Ciutat. (Institut Vell, antic convent de Sant Antoni). Destaquen objectes del jaciment del Puig d'en Roca, primer poblament a les rodalies de Girona, instruments i material relacionats amb la sardana. Biblioteca i Arxiu d'Imatges.

Visita al Barri Jueu

SAN PERE DE GALLIGANS

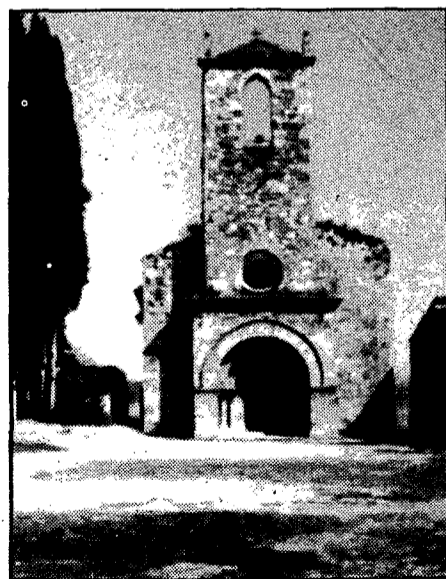
BANYOLES

VISITA A BANYOLES

Museu Darder: Col·lecció d'animals dissecats. Troballes d'animals antidiluvians. Reproducció de la mandíbula de Neanderthal.

Monestir. Relíquies de S. Martí, patró de Banyoles. Arqueta de plata que fou sequejada recentment i recuperada en part. Parròquia de Santa Maria (s. XIII). L'estany. Perímetre: 8 km. Fondària 60 m.

Parròquia de Porqueres. Magnífic exemplar del romànic (s. XII). Plaça Porticada i Lotja del Tint.

PORQUERES

Us recomanem que us apresseu a fer la vostra inscripció. Si voleu preguntar qualsevol detall, utilitzeu el número de telèfon 215 27 39.

La sortida serà a les vuit en punt del matí, del carrer València xamfrà Balmes.

Preu: 1.700 pessetes, que comprèn el viatge, visites, propines, dinar al restaurant

LA BANYETE quilòmetre 11 Palol de Revardit i participació en el sorteig de llibres.

TARRAGONA

Trobada de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes a Tarragona

250 malalts visqueren a Cambrils un dia de germanor

CAMBRILS.— La vigília de la festa de la Mare de Déu de Lourdes, es va celebrar el diumenge, 10 de febrer, a Cambrils la Trobada de la Fraternitat Cristiana de Malalts i de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'Arxidiòcesi de Tarragona, amb tota una sèrie d'actes que van ser presidits per l'arquebisbe emèrit de Tarragona Dr. Josep Pont i Gol. Uns 250 malalts i disminuïts físics van viure a Cambrils una diada de germanor, de joia i d'espai, comptant en tot moment amb la cura sol·licita dels integrants seglars d'aquests organismes, així com de religiosos i religioses.

ficultats que sofreixen milers de germans nostres aquí i en llunyanes terres i als quals hem d'ajudar, com ho fa Mans Unides que aquest diumenge feia la seva col·lecta a favor de la Campanya Contra la Fam en el Món. Va exhortar a l'amor i a la paciència, tot demanant a la Verge la seva protecció sobre els homes i dones que pateixen malalties o deformacions físiques.

En la celebració va intervenir-hi la Coral "Verge del Camí" de Cambrils que va interpretar música sagrada de Victoria, Bach i d'altres compositors i acabada la Missa i en el propi Santuari els va oferir un breu concert amb interpretació de diverses peces característiques del seu ampli repertori.

Dinar de companyonia

Al migdia van dinar junts en unes sales del Col·legi Vedruna i a la tarda, se celebraren diferents actes. Mn. Josep Cabayol els va explicar com és la Missió de Bibwe, al Zaire, on ell ha estat treballant, amb projecció de diapositives i els va ser passada també una pel·lícula sobre Lourdes, i s'acabà la trobada amb una mica de música, que va servir per a cloure aquesta jornada d'amistat i convivència fraterna entre tots.

Josep Salceda i Castells
(Foto: Lluís Domingo)

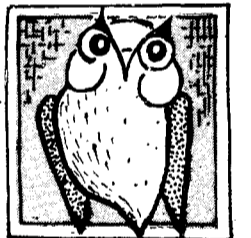
Pregàries a la Verge

Al matí i amb mitjans apropiats van anar arribant a Cambrils des dels diferents pobles i ciutats de l'arquebisbat. Al migdia i en el Santuari de la Mare de Déu del Camí, se celebrà una solemne eucaristia que va ser presidida pel Dr. Pont i Gol i concelebrada per sis sacerdots més. Les lectures i ofrenes van fer-les els mateixos malalts. En l'homilia el Sr. Arquebisbe va fer un comentari de les lectures del diumenge i va aprofundir en la importància de la tasca que realitzen la Fraternitat i l'Hospitalitat en el foment de la germanor entre els malalts i en la cura que es té de la situació, tot fent esment de les di-

El Dr. Torrella va demanar a la Verge la seva protecció sobre el homes i dones que pateixen.

PENSANT-HO BÉ

“Xanxes vénen, xanxes van, com que no em toquen, res no em fan”

Aquest refrany que, d'entrada, sembla la tornada d'alguna cançoneta popular, és, tanmateix, ben significatiu d'una xacra de l'esperit humà. En certes circumstàncies, hom pensa ser molt espavilat essent mesquí i rof. Evidentment que, la inolidaritat no és cap prova de grandesa d'esperit, ni tampoc ho és d'intel·ligència; perquè el mal que avui deixes córrer, demà et pot empaitar a tu; l'ajut que negues ara, després el pots necessitar; l'obstacle que no enretires, més tard pot ser el teu ensopoc. Ho expressa molt bé la dita popular: “Qui ensopega en una pedra/ i no la treu del camí/ en tornar el pot fer caure/ i qui ho havia de dir!”.

Pot semblar que simplement ens interessem en els destrets d'altri per evitar que ens atenyin a nosaltres i, per tant, per aconseguir un bé que desitgem o evitar-nos un mal, segons allò de “El que no vulguis per a tu, no ho vulguis per a ningú”. La qual cosa no deixaria de ser un capteniment assenyat i prudent, ja que, tot atenent el bé dels altres, tenim també el deure d'atendre al nostre propi bé. Tanmateix és ben cert que, l'home que s'endinsa amb sinceritat en la pregonesa del seu jo, hi descobreix com una exigència inalienable la crida a obrar el bé i a lluitar contra el mal. Tant d'una cosa com de l'altra, tots en tenim l'experiència de com són d'escaients a l'autèntica realització de la persona. I és que sempre el goig d'estimar i donar-se, és més gran que el dolor de la renúncia. Quan un ésser assumeix i compleix una funció que li és pròpia, ni que sigui penosa, en té un goig inefable.

El nostre tarannà és, sovint, tancadament individualista i obertament egoista. Això ens porta molts maldecaps. Si fem realitat allò de “tants

caps tants barrets”, no hi ha manera de trobar allò que és millor per a tots, i unir esforços per assolir-ho. Allò de “content jo, content tothom” és una mentida podrida. És molt ambigua i equívoca l'alegria que pot donar contemplar-se el propi melic. Té aparences de bon consell allò de “carn que no es cou per a tu, deixa-la cremar”. Fins a cert punt d'acord; hi ha circumstàncies en les quals és improcedent ficar-se on no et demanen. Però és una altra cosa fer el sord quan et criden, o passar de llarg davant el silenci del dolor, o tancar el cor, la mà i la porta quan algú, ben a la vora nostra, espera ser estimat, acollit, ajudat.

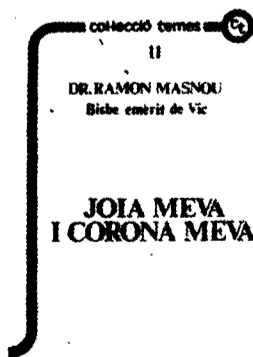
“Riure's del món i de la bolla”, és a dir, fúmer-se de tot i “tenir el fetge com una rajada”, pot semblar una bona recepta per a viure la vida tranquil·lament i bé. Jo crec que no és així. Girar-se d'esquena a l'autèntica realització de la persona pot portar, momentàniament, a una falsa impressió d'alliberament i placidesa, encara que sempre efímera i fugissera, però mai a la petita felicitat que ara i aquí ens és donat poder assolir. L'egoisme, acceptat com a principi i com a norma, és una solemne imbecilitat, temerària i estèril. L'home és existencialment obert a l'alteritat. Tancar-se és bloquejar-se i disminuir-se. Obrir el cor a tothom és la bogeria més assenyada i la saviesa més alta per a tota persona.

Si mai Déu i els altres poguessin dir-nos: “Aquí terra et deixem el feix i apanya't”, no sabríem el perquè de res. Ai, com és de veritat que, malgrat tot, només l'amor explica el passat, el present i el futur de l'home!

Xesc Soliu

JOIA MEVA I CORONA MEVA

Dr. Ramon Masnou, bisbe emèrit de Vic
Segona edició - Febrer 1985
172 pàgines - 250 ptes.

Adreçat a tots els sacerdots i els religiosos, com també als seglars interessats en els afers eclesials. Ningú no el llegirà sense profit i fruïció.

Voleu fer un bon obsequi a un sacerdot?
Regaleu-li JOIA MEVA I CORONA MEVA.

Editorial Casals S. A.
Casp, 79. 08013 BARCELONA. Telèfons 245 72 03 - 04

L'Església americana, segons que ha constatat monsenyor Martí, té capacitat de donar resposta als desafiaments dels temps actuals.

LA SEU D'URGELL.— Del 16 de gener al 4 de febrer el bisbe Joan ha realitzat un viatge pastoral i d'estudi a Amèrica. "He après coses tan interessants que difícilment podia aprendre en un centre d'estudis", així resumia, amb satisfacció, les impressions del viatge.

Bogota: cordialitat i pragmatisme

Feia 13 anys que el Bisbe no visitava l'equip dels sis preveres diocesans a Bogotà. L'Arquebisbe Mario Revollo remarcà la labor pastoral dels sacerdots d'Urgell i la seva integració al país. En una reunió amb els bisbes auxiliars de Bogotà aquests van agrair públicament la presència dels nostres sacerdots en aquelles terres. La cordialitat va presidir els encontres del Bisbe amb els sis sacerdots i el pragmatisme va ser present en les reunions pastorals. El Bisbe va manifestar la seva conformitat al desig dels sis preveres, els quals volen mantenir la seva vinculació jurídica amb la diòcesi d'Urgell. En aquest sentit s'establí un compromís d'intensificar la comunicació amb la diòcesi d'Urgell mitjançant els contactes entre els bisbes, la informació en la premsa diocesana i la presència llarga d'un urgellenc —prevere, seminarista o laic— a Bogotà.

quals volen mantenir la seva vinculació jurídica amb la diòcesi d'Urgell. En aquest sentit s'establí un compromís d'intensificar la comunicació amb la diòcesi d'Urgell mitjançant els contactes entre els bisbes, la informació en la premsa diocesana i la presència llarga d'un urgellenc —prevere, seminarista o laic— a Bogotà.

EE.UU.: Una Església moderna i optimista

La visita s'inicia el 19 de gener a Miami. El Bisbe Joan, President de la Comissió Episcopal de Migracions, entrà sobretot en contacte amb el camp de les migracions. Als EE.UU. hi ha 20 milions d'"hispanos", dels 62 milions de catòlics 15 són "hispanos". Monsenyor Martí va ser informat de l'amenaça de què són objecte per part de les sectes i de la manca de ministres. El rector del seminari de San Antonio, Lawrence Stuben, explicava el treball de proselitisme per part de les sectes i lamentava la manca de vocacions sacerdotals i religioses per la competència del diner, el celibat, etc. A Las Cruces el Bisbe assistí a una reunió amb 14 persones interessades a crear un centre d'atenció als emigrants. Al Centre d'Immigració catòlic de Chicago l'informaren que cada any arregen documentació per a 5.000 persones.

URGELL

El Dr. Martí ha realitzat un viatge pastoral a Amèrica

"L'Església dels EE.UU. participa del pragmatisme dels americans"

A Washington la comissió de migracions van proposar al Bisbe Joan que enviés sacerdots per als emigrants, ell va respondre que al pròxim congrés del mes d'octubre a Roma en parlarien. El P. Somoza, sacerdot cubà que s'encarrega dels hispanos a Washington digué: "Els EE.UU. són com una esponja que absorbeix quantitats enormes de gent", l'Església els ajuda molt.

Un incisiu repàs a tota mena de problemes

Els problemes de les migracions tenen un impacte més acusat en els joves. Mons. Luciano López, secretari general de l'episcopat brasiler que acompanyava el Bisbe d'Urgell en el seu viatge als EE.UU., informava de la desfeta de la droga en el jove, la fam i la injustícia al Brasil. Les famílies s'amunteguen —8 ó 10 famílies en un pis—, els joves s'escapen, abandonats pels carers aprenen tot el mal i van a parar a la presó. Precisament a Los Angeles el Bisbe Joan visità la "Càrcel central de joves", la més gran del món en la seva classe. Set-cents nois. A part un centenar de noies, moltes gestants. A Califòrnia hi ha 30 presons per a joves amb un total de 7.000

nois. És el resultat d'una societat desordenada, la família —pares que peguen la seva mare, s'embrüguen, les "pandillas", la droga, la marginació, la manca de treball...

El Bisbe va tenir també converses amb dos cubans compromesos, segons els quals, es confirma la falta de llibertat i una persecució hàbil de l'Església, particularment dels laics i dels catequistes. Això fa que a Cuba la fe vagi morint a poc a poc. Hi ha 7 bisbes i el Nunci, els sacerdots tenen menys de 35 anys —els més grans van ser expulsats— i 55.000 catòlics practicants. Darrerament han entrat dos jesuïtes. A Miami Mons. Walsh digué a Mons. Martí que els bisbes són més avançats que els sacerdots precisament per la informació que reben en les moltes reunions celebrades. Es mostra partidari que hi hagi menys "secretisme" en l'Església dient que la Conferència Episcopal dels EE.UU. quan ha treballat a portes obertes —amb TV i periodistes (aquests eren 400 i 70 càmares en la elaboració del document sobre la pau)— ha estat meravellosa. El Secretari de l'Arquebisbe de San Francisco també insistia que cal donar la cara,

explicar les notícies, no afavorir el "secretisme".

Un record per a Sant Antoni Maria Claret

Dos records històrics per a l'Església d'Espanya. Al Santuari de Nostra Senyora de la Caritat, a Miami, Mons. Agustín Roman, en explicar la història de l'emigració cubana, donà fe de la devoció a l'"Arzobispo", vol dir Sant Antoni Maria Claret. A Alburquerque també li parlaren del P. Manyanet i del seu orde.

En el curs del viatge Mons. Martí va visitar diverses personalitats amb importants responsabilitats socials. Cal remarcar les següents: el Nunci, bisbes, Director del Centre "Kennedy" de Bioètica, president de la Universitat Georgetown, president de Justícia i Pau, Delegat Nacional de Caritas, etc. Mons. Martí glossa així el seu viatge: "He constatat l'empenta de l'Església als EE.UU. Una Església que participa del pragmatisme americà, amb capacitat de donar resposta als desafiaments del temps mitjançant un esperit profundament cristià i optimista".

A. Mirabet

SOLSONA

El doctor Moncadas parla sobre la campanya contra la fam

"Els famolencs esperen de nosaltres un gest humà"

SOLSONA.— Amb motiu de la Campanya contra la Fam, el bisbe de Solsona, monsenyor Moncadas, ha dirigit un escrit als seus diocesans, animant-los a col·laborar en aquesta campanya que vol ser un remei per les necessitats primàries de dues terceres parts de la humanitat.

Sota el títol "De cara a l'home del món, una alternativa cristiana", el bisbe d'aquesta diòcesi catalana es pregunta què cal fer, si "tota riquesa és amb freqüència dolenta, car torna el cor de l'home, dolent". Després de comentar que una possibilitat és la vivència de les benaurances en tota la seva radicalitat, afegeix una segona solució com "alternativa evangèlica i molt cristia-

na". Analitza una paràbola de l'evangeli, la de l'administrador infidel, "un home que fins avui només pensava en el seu capital, i una vegada descobert en un frau, és capaç de fer un gest que ja no és una operació financera, sinó una operació humana": la de guanyar-se amics amb el diner injust.

Després de comentar aquesta paràbola, afirma que els "famolencs d'arreu del món esperen de nosaltres aquest gest humà, aquest acte de fe en els nobles sentiments dels pobres en el seu agraïment etern". El bisbe de Solsona acaba fent una crida als "germans rics": "Feu càlculs i actueu amb diligència financera, perquè, quan això s'acabi (i

s'acabarà), hi hagi qui us rebí a casa seva i us pugui ajudar abundantment".

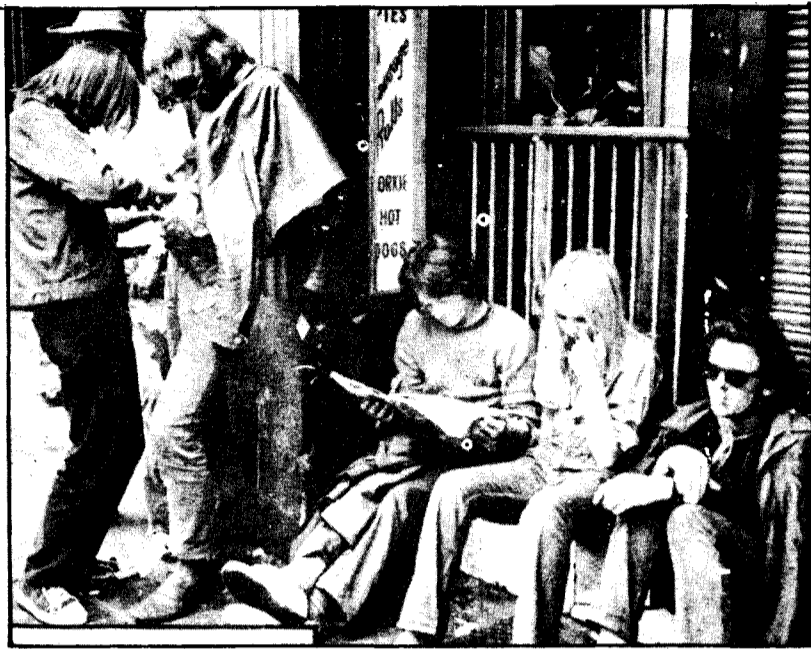
La Campanya contra la Fam és una organització no governamental, depenent de la FAO, per cooperar amb els pobles del Tercer Món. Ja té més de 25 anys d'existència. Aquest any la campanya se celebrà els dies 8 i 10 de febrer. Cal destacar que l'any 1984, es van recollir a tot l'Estat Espanyol quasi 900 milions de pessetes, sent l'aportació mitjana per espanyol de 23,31 pessetes. Per altre banda, la diòcesi de Solsona ocupa el cinquè lloc tocant a aportació per habitant, amb una mitjana de 59,50 pessetes, després de Pamplona, Avila, Zamora i Menorca.

El Bisbe de Solsona fa una crida als "germans rics" a favor dels que no tenen res per menjar.

Una iniciativa lloable en àmbit parroquial

La lluita contra la drogaddicció

BARCELONA.— Arreu es parla de droga i de les malvestats que causa especialment entre la joventut. Però potser se'n parla massa abstractament, amb un sentit d'exclusiva lamentació i en altres casos de rebuig i marginació de l'individu immersit en el món de la drogaddicció.

En una parròquia barcelonina, la de sant Miquel dels Sants, s'ha dedicat tot un matí de diumenge, el propassat 17 de febrer, per estudiar el problema i parlar de possibles solucions.

Exposició del problema

L'exposició del problema de la droga fou a càrrec de Jordi Ro-yo Isazch, del Servei de Prevenció Orientació i Teràpia per a To-

xicòmans (SPOTT) de la Diputació de Barcelona. Per mitjà d'una interessantíssima sèrie de diapositives palesà amb tota crueta l'amplitud del problema que inclou des del tabac a l'heroïna, passant per l'alcohol, amb les dependències que creen, no solament físiques sinó també psíquiques.

Mercè Fontanilles i Mas, del mateix SPOTT insistí en aquestes dependències en el sentit que si bé la dependència física pot superar-se per mitjà d'un procés mèdic de desintoxicació, resta la dependència psíquica, molt permanent i difícil d'eliminar si no és amb molt de temps i en establiments especialitzats.

A continuació, Xavier Bru i Bea féu una exposició de les se-

ves experiències com a responsable d'una comunitat terapèutica ("La Fàbrega", de Torelló), enaltint l'esforç de moltes persones i remarcant l'actuació d'uns objectors de consciència que amb la seva col.laboració han volgut demostrar que poden fer un bon servei a la comunitat general del país.

També exposaren les seves experiències la germana Genoveva Massip, Filla de la Caritat, del Centre de Convalescència de la Barceloneta, i la germana Maria Servat, Franciscana Missionera de Maria.

Tots insistiren en la necessitat d'acollir aquests germans immersits en la toxicomania i treballar per alliberar-los del seu mal.

Estudi del problema en petits grups

A continuació, i en petits grups, es procedí a la sessió d'estudi, prenent com a base diverses cites evangèliques de sant Marc i sant Lluç i dels Fets dels Apòstols.

En els comentaris resultants de les exposicions per grups, es reconegué la poca motivació en l'Església, i la imatge feble i desdibuixada que donem de Crist alliberador; la manca d'amor compromès que no es desentengui dels altres ni en tingui prou amb un mínim indispensable d'abnegació; la necessitat de ser diferents amb una austeritat que sàpiga renunciar a despeses supèrflues, fent-nos més lliures i

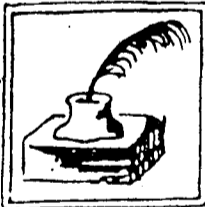
més alliberadors dels altres; que urgeix crear un "estat d'opinió" sobre les possibilitats d'actuació en el camp de la drogaddicció d'acord amb l'obligació que hi tenim els membres de l'Església, plantejant accions parroquials i, finalment, la necessitat d'informació i coneixement de les col.laboracions i de la solidaritat ja existents.

Conclusió

Aquesta iniciativa de la parròquia de sant Miquel dels Sants també podrien dur-la a terme altres parròquies, ja que, evidentment el problema de la drogaddicció ens ateny a tots per un igual i és de tots la lluita per vèncer aquest mal social.

O. C.

IMPROMPTU

Ha mort un poeta

Ha mort un poeta, Salvador Espriu, i m'ha deixat en l'ànim una mena de buit que tan sols s'experimenta quan la mort d'un ésser estimat, o quan mor un membre de la família.

És que els poetes penetren endins de l'ànim dels pobles, i hom els considera de família. Perquè els poetes intueixen —com una mare intueix allò que li cal al fill—, allò que el poble sent íntimament i vol. I ho expressa clarament amb belles paraules i ritmes o, quan cal, amb la secreta clau que només ell i el seu poble entenen.

Catalunya sempre ha tingut el seu poeta. El que, li calia a cada moment d'història. Des de la Renaixença, iniciada per Bonaventura Carles Aribau amb la seva "Oda a la Pàtria", aquesta successió de poetes no s'ha estroncat, i cal desitjar que no s'estronqui ara que comencem a respirar un cert aire de llibertat.

Al retre homenatge a Espriu, el poeta més representatiu de l'oposició a una llarga època d'opressió, no puc estar-me de recordar aquells altres poetes com Sagarra, López Picó, Carles Riba, Bertran Oriola, Saperas, i d'altres, que tant contribuïren en mantenir el nostre sentiment nacional.

Oriol Camps

FINESTRAL DE LA CARITAT

Què podem dir de nou?

Al llarg dels mesos hem dit tantes coses sobre la pobresa i la marginació que ens sembla que ja no tenim gairebé res més a dir. Per això estem temptats de dir-vos: aquí hi ha una petita, petitíssima, mostra de les necessitats que tenim al nostre costat. Pensem i considerem el que cada u pot fer. Que no tot quedi en un gest material. La nostra reflexió es hauria de portar a un compromís seriós per abolir la injustícia. Pensem i actuem!

18.- Esposa abandonada amb dos fills petits. Per fer front al pagament de lloguers endarrerits i evitar el desnonament li calen 60.000 ptes.

19.- Mecànic en atur. Té quatre fills en edat escolar. Per pagar deutes de llum i gas li falten 12.361 ptes.

20.- Pare de família amb tres fills petits. Fa dos anys que està en atur, no té dret a subsidi. Per pagar lloguers endarrerits necessita 40.150 ptes.

21.- Mare de tres fills en edat escolar. El pare els va abandonar. Per pagar deutes d'alimentació i habitatge li urgeixen 52.000 ptes.

22.- Cap de família, malalt de gravetat. L'esposa fa feines domèstiques, però no poden cobrir les necessitats de la família. Tenen dos fills en edat escolar. Per a deutes de lloguer els calen 43.000 ptes.

23.- Senyora soltera de 62 anys que té la seva mare a càrrec seu. Només cobren 10.000 ptes. al mes. Per a alimentació neces-

siten 19.000 ptes.

24.- Esposa abandonada amb dos fills petits a càrrec seu. Fa feines domèstiques però no pot fer front a totes les despeses. Per evitar el desnonament li calen 38.100 ptes.

25.- Avia amb una néta de 7 anys a càrrec seu. Viu de la venda ambulànt. Per comprar gènere necessita 10.000 ptes.

26.- Viuda amb dos fills menors d'edat, un d'ells deficient psíquic. Té en tràmit la pensió de viduïtat. Li urgeixen 30.000 ptes. per a aliments i el rebut de la llum.

27.- Matrimoni amb dos fills petits. Els ingressos familiars només arriben per alimentació. Els cal arreglar urgent l'habitatge en mal estat i necessiten 16.000 ptes.

28.- Transportista amb una petita furgoneta. Té poca feina i no pot fer front a la manutenció dels fills, el gran deficient psíquic. Li calen 18.000 ptes.

29.- Pare de família sense feina. Té quatre fills en edat escolar. Per arreglar amb urgència l'habi-

tatge en mal estat, li calen 16.000 ptes.

30.- Mare sola amb dos fills de 10 i 7 anys. No troba feina. Li calen 10.841 ptes. per rebuts d'aigua i de llum.

31.- Senyor gran sense família. Té en tràmit l'ajuda del FAS (10.000 ptes.) Viu en una pensió i no pot pagar la cambra. Li urgeixen 36.000 ptes.

32.- Viuda sense dret a pensió. Té una filla malalta irrecuperable. Necessita una faixa ortopèdica que no pot pagar. Puja 10.000 ptes.

33.- Viuda sense fills. No cobra cap pensió. Té a càrrec seu una germana ja gran que només cobra 10.000 ptes. Per a alimentació i medicaments li calen 18.000 ptes.

Preguem els nostres lectors que vulguin col.laborar amb CARITAS, que adrecin els seus donatius a: CARITAS DIOCESANA, Plaça Nova, 1. Telèfon 301 35 50 Barcelona-2.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col.legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concerta entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

El pare abat, Cassià Just, i l'arquebisbe de Tarragona, Dr. Torrella, parlaren als reunits.

Fou una bona experiència de comunió a través de la convivència

Trobada sacerdotal a Montserrat organitzada pels Focolars

BARCELONA.— Tal com havia estat anunciat ("Catalunya Cristiana" N.º 273), ha tingut lloc fa poc a Montserrat una trobada de sacerdots i religiosos organitzada pel Moviment dels Focolars. Era la primera vegada que es feia una reunió com aquesta a Catalunya. S'hi van aplegar una trentena de participants, vinguts de diversos indrets de Catalunya i també de Mallorca i d'Andorra. La meitat eren sacerdots diocesans, provinents de cinc diòcesis

(sobretot de Barcelona i de Girona). Els religiosos pertanyien a sis famílies religioses diferents.

La trobada va ser, sobretot, una experiència de comunió, a través de la convivència, les converses, l'intercanvi d'experiències. Tot, entorn d'una espiritualitat centrada en la unitat. Les diferències d'edat, de vocació, de l'ambient en el qual cada u viu, es fonien en una comunió que feia que cada u s'hi sentís bé, lliure, amb simplificat.

La unitat volguda per Jesús, el seu manament nou com a resum de tot el que hem de fer per fer la voluntat de Déu i respondre així al seu amor, la mesura d'aquest amor i d'aquesta unitat donada per Jesucrist dalt la creu fins a l'abandó del Pare, i la Resurrecció com a fruit d'aquesta mesura d'amor, van il·luminar fortament la vida concreta de cada u, en la diversitat de vocacions i de ministeris, amb una més gran consciència eclesial.

Es va presentar, també, la vida de diverses branques del Moviment, o Obra de Maria: els joves, les famílies, la presència concreta en tots els camps de l'activitat humana, a través del moviment Humanitat Nova, i, és clar, els sacerdots, els seminaristes, els religiosos, els religiosos joves.

El P. Abat de Montserrat, Cassià M.ª Just, els va parlar de la Mare de Déu. L'Arquebisbe de Tarragona, Mons. Ramon Torre-

lla, els va parlar, el darrer dia, de la seva experiència ecumènica. El President de la Unió de Religiosos de Catalunya, P. Josep M.ª Balcells (Provincial dels Escolapis) s'hi va interessar i volia ser present a la cloenda, però no hi va poder arribar a causa de la neu.

Va ser una experiència molt positiva per a tots els participants, una llavor d'esperança per a la vida concreta de cada dia al servei de l'Església.

Sobre l'exhortació apostòlica "reconciliatio et paenitentia" de Joan Pau II

II - "La reconciliació en marxa"

El Papa, en el Proemi, ha definit la naturalesa de l'Exhortació Apostòlica sobre Reconciliació i Penitència, com a resposta de l'Església a l'angoixosa inquietud de la humanitat d'avui, conscient del risc d'autodestrucció, a què es troba abocada com a culminació de l'indestruïble desgavell universal. En el cos del document dsanrotllarà la seva tesi en tres parts, cada una de les quals consta de diferents capítols. Per passar del proemi a la primera part li fa de punt la paràbola del fill pròdig, una preciosa paràbola en la qual el Papa descobreix el nucli que conté en germen el dramàtic plantejament i la solució del terrífic problema.

La virada de la humanitat a què convida el Papa no és cap utopia; al revés és una estupenda realitat en marxa. Tal com és un fet inqüestionable la degradació de l'home, —de la humanitat—, com a fruit privilegiat de l'allunyament de Déu, ho és igualment, la reconciliació i retobament a partir de Crist, en qui quedà humanitzat i fet història en curs indeturable, l'amor del Pare, "ric en misericòrdia".

La paràbola del fill pròdig —escriu el Papa— és en primer lloc la història inefable de l'amor d'un Pare —Déu—! que ofereix al fill tornat a casa, el do de la reconciliació plena; i en evocar, en la figura del germà gran, l'egoisme que divideix entre ells els homes, esdevé la història de la família humana.

L'enyorança del fill pròdig parla del pressentiment de tants i tants com veuen possible la reconciliació si re-fan, coratjosos, el camí de retorn des de l'allunyament voluntari fins als braços del pare, en malhora menyspreat, però sempre "ric en misericòrdia". I la gota de fel, que representa pel pare i el germà petit l'obstinada resistència del gran a participar en el banquet, prova que la vida no serà mai una festa plena, mentre els germans no siguin també reconciliats entre si.

La reconciliació amb Déu de què parla s'ha d'entendre com un do de Déu, més i abans que un resultat d'un esforç de cada persona. El camí del retorn comença abans del penediment; comença en aquell pressentiment o certesa de trobar un Pare, ofès sí, però disposat a perdonar, el qual a més crida a reconciliació. És un misteri!

En el Crist redemptor, reconciliador i alliberador de

l'home, el misteri queda encarnat, humanitzat, incorporat a la història dels homes. Passarà a ser el misteri central en l'economia de la salvació de tota la humanitat, com ho és igualment en la teologia i en la predicació de l'Apòstol Pau. Sant Joan devia explicitar després que Crist havia de morir per reconciliar entre ells els fills dividits.

El do graciosament ens allarga, generosa, la mà benevolent del Pare, però nosaltres, els homes, lliurement l'acceptem o el refusem. Com ens ha vingut del Pare passant pel Crist, també del Crist ens arriba, passant per l'Església reconciliadora amb Déu, amb hom mateix, amb els germans i amb l'univers creat. Sant Pau escriu: "Déu ens ha confiat (als Apòstols) el ministeri de la reconciliació... i la paraula de la reconciliació". Així que els Apòstols tenen i exerceixen de manera singular, "in persona Christi", un ministeri de reconciliació. L'autor de la RECONCILIATIO ET PAENITENTIA recorda molt oportunament que a tota la comunitat dels creients, a tot el conjunt que és l'Església, ha estat confiada la paraula de la reconciliació, és a dir l'encàrrec de fer tots els possibles per donar testimoni de la reconciliació en curs i per activar-la en el món.

Es aquesta línia de pensament l'Exhortació del Papa conté un apartat del màxim interès eclesial i social. Diu que l'Església per tal de portar la reconciliació a l'exterior, (vol dir: més enllà de la seva cleda) ha de ser ella reconciliada al seu interior: "L'Església, als ulls dels nostres contemporanis tan sensibles a la prova del testimoniatge de vida, està destinada a ser l'exemple de la reconciliació, primerament al seu interior. És per això que tots tenim el deure de treballar en la pacificació del esperits, moderar les tensions, superar les divisions, sanar les ferides eventuais entre germans sempre que s'aguditzi el contrast de les opcions en l'àrea del que és opinable, i cercar, en canvi, la unió en allò que és essencial per a la fe i la vida cristiana, segons aquella màxima antiga: "Llibertat en el que és dubtós, unificat en el que és necessari i en tot i sempre caritat".

Joan Pau II té molt clara i molt arrelada la idea de la visibilitat de l'Església, o sigui la idea del Poble de Déu a la vista de tothom, no en el sentit de no poder evitar

d'ésser vist, sinó en el més positiu i més elevat d'estar destinat a ésser vist i observat "pels àngels i pels homes", a manera de fluorescent en el camí per a il·luminació i guiatge de vianants. Ara ha tornat a repetir-ho, a Amèrica, al personal consagrat: "que se us reconegui esteriorment i tot". És, aquesta idea, a la base del testimoniatge, essencial per a la propagació de la fe. És l'únic llenguatge que arriba a una gran part de la humanitat i, per descomptat, per a molts l'únic convincent. "L'Església no és que tingui la missió de proclamar i prou la reconciliació; a més té la missió de ser en el món "sagrament de reconciliació, és a dir: signe i instrument de reconciliació". Això de diferents maneres la primera per la seva mateixa existència i presència en el món, que ja és testimoni i presentació de l'obra de Jesucrist. També per l'oració, la predicació i tantes modalitats d'acció pastoral, i sobretot per la caritat, distintiu dels cristians. La caritat porta a superar les tensions, al perdó recíproc, a la creixença d'aquell esperit de fraternitat i de pau, que tenim la missió de propagar en el món per fer néixer i créixer de veritat la civilització de l'amor, de què parlava Pau VI.

Així d'acord amb el pla del Pare "ric en misericòrdia" i amb el pla de Crist Redemptor, Reconciliador i Alliberador de l'home, l'Església, continuadora de la missió salvadora del Crist d'aparèixer a la faç del món com un conjunt de germans reconciliats entre si gràcies i en virtut de la primera i fonamental "reconciliació amb el Pare i Déu de tot consol. Poble de Déu sant, que navega aplegat en la mística nau, que és l'Església, afrontant, a la vista de tothom, les mateixes tempestes que els altres, però amb la pau al cor, cortant unànimes la mateixa joiosa lloança i resplendint de lluminositat orientadora, pensada per a poder descobrir a la gentilitat de cada moment històric la ruta de salvació. Si nosaltres, els cristians, fóssim sempre per als nostres germans el homes, l'exemple lluminós i el testimoniatge convincent que per imperatiu de caritat i de justícia els devem, la meravellosa empresa de reconciliació del món amb Déu i el seu Crist no duria tant de retard. Reconeguem els nostres pecats.

Vicenç Nolla

GIRONA

Aquest diumenge, a Banyoles

La pastoral sanitària, a debat en una jornada diocesana

BANYOLES.— Aquest diumenge, dia 3 de març, tindrà lloc a la Casa Missió de Banyoles una Jornada Diocesana de Pastoral Sanitària. Els actes començaran a les onze del matí amb una presentació a càrrec de Mn. Pere Bellvert, que farà un estudi sobre la Carta Pastoral del papa Joan XXIII sobre el dolor.

A dos quarts d'una mossèn Josep Maria Tor presentarà una comunicació sobre el treball pastoral a l'hospital de Santa Caterina de Girona, del qual és capellà. Tot seguit, un dels responsables de la pastoral sanitària de les parròquies d'Olot en presentarà una altra.

Per últim, mossèn Miquel Xandri, presentarà una relació de centres hospitalaris i parròquies a la diòcesi de Solsona. A dos quarts de dues se celebrarà la santa missa i després hi haurà el dinar de germanor.

A la tarda es reprendrà la Jornada a les quatre amb debats per grups sobre els temes tractats. A les cinc hi haurà la posada en comú de les conclusions preses en cadascun dels grups i a les sis s'acabaran les activitats.

La Jornada de Pastoral Sanitària ha estat organitzada per la Delegació del Bisbat de Girona en col·laboració amb la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids, l'Hospitalitat de Lourdes, la Delegació de Religiosos i Caritas Diocesana. Els assistents pagaran 100 pessetes per despeses d'organització i rebran, a canvi, una carpeta amb tot el material adient per participar en els debats.

Festa de Lourdes a Figueres

L'associació figuerenca, "Amics dels Malalts", va organitzar una festa el propi diumenge 17

de febrer amb motiu de celebrar la diada de la Mare de Déu de Lourdes. A la una del migdia tingué lloc una missa a la capella del col·legi la Salle, presidida per mossèn Pere Font, i a les dues hi hagué el dinar de germanor.

En la sobretaula va actuar la coral de la Llar del Jubilat de la pròpia ciutat, el grup teatral de Besalú va presentar l'obra "Armant gresca" i per últim intervingué l'il·lusionista "Frambel". Tot-hom en sortí molt content.

Cal recordar que l'associació "Amics dels Malalts" compta amb més de quatre-cents socis i durant l'any organitza nombroses activitats. Així l'any passat es féu una excursió al santuari del Far i per Nadal es repartiren obsequis a més d'una cinquantena de malalts. També es portà una vintena de malalts a Lourdes.

En total es gastà un pressupost de 357.705 pessetes que es cobreix gràcies a les quotes dels socis. L'associació té com a finalitat principal "ajudar materialment i espiritualment els malalts, procurant que puguin anar a Lourdes si ho desitgen", segons proclamen els estatuts.

Sou mínim per a clergues: 42.000 Ptes. mensuals

La Junta d'Economia Diocesana de Girona ha fet ja el balanç de l'any passat i el pressupost de l'actual, dades que es publicaran oportunament en el Butlletí d'aquest mes. La Junta ha fixat el mínim vital per als clergues i diaques en la quantitat de 42.000 pessetes mensuals, a percebre de l'administració del bisbat o d'altres administracions.

Es tracta d'aprofundir el tema tot partint de la carta pastoral de Joan XXIII sobre el dolor

En canvi, s'estableix com a màxim la quantitat de 56.000 pessetes mensuals o fracció. La Junta demana una aportació lliure al Fons Comú d'un 10 per cent o d'un 15 per cent de la quantitat que superi aquesta xifra.

S'assenyala per a tots els clergues el pagament d'una dotzena de mensualitats. Pel mes de desembre es farà efectiva una gratificació extra de 42.000 ptes. als qui no perceben cap paga d'altres llocs o administracions

que sumin una quantitat igual o superior. La quota mensual de la Seguretat Social serà de 1.621 ptes. Per altra part, la Junta Diocesana ha rebut 43 peticions d'ajuda per a realitzar obres en temples. S'ha assignat a cada petició una quantitat que va del 10 per cent fins al 50 per cent dels respectius pressupostos. Les subvencions adjudicades es notificaran per escrit als peticionaris. Els projectes per a l'any vinent hauran de presentar-se abans del mes d'octubre proper.

M. Caballé

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs. XXIII Peregrinació.

Primera quinzena d'agost. Paces limitades. (Mínim vint-i-cinc places. Màxim quaranta cinc) dotze dies de duració. Hotels quatre estrelles.

Inscripció i informes:

Comisaria de Terra Santa. PP. Franciscans Santaló, 80. Tel. 209 23 88. Barcelona-21

VIC

Centelles ha plorat la mort del seu

rector, mossèn Josep Ubach

CENTELLES.— Ha mort a Centelles mossèn Josep Ubach i Estrada, a causa d'un atac de cor sobtat. El passat dia 2 va fer disset anys que mossèn Josep era rector de Centelles. A l'enterrament, que se celebrà dimecres a la tarda, assistí una gernació que va omplir l'església de gom a gom. La missa fou celebrada pel bisbe de Vic, Josep M.ª Guix, i el bisbe emèrit, Ramon Masnou, i per gran quantitat de capellans. Josep Ubach era natural de Cabrianes de Sallent, on nasqué el 27 de febrer de 1922. Per tant, estava a punt de fer els 63 anys.

Va entrar al seminari després de fer el servei militar i fou vicari de diverses parròquies del bisbat de Vic abans de passar a ser rector. Durant un parell d'anys ho fou de Sant Martí de Merlès i després va estar deu anys a Vallfogona, al Ripollès, fins que fou nomenat rector de Centelles.

Mossèn Josep era una persona molt inquieta intel·lectualment, i això feia que li agradés parlar amb persones de totes les ideologies. Tothom li reconeixia la seva capacitat de treball i havia col·laborat a Centelles amb multitud d'obres, com ara la guarde-

ria i el casal dels avis. Era una persona estimada per tothom i la seva mort ha afectat tot el poble, com ho demostra l'assistència de gent al seu enterrament.

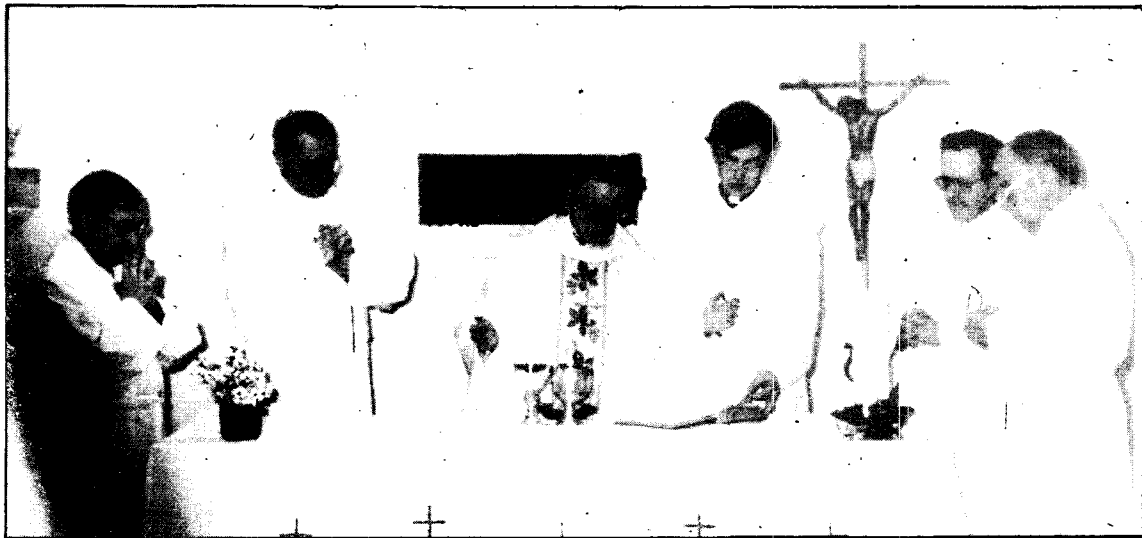
Nomenaments

Darrerament, el Sr. Bisbe, Dr. Josep M.ª Guix, ha signat els nomenaments següents: Mn. Joan Quer i Falgueras, ecònom de la diòcesi, i Mn. Pere Campàs i Bonay, rector de Santa Maria de l'Estany. Que el Senyor els ajudi tots dos en la seva comesa.

TORTOSA

Coincidint amb la festivitat de sant Ricard

Festa vocacional en el Seminari de Tortosa

Les fotos recullen un moment de la celebració de l'Eucaristia i el Dr. Carles conversant amb els seus sacerdots.

TORTOSA.— Amb motiu de la celebració de la festivitat de sant Ricard, patró del Revdm. Prelat de la diòcesi, se celebrà al Seminari una festa en la qual es reuniren els seminaristes i les vocacions religioses que no havien professat solemnement.

Durant tot el dia el Sr. Bisbe rebé les felicitacions dels fidels i sacerdots de la diòcesi i de fora d'aquesta al Palau. A la tarda es dirigí, acompanyat d'alguns familiars seus, al Seminari, on havia d'inaugurar una capella que havia estat reformada. A la festa es convidà als noviciats de les RR MM teresianes i de la Consolació.

Com sigui que els nous elements que s'incorporaven a la capella ja havien estat beneïts, la inauguració començà amb la celebració de la Santa Missa. Oficiaren, juntament amb l'Excm. i Revdm. Dr. Carles, el rector, els dos vice-rectors i l'administrador del Seminari. Serví l'altar un diaca.

L'homília del Sr. Bisbe, breu però emotiva, tractà sobre els valors de la vida consagrada. A la pregària universal es demanà per les vocacions, pel Sínode diocesà ja

en funcionament i per l'etern repòs de les mares del Dr. Carles i del vice-rector, de les defuncions de les quals s'acomplia l'aniversari. En aquest dolorós capítol es tingué present també una novícia teresiana de vint-i-un anys que havia mort feia uns dies. La Santa Missa finalitzà amb el cant del "Tu es sacerdos" interpretat magníficament a tres veus i amb acompanyament d'harmonium.

Tot seguit es féu un petit pisolabis en el qual els seminaristes felicitaren el Sr. Bisbe amb el cant de "Ad multos annos". I finalitzà la festa amb un diàleg entre els assistents, en el qual s'anuncià la professió temporal de tres novícies de la Consolació.

Va ser un bon inici dels actes preparatoris de la campanya vocacional, de la qual tractà monogràficament el consell presbiteral del dia divuit de febrer. El Seminari Conciliar de Tortosa té dotze alumnes que cursen estudis sacerdotals i deu que cursen el batxillerat. El noviciat de la Consolació té tretze novícies i el de les teresianes vint-i-una.

Josep Apel·les

En el centenari del naixement de Joan Baptista Manyà

La figura del Dr. Manyà, fou per a mi no gaire vista, però sí molt coneguda. Des de menuda he sentit pronunciar a casa el seu nom, de la mateixa manera que el de la seva vila natal: GANDESA. Són substantius que van units en mi als d'avia, mare, oncle. I és que ells també són d'aquí, tots són fills del mateix poble, i això vol dir molt. Per tot això m'he sentit en l'obligació de recordar-lo, si bé d'una manera senzilla, en aquest any que es commemora el centenari del seu naixement. Per la qual cosa he volgut assabentar-me i aprofundir més sobre la seva vida, la seva personalitat i, per què no, també sobre les seves obres. Amb aquest afany d'investigació he trobat coses molt interessants en el seu camp literari, tant en els escrits d'ell, com en els que parlen d'ell. D'aquests darrers em cal fer esment, de manera especial, de l'assaig de Ferran Blasi a "Contribució a la Història de l'Església Catalana" en homenatge al gran historiador i bon amic Mn. Joan Bonet i Baità, i que fou publicat per l'Abadia de Montserrat l'any 1983, a cura d'altres bons amics: Albert Manent, J. Massot i Amadeu Soberanas, i que titula "TEXTS INÈDITS DEL DOCTOR JOAN BTA. MANYÀ". I del qual ens hem permès la llibertat de prendre'n notes.

Parlant de la seva personalitat direm que els qui han conegut el Dr. Joan Baptista Manyà i Alcoverro —canonge de la Seu tortosina— diuen que era un home de fidelitats, i en la seva llarga vida l'han definit amb els qualificatius de: gran teòleg, bon cristià, excel·lent sacerdot i molt català, units tots inseparablement en un home. I és ben cert, el canonge Manyà ha estat un home de fidelitats, ferm i, encara que dúctil, rectilini. El seu gran amor a Gandesa, i especialment a la seva Patrona, la Mare de Déu de la Fontcalda, li van ésser dos dels seus suports morals i artístics més sòlids. A ells, Gandesa i Fontcalda, dedica part de la seva obra, part dels seus millors llibres. I com a darrer record, com un cep de Terra Alta o com una olivera del Montsià, la seva voluntat va ésser que enterressin les seves despulles als peus —com fill d'Ella— de la Verge de la Fontcalda, on reposa des de l'any 1976. Quant a la seva obra literària, en cal dir que, fou bastant extensa, i d'una qualitat lingüística immillorable.

És escrita amb un lèxic senzill i amè, el qual fa que matèries un xic fosques, com són la filosofia i la teologia, puguin ser llegides i enteses pels profans en aquests assumptes. Tota la seva obra teològica és d'un gran valor de contingut, de manera particular els set grossos volums de "Theologumena", que cobreixen tot l'itinerari dels estudis de la teologia. També la seva obra té llibres que ens parlen de l'espiritualitat i de les coses o fets viscuts per ell, com és el de "LES SEVES CONFESSIONS", on narra, explica i ensenya tot a la vegada, és extraordinària.

Segons es llegeix en aquesta semblança: "tota l'obra literària del Dr. Manyà està ancorada en la fe i amarada de pietat. Tota ella és fruit d'una perllongada dedicació i d'una perseverança constant de treball, a la vegada que també és producte de la coherència de la seva vida". Allà a la Muntanyeta —on va passar els seus darrers anys— estudià, medità i escriví milers d'aquestes pàgines, que segons ell deia: "eren les úniques bones obres que davant Déu podria presentar", i que nosaltres sabem que no fou així, perquè coneixem moltes altres coses d'ell, i que va poder mostrar davant de Déu. O és que no són molts els qui li han d'agrair l'encaminament intel·lectual o l'orientació en un moment crucial de les seves vides? I no són altres els qui li deuen el consol en la malaltia o el retrobament d'una fe que semblava perduda? Sense oblidar els contactes vius amb els seus alumnes del Seminari o de l'Institut, i per què no, els mantinguts dins d'aquella veritable gran càtedra, que fou casa seva. Ni tampoc deixar la seva professió de fe que de manera tan valenta va defensar quan fer-ho comportava perill per a la vida, —1936-1939—.

Certament que es podria fer un elenc molt més llarg de les seves bones obres, com també de la seva gran obra literària. Però això ens portaria a un treball monogràfic en comptes d'un article. Com a cloenda direm que el Dr. Manyà rebé sempre —per bé que ell no la cerqués— l'estima de tothom. En va ser una prova la inauguració de la "càtedra Manyà" a la Facultat de Teologia de Barcelona. Com ho foren les reiterades vegades en que fou requerida la seva presència a congressos, com el de l'Apostolat a Madrid, l'any 1956, o en les Jornades de Qüestions Pastorals a Castella —Premià de Dalt— l'any 1972, on havia de donar la conferència de cloenda. I per cert, en no poder traslladar-s'hi per malaltia, en F. Blasi va llegir l'escrit que el Dr. Manyà hi va remetre.

Sols em resta dir, a títol d'anècdota, que tota la seva obra la tenia envolta amb una senyera.

M^a del Carmen Gutiérrez-Serres

DIES DE REPRESENTACIÓ

10, 17, 24 i 31 de març

5, 14, 21 i 28 d'abril

HORARI

Primera Part:

VIDA PUBLICA DE JESÚS

Matí, de 10 a 12,45 hores

Segona Part:

PASSIÓ, MORT I

RESSURECCIÓ

Tarda, de 2,45 a 4,45 hores

—El dia 5 d'abril (Divendres Sant) en sessió única de 3 a 8,30 del vespre.

LOCALITATS

DESPATX CENTRAL

Cervera

Complex Turístic de La Passió

Passeig Balmes, 2-4. Tel. 973 / 53 13 50

BARCELONA

Centre de Localitats

Rambla de Catalunya, 2 - Tel. 317 43 89

Organització internacional catòlica

El B.I.C.E. vol omplir

“buit espiritual” dels inf

Davant el “buit espiritual” en què viuen immersos molts infants d'arreu del món, el B.I.C.E. (Bureau International Catholique de l'Enfance) ha dissenyat un programa internacional per estudiar aquesta problemàtica i veure quines accions es poden emprendre. A Catalunya, la responsabilitat d'aquest tema recau en la Comissió de la Infància, del Secretariat de Justícia i Pau, com a membre del B.I.C.E.

El programa té un abast internacional, perquè les necessitats i problemes dels infants són generalment universals. El B.I.C.E. entén per infant el grup de menors d'edat que viu en dependència respecte al món dels adults.

El secretari de la Comissió de la Infància de Catalunya, Jordi Cots, ens explica l'anàlisi que ha fet el B.I.C.E. de la situació actual i les raons que l'han mogut a endegar aquest programa. “Com moltes organitzacions de l'Església i molts responsables individuals, el B.I.C.E. s'adona que l'afebliment, per etapes successives, de la fidelitat a l'Església, de la fe en Jesucrist, del sentiment religiós, de la dimensió espiritual de l'home i finalment dels valors no materials, està portant a la humanitat a una situació d'angoixa i a una veritable crisi de civilització, en primer

lloc als països industrialitzats, però progressivament també en els països en vies de desenvolupament. Els infants, als quals arriba avui en darrer terme aquesta degradació, són les seves principals víctimes i al mateix temps són els més perillosos portadors d'un potencial de buit espiritual per al futur de la humanitat, ja que representen la generació menys sensibilitzada per la dimensió espiritual”.

Incidim amb Jordi Cots en un punt concret: l'absència de referència a Crist —el gran desconegut— en la vida dels infants d'avui i l'absència de referència a la dimensió espiritual, problemes realment preocupants en una societat molt materialista. “De fet —assenyala— aquesta situació no ens ha de sorprendre. Qui els ho podria haver anunciat? La família, on els pares no tenen temps ni motivació per plantejar aquests temes? Escoles amb un fals concepte de neutralitat en matèria religiosa? La parròquia, on els infants, comptant que hi siguin duts, tenen la impressió de veure-hi només persones grans? Els mitjans de comunicació, que massa vegades, en aquest camp, difonen més aviat la desinformació que la informació?”

El secretari de la Comissió de la Infància ha treballat molt de temps en aquest tema i s'hi ha

Una tasca fecunda a favor dels nens

Què és el BICE?

El BICE és una organització internacional catòlica reconeguda com a tal per la Santa Seu per servir l'infant en una perspectiva cristiana. Gaudeix d'estatut consultiu prop de diferents entitats de les Nacions Unides.

El BICE està constituït per organitzacions membres i per membres individuals. Procura que entre els seus membres hi estiguin representats els diferents sectors de la problemàtica de la infància dins de la comunitat catòlica. El seu caràcter netament catòlic no li impedeix, és clar, de treballar per a tots els infants; i col·labora amb

nombroses organitzacions no catòliques.

Compta, entre els seus afiliats, amb comissions de conferències episcopals, facultats universitàries, congregacions religioses, associacions diverses, entre altres de pares de família i d'educadors, editorials, moviments infantils i organitzacions internacionals. És evidentment impossible reunir dins del BICE tots els organismes catòlics que, d'una manera o altra, s'ocupen de l'infant. El BICE tracta de reunir un conjunt d'afiliats el més variat possible, en el major nombre possible de països. En els altres països on no hi ha membres, el BICE hi té sovint corresponsals.

abocat d'una forma absoluta. En parla amb un cert punt d'apassionament, convençut que el programa pot prendre fins i tot una volada superior del que pensà inicialment. Amb una pretensió clarificadora, li demanem que

ens defineixi què s'entén per “buit espiritual”. “Per “buit” entenem aquesta absència quasi total de referència a la realitat espiritual en la vida dels infants. Parlem de “buit espiritual” i no tan sols cristià, perquè el que

s'ha buidat de l'entorn dels infants no és únicament el cristianisme, sinó tota religiositat i encara tota mena de valor espiritual. Abans de poder parlar de Crist, caldrà començar probablement en molts casos per despertar la sensibilitat envers els valors no materials. Dit d'una altra manera, caldrà procedir a una espècie de pre-catequesi, almenys amb els adults responsables de l'educació dels infants.”

Jordi Cots comenta que alguns han expressat el seu desig que el B.I.C.E. es preocupi també del buit espiritual de la joventut. No ho veu malament, però subratlla que aquesta situació es pot evitar formant l'infant, en els seus primers anys, en els valors espirituals, religiosos i cristians. El nostre interlocutor afegeix, encara, que les conseqüències negatives d'aquest fet van molt més enllà de l'àmbit espiritual.

En aquest punt de la conversa, el secretari de la Comissió de la Infància vol aclarir dues coses: ni el B.I.C.E. pretén realitzar això tot sol, ni ignora tampoc que ja s'han fet moltes coses d'interès en aquest camp. “Estem disposats a brindar el nostre ajut a accions ja existents, a confiar activitats als qui ho desitgin i a cooperar amb tothom”.

Amb la finalitat de procedir a una primera anàlisi, el B.I.C.E. va organitzar un Congrés General

Un progr

Els qui vulguin participar en aquest programa del B.I.C.E. poden adreçar-se a la Comissió de la Infància (Rivadeneira, 6, 10 è, Barcelona 08002) per sol·licitar el material que s'ha publicat sobre el tema i rebre els questionaris que s'han d'omplir. Les respostes es poden trametre a la mateixa Comissió.

Les diverses activitats del programa s'hauran d'articular en tres etapes. Els participants hauran de descriure, primerament, què entenen per buit espiritual i indicar com l'han descobert i com és presentat i la situació en el medi que coneixen. Després, hauran de realitzar un inventari dels que s'estan realitzant en els llocs que ells coneixen. Finalment, exposaran les seves propostes.

Des d'ara fins al 1987, el B.I.C.E. es proposa d'organitzar directament unes 4 o 6 trobades regionals (s'utilitza aquí

Moerman, secretari general del B.I.C.E., a l'esquerra, acompanyat del secretari de la Comissió de la Infància, J. Cots, durant la conversa que va mantenir amb “Catalunya Cristiana” quan es desplaçà a Barcelona.

el fants

sobre el tema. Jordi Cots ens detalla els punts de coincidència que es posaren de manifest en aquesta primera trobada: "1: Els infants es troben avui davant d'un buit espiritual clarament identificable. 2: Aquest buit espiritual s'ha de prendre en consideració amb determinats matisos: el realment indiscutible és el buit en el fet eclesial i al coneixement del cristianisme; però això no implica necessàriament en tots els infants una ignorància del Déu de Jesucrist, i encara menys una absència d'una certa sensibilitat i una certa inquietud espiritual. 3: Les causes d'aquest buit no provenen directament de l'infant, sinó dels adults, de les seves ideologies i no determinades desviacions del desenrotllament tècnic. 4: Aquest buit afecta abans de tot els nens dels països industrialitzats. Això no obstant, a mesura que els països en vies de desenvolupament adopten les tecnologies occidentals, s'industrialitzen i s'urbanitzen, i es van esborrant aquestes diferències."

El Congrés arribà a la conclusió que per posar remei a aquesta situació cal una acció centrada en la preponderància de l'amor i del respecte de l'infant i del jove; una major coherència interior dels adults que permeti guarir per mitjà de l'amor, i una Església molt conscient del problema i acollidora per a l'infant, especialment en la seva catequesi, la seva predicació i la seva pastoral.

Tomàs Puntí

rama d'abast internacional

la paraula regional per referir-se a aquells conjunts geogràfics que tenen uns problemes i característiques comuns o semblants).

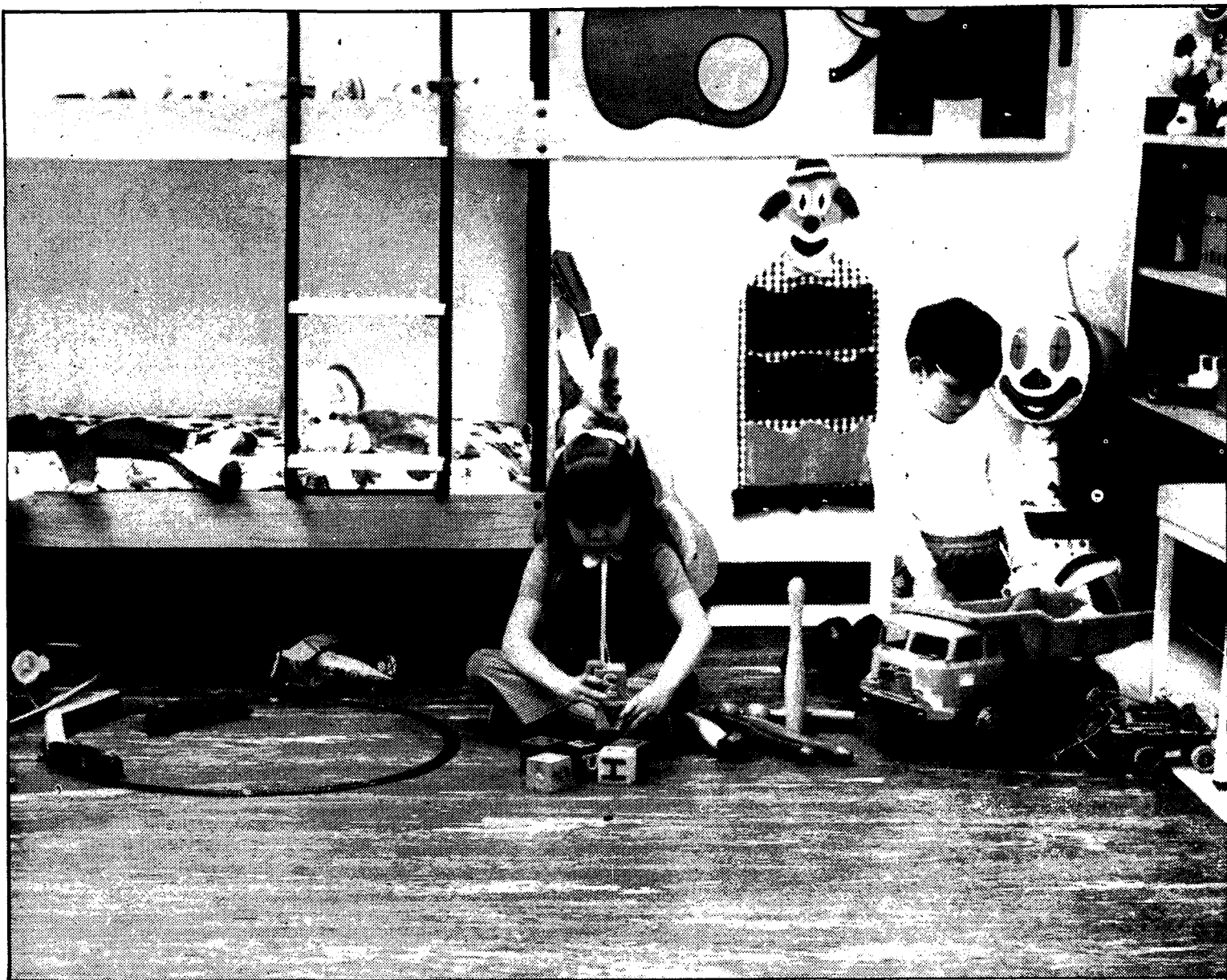
En aquestes trobades s'examinaran les quatre propostes d'acció que s'establiren al Congrés General del B.I.C.E. Les propostes són: —desenrotllament espiritual de l'infant; —desinformació religiosa; educació intercultural i interreligiosa; —espiritualitat de l'infant al si de la família.

El B.I.C.E. ha decidit encarregar a diversos instituts especialitzats la realització d'una enquesta científica sobre la situació religiosa dels infants en un sector ben delimitat, social o geogràfic.

Les conclusions de totes les iniciatives s'han de comunicar al comitè coordinador del programa, a través de la secretaria general del B.I.C.E.

Un cop l'esmentat comitè tingui a les seves mans els resultats de totes les consultes i treballs realitzats, es designarà un petit grup per analitzar els resultats i presentar la síntesi en un document final que mirerà de posar en relleu tots els suggeriments dels qui participin en l'elaboració del programa. Després que el document hagi estat aprovat pel Consell del B.I.C.E., es trametrà a les persones interessades en particular als òrgans eclesials. Altres documents més breus, que presentaran únicament els projectes concrets, tindran una àmplia difusió a fi que el seu contingut pugui servir d'inspiració per a les activitats futures o en fase de realització.

El B.I.C.E. empenirà finalment una acció dirigida a sensibilitzar els cercles cristians i l'opinió pública a través dels mitjans de comunicació i de conferències, articles, entrevistes.

Els infants són portadors d'un potencial de "buit espiritual" per al futur de la humanitat.

El B.I.C.E. constata que hi ha un afebliment del sentiment religiós i de la dimensió espiritual de l'home.

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents
Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"
O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR
d'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR
de nivell o cap de vendes béns industrials.
INEM 18.808.007.

ADJUNT
a gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR
administrativa.
INEM 31.282.

PINTOR
Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-
Analista d'empreses amb gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR
administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU
Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC
especialista tintoreria i "aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU
uxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446.

APARELLADOR
Contracte mercantil.

ASDJUNT
a Direcció, comptable o cap de magatzem.
INEM 40.006.

SECRETÀRIA
Investigació i Relacions humanes.
INEM 21.089.846.

DEPENDENTA
administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA
o responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR
administrativa en pràctiques matins.
INEM 31.705.

CAP
de vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR
comercial sector auxiliar. Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT
o executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

AUXILIAR
administratiu.
INEM 36.975.260.

DIRECTOR-GERENT
o director-industrial amb experiència.
Contracte mercantil.

PARA DIRECTORA de parvulario o secretaria material clínico. INEM.- 37.711.767

ENGINYER SUPERIOR
amb experiència en Direcció.
INEM 20.854.001.

DIRECTOR
de fàbrica de productes químics.
Contracte mercantil.

ADMINISTRADOR
experiència fiscal, comptable i financera.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC
tintoreria i aprests.
INEM 49.769.

ADMINISTRATIVA
amb experiència.
INEM 20.302.647.

SECRETÀRIA
de gerència o advocat.
INEM 111.496.

AUXILIAR
administrativa i relacions públiques.
INEM 38.478.279.

AUXILIAR
administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR
comptable; facturació, caixa per transports, magatzems, etc.
INEM 1.820.056.

AUXILIAR
comptable administratiu només matins.
Contracte mercantil.

Varis

A BARCELONA
Es ven pis modern 70 m², 2 cambres, bany i cuina. Prop Plaça Universitat. Garatge (al mateix edifici al soterrani). Calefacció individual. Pista (comunitària) de tennis i camp de bàsquet. Bonic i barat! És un àtic. Telf. 253 80 67.

AGRICULTOR
encarregat de Finca(es), amb bestiar boví i producció de farratges i cereals. 40 anys.

SENYORA
no té treball, separada amb dos fills. Dependenta i amb experiència en vendes. Carnet de conduir. Tel. 379 56 57.
INEM 29.461.542.

COLLECCIONISTA
Compro, canvio: Goigs, estàmpes, Antoni. Tel.: 726 44 14, 9 h. nit.

SANTA MARTA
Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

SRA.
ofereix habitació preu mòdic a sra. o srta. catòlica. Tel. 215 49 88.

ADMINISTRATIU
comercial adjunt D. Marketing línia administrativa o adjunt direcció general.
INEM 38.394.040.

RESIDENCIA
femenina mitja pensió. Diagonal, 586, 1.º-2.º. Tel.: 209 85 78.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics A partir dels setze anys

Taller especialitzat Esmalt sobre metall-ceràmica Tapis i estora Cultura General

Recuperació Física-Logopedia "CLUB-ESPLAI" Assessorament psiquiàtric i psicològic

Informació: 215 69 77 de 12 a 14 hores

Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETs I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escalada (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANter (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on Barcelona-7

NÒM

ADREÇA

POBLACIÓ

Tel

PREU UNIA

50 ptes.
100 ptes.
150 ptes.
200 ptes.
250 ptes.
300 ptes.
350 ptes.

MES

SETMANES

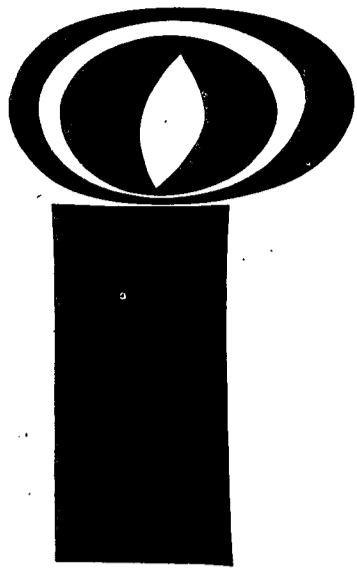
Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions. Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on, Barcelona-7.

LLIBRERIES ON PODEU ADQUIRIR EL LLIBRE: "L'EVOLUCIONISME, AVUI"

de Francesc Nicolau

- LLIBRERIA CLARET Roger de Llúria, 3
- LLIBRERIA LA HORMIGA DE ORO Av. Portal de l'Àngel, 3
- LLIBRERIA BALMESIANA Duran i Bas, 9
- LLIBRERIA SIGNE Mallorca, 301
- LLIBRERIA AMICS DEL CATECISME Comtal, 27
- LLIBRERIA ONA Gran Via de les Corts Catalanes, 654
- LLIBRERIA ANTICH (La Seu)
- LLIBRERIA VOLTES (Tortosa)
- LLIBRERIA FREGOLA (Lleida)
- LLIBRERIA VyP (Tarragona)
- LLIBRERIA IMPREMTA DACHS (Solsona)
- LLIBRERIA LES VOLTES (Girona)
- LLIBRERIA SANT PAU Rda. de Sant Pere, 21
- LLIBRERIA BLANQUERNA, Diagonal 450
- LIBRERIA SAN MIQUEL Roger de Llúria, n.º 100.

I també a CATALUNYA CRISTIANA

ESCOLTEM LA PARAULA

CICLE LITÚRGIC "B"
DIUMENGE II DE QUARESMA

A cura de les
monges benedictines.
Monestir de
Sant Pere de les Puel·les.

Glossa i monicions:
Maria Cristina Molina

Evangelista Sant Marc

EL SACRIFICI D'ABRAHAM

Aquest relat de font elohista és, formalment, el més perfecte i, a la vegada el més emotiu i insondable, de totes les històries patriarcales.

Déu sotmet a Abraham a prova: li demana el seu únic fill, el que tant estima, a Isaac. Incomprensible... El vell patriarca que ja havia renunciat al seu passat, ara ha de renegar del seu futur. La promesa esdevé holocaust. Déu sembla abandonar Abraham, el qual malgrat això respon amb fe i obediència. Ple de preguntes que no tenen resposta, Abraham és capaç de tornar el do de la promesa. Sap que Déu és fidel i que més enllà de la mort complirà. I perquè ho sap i ho creu, el sacrifici és consumat, es fa real en el cor d'aquest home, ja que el que importa, el que Déu demana és la total adhesió a la seva paraula a través d'un acte de voluntat. La voluntat val pel sacrifici.

El relat acaba de manera desbordant. Déu en una explosió d'amor, jura per si mateix omplir de benediccions aquell que va saber donar-li allò que més estimava: el seu únic fill.

Lectura del llibre del Gènesi (22:1-2,9a,10-13,15-18)

En aquells dies, Déu, per posar a prova Abraham, el cridà: "Abraham, Abraham". Ell respongué: "Aquí em teniu". Déu li digué: "Pren, si et plau, Isahac, el teu fill únic, que tant estimés, vés-te'n al país de Morià i allà, dalt de la muntanya, que jo t'indicaré, sacrifica'l en holocaust".

Arribats a l'indret que Déu havia indicat a Abraham, hi aixecà l'altar, i agafà el ganivet per degollar el seu fill. Però l'àngel del Senyor el cridà des del cel: "Abraham, Abraham". Ell li respongué: "Aquí em teniu". L'àngel li digué: "Deixa estar al noi, no li facis res. Ja veig que reverencies Déu, tu que no m'has refusat el teu fill únic". Llavors Abraham alçà els ulls i veié un moltó agafat per les banyes a una bardissa. Hi anà, el prengué i el sacrificà en holocaust en lloc del seu fill. L'àngel del Senyor tornà a cridar Abraham des del cel i li digué: "Escolta l'oracle del Senyor: "Ja que has fet això de no refusar-me el teu fill únic, juro per mi mateix que l'ompliré de benediccions i faré que la teva descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar; els teus descendents heretaran les ciutats dels seus enemics, i tots els nadius del país, per beneir-se, es valdran de la teva descendència, perquè has obeït el que jo t'havia manat".

ACCIÓ DE GRÀCIES

Com Abraham, el salmista és un home que ha vençut la mort. Per això la seva fe és testimoni, és amén...

L'haver experimentat la infinita tendresa de Déu li ha fet recuperar la vida... Perquè és infinita la tendresa d'un Déu vulnerable com un Pare, a qui tant costa la mort dels que l'estimen.

I és aquesta tendresa incomprensible del Senyor, del Totpoderós, la que trasbalsa el salmista, el qual promet caminar sempre a la seva presència i així, en acció de gràcies, ser un vivent crit d'amor.

Salm 115:10 i 15, 16-17,18-19 (R.: 114:9)

Crec amb tot el cor, tot i que deia:
"Que en sóc de dissortat",
al Senyor li doldria
la mort dels qui l'estimen.

R. Continuaré caminant entre els qui viuen
a la presència del Senyor.

Ah, Senyor, sóc el vostre servent,
ho sóc des del dia que vaig néixer.
Vós em trencàreu les cadenes.
Us oferiré una víctima d'acció de gràcies,
invocant el vostre nom. **R.**

Compliré les meves prometes,
ho faré davant del poble,
als atris de la casa del Senyor,
al teu bell mig, Jerusalem. **R.**

"Aquest és el meu Fill Estimat..."

En plena pujada a Jerusalem, en plena Quaresma, l'Església ens proposa avui, la contemplació del misteri de la Transfiguració.

La Transfiguració uneix dos aspectes aparentment distints: un, de Passió; l'altre, de Resurrecció.

Jesús ja ha emprès el camí que el portarà vers la humiliació, vers la mort.

De la mort naixerà la vida; de la humiliació, la Glòria.

Però, ¿com explicar el misteri de Salvació que Jesús encarna?, ¿com conciliar el Messies que acaba de ser proclamat per Pere a Cessarea de Filip amb el Jesús que parla de renegar de si mateix i carregar la creu per seguir-lo?, ¿com creure que el dolor salva?, ¿com acceptar l'escàndol de la mort del fill de l'home?

La Transfiguració és la resposta i només podem copsar-la, donar-li el seu més ple contingut a la llum de la fe.

"...Aquest és el meu Fill Estimat, escolteu-lo..."

A dalt de la muntanya un vel es descobreix i la glòria que contemplen els deixebles no és sola-

ment la d'una esdeveniment que vindrà, sinó la glòria d'Aquell que és el Fill de Déu.

A dalt la muntanya, la vocació de la Creu és acceptada per amor, i el consentiment de Jesús al necessari sofriment, a la terrible Passió, troba la seva contrapartida en l'esplendor de la glòria que l'envolta.

A dalt la muntanya, allò que és inexpressable s'ha produït.

Després vindran les explicacions dels símbols teofànics: les tendes, Moisès i Elies, el núvol, la veu... Cada un d'ells tindrà un significat diferent, cada un d'ells es remuntarà a una història distinta. Però la Transfiguració escaparà a tot intent de racionalització: es tracta d'una experiència, i com a tal, d'una rauxa, que quelcom limitat i fràgil, si bé capaç de canviar la vida de l'home. Perquè per a l'home també és possible la veritable felicitat, si consent escoltar el Fill Estimat i, carregant la seva creu, el segueix; si accepta caminar amb Crist, sabent que Déu actua i que el cel és a la terra.

Per això..., "la glòria de Déu és que l'home visqui i la vida de l'home és la visió de Déu" (Sant Irineu), i podem afegir que la visió del Crist és la transfiguració de l'home.

EL FILL LLIURAT

El que Déu no va voler que fes Abraham, ho féu Ell mateix: sofrí l'amarg i terrible dolor de donar mort al seu únic fill. Déu mor en la persona de Jesús a fi que el seu amor abasti a tota la humanitat. "Jesucrist és l'amor arrelat en el dolor de Déu" (Kitamori). Si Jesús no hagués mort un abisme hauria separat l'home de Déu; mai l'amor de Déu no ens hauria implicat... Amor de Déu que neix del dolor, amor de Déu que es desborda en Resurrecció, amor de Déu que reconcilia i justifica. Davant d'això. "¿Què direm? Si Déu esta per nosaltres, ¿Qui estarà en contra nostra?, ¿qui ens acusarà? ¿qui ens condemnarà?, ¿Qui ens separarà de l'amor de Crist? En tot això vencem per aquell que tants ens va estimar."

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (8:31b-34)

Germans, si tenim Déu a favor nostre, ¿qui tindrem en contra? Ell que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, ¿com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?

¿Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? Es Déu qui els declara innocents. ¿Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.

LA FE QUE TRANSFIGURA

Les lectures d'aquest diumenge de Quaresma desemboquen en el relat de la Transfiguració.

L'escena té lloc en el context del seguiment de Jesús, seguiment al llarg d'un camí de Creu, per ressuscitar amb ell en la Transfiguració.

La Transfiguració és, doncs, un avenç del que vindrà: el rostre il·luminat del Senyor ens parla de l'amor de Déu, de l'amor que és unitat perquè en ell es tonen Preexistent i Existent, de l'amor on el cel i la terra s'uneixen i el temps es fa eternitat.

En la transfiguració Jesús ens revela el seu ésser íntim: Ell és Déu.

Evangelí segons sant Marc (9:2-10)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, els dugué tots sols dalt d'una muntanya alta i es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants, i eren tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Se'ls aparegué Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Llavors Pere diu a Jesús: "Rabí, que n'estem de bé aquí dalt! Hi farem tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies". No sabia pas què dir, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els cobria, i del núvol estant va sortir una veu: "Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo". Immediatament, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no referissin a ningú allò que havien vist, fins després que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules i discutien entre ells què volia dir això de "ressuscitar d'entre els morts".

CALENDARI

3 de març. Diumenge II de Quaresma. Lectures: Primera Gn 22,1-2.9-13.15-18, S 115, segona Rm 8,31b-34, tercera Mc 9,2-10.

4 de març. Dilluns de la II setmana de Quaresma. Lectures: Primera Dn 9,4-10, S 78, segona Lc 6,36-38.

5 de març. Dimarts de la II setmana de Quaresma. Lectures: Primera Is 1,10.16-20, S 49, segona Mt 23,1-12.

6 de març. Dimecres de la II setmana de Quaresma. Lectures: Primera Jr 18,18-20, S 30, segona Mt 20,17-28.

7 de març. Dijous de la II setmana de Quaresma. Lectures: Primera Jr 17,5-10, S 1, segona Lc 16,19-31.

8 de març. Divendres de la II setmana de Quaresma. Lectures: Primera Gn 37,3-4.12-13a.17b-18, S 104, segona Mt 21,33-43.45-46.

9 de març. Dissabte de la II setmana de Quaresma. Lectures: Primera Mi 7,14-15.18-20, S 102, segona Lc 15,1-3.11-32.

Fe cristiana

Els cristians ens reunim per celebrar la nostra fe per mitjà de la lloança comunitària i l'acció de gràcies. Aquest és el principi bàsic de la comunitat que, abans que tot, és comunitat de fe exercida, és a dir compartida i celebrada (compartida en la celebració) que és quan es comparteix a fons perquè és en la celebració quan Jesús es fa present a la comunitat.

J. Boix

Jahvè, Déu meu, en tu em refugio
salva'm dels perseguidors, allibera'm,
que si algú, com un lleó, em robés la vida,
qui la rescataria, qui la salvaria?

Salm 7

☆☆☆

L'ESLÈSIA CELEBRA

Diumenge, 3 de març. II de Quaresma. Sant Emeteri i sant Caledoni, germans màrtirs i sant Medir, pagés.

Festa major a Sant Cugat del Vallès.

El sol surt a las 6'23 i es pon a les 5'44. (Hora solar).

Dilluns, 4 de març. Sant Casimir, confessor, sant Luci I, papa i sant Arcadi, bisbe.

Dimarts, 5 de març. Ntra. Sra. d'Àfrica. Sant Adrià i sant Focas màrtirs i sant Teòfil, bisbe.

Dimecres, 6 de març. Sant Oleguer, bisbe de Barcelona; sant Víctor, màrtir i santa Coleta, verge.

Dijous, 7 de març. Santa Perpètua i santa Felicitat, màrtirs i santa Teresa Margarida Redi, verge.

Festa major a Santa Perpètua de la Mogoda.

Divendres, 8 de març. Sant Joan de Déu, fundador i sant Julià, arquebisbe.

Dissabte, 9 de març. Sant Pacià, bisbe de Barcelona i Santa Francesca Romana, vídua.

D'ACI I D'ALLÀ

Capellans
lletraferits

Quina llàstima que un arribi a descobrir la finor de l'amor massa tard, quan tal vegada durant la vida ja ha ferit distretament els germans més dèbils de la comunitat cristiana. Aquell que galleja pel seu saber —és doctor, és llicenciat— talla els vincles caritatius, puix que els germans, al seu voltant, se senten distanciats i posats en ridícul. Ni que jo parlés el llenguatge més admirable de l'esperit, si no respecto els humils, toco el bombo. Per causa del teu coneixement —ve a dir sant Pau— mira que el germà dèbil pel qual el Crist va morir, no quedi desfet.

Pere Campàs Bonay

Després de l'hivernada

Totes les plantes del meu petit balcó s'han mort. No puguem resistir el borrascall que venia del Nord i sucumbiren, a despit de llur valentia.

Els nostres pobles, les nostres ciutats, les persones, han acusat també les baixes temperatures d'aquest primer mes de l'any, un dels més rigorosos dels darrers temps.

Els edificis foren atacats en la seva estructura (canonades, conductors d'electricitat, manca de butà)...

I en aquells moments de crua fredor, d'abatiment gèlid, m'han vingut al pensament les esglésies i capelles de muntanya, bastides gràcies a l'esforç d'uns avantpassats que donaren la seva ajuda per tal que fossin erigides.

Eren allà, soles en la tenebra i el fred, de tots estils, ben sovint sense prevere, sense poble... tancades! Tota l'expressió d'una fe, d'un festimoni, ara es veien desempaïrades enmig de la tempesta. I encara que desitgèssim visitarles, acollir-nos al seu redós, no hauria estat possible.

Per què?

Perquè abans, aquestes esglésies solitàries i ermites, ben sovint amb les portes obertes, resten closes per temor a l'expoliació dels desaprofissats. Els roben tot quant es pot robar; s'han posat de moda en la decoració vells reliquiars i estris del passat.

S'emporten tot quant tenen de valor o el que no en té gens: Ni tant sols la flama vacil·lant d'una llàntia els fa companyia.

Ben segur que sols la neu que les envolta és el seu mantell protector, com a tants de pobres mendicants. Resten

isolades, closes, sense la mica de caliu afectiu d'algun devot.

Podríem preguntar: aquesta mena d'abandó és un reflex del temps que vivim?... No: aquests edificis construïts sovint per la mà de l'home que hi anava a pregar, cal que siguin respectats, complint a la vegada amb llur objectiu, com és el d'acollir el qui s'hi atansa amb fe i amor.

Tornarà la primavera, vindrà l'estiu i aquelles esglésies esperaran amb afany la visita dels caminants o dels que, tot passejant, volen adreçar una pregària al Patró

o Patrona del petit temple.

També nosaltres esperem el bon temps per sortir de l'atutiment que dóna el fred al cos i a l'esperit.

Per això comptem veure de bell nou aquells prats i aquelles muntanyes en les quals es basteix una ermita per pregar-hi breument i esperem també tenir al balcó els testos amb plantes que ens portin el record d'una mica de verd, d'una mica de tendresa, en la dura realitat diària que cal viure encoratjadorament.

Pietat Campmajó

NECROLÒGICA

Eulàlia Pous i Domènech

El proppassat dia 20 de febrer, va lliurar la seva ànima a Déu després d'una llarga vida cristiana de 94 anys, na Eulàlia Pous i Domènech, mare del nostre col·laborador mossèn Francesc Nicolau i Pous. A ell i a la seva família, CATALUNYA CRISTIANA ofereix el seu condol.

El seu sentit cristià de la vida es demostra en aquestes línies que va escriure l'any 1977, tot demanant que fossin publicades en el recordatori del seu traspàs, i que transcrivim a continuació.

"Gràcies, bon Déu, gràcies...
per la vellesa tan bona
que m'heu donat,
que no me la pensava.

Gràcies a les persones
que m'han ajudar a ben morir.

He conegut penes i alegries,
he estat petita i he estat gran,
he passat pels camins de la vida
com vosaltres.

Feu tot el bé que puguem,
que no us faltará la paga.

Recordeu que les vostres oracions
encara poden ajudar-me...

Pare nostre...

No ploreu la meua mort
que jo ja he complert la meua missió en aquest món."

Al cel ens puguem veure!

LA BÍBLIA A L'ABAST

Déu ens estima

Vet aquí l'afirmació nuclear de la nostra fe. L'amor de Déu a la humanitat és la gran revelació de Déu. Escolteu la paraula de Déu, escolteu-la amb atenció, i se us farà la llum en l'interior de molts interrogants foscos i plens d'angoixa. Però sobretot veureu brillar una llum esclatant que us comunica força i us dona certesa en la peregrinació per la vida. És la llum de l'amor de Déu. Déu ens estima. I el seu amor s'ha manifestat de ple en Jesucrist. Déu ens l'ha revelat en el Crist Jesús, Senyor nostre (v. 39b). L'amor de Déu és font de joia i esperança. El cristià està molt lluny del déu dels llamps i trons. Més encara, sap que aquest déu no ha existit mai fora de la imaginació enterbolida pel pecat d'una humanitat que es debat en la fosca. El Déu dels cristians és un Déu que estima. Per això és un Déu únic en trinitat. I no sols és un Déu que estima, sinó que també és estimat. I aquesta dinàmica amorosa de Déu és la que ha entrat en la història del cosmos i de la humanitat. El Pare ens ha donat el Fill (v. 32a). I Pare i Fill han enviat a la humanitat redimida el seu Esperit per donar testimoniatge que som fills de Déu (v. 16). Així és que podem dirigir-nos a Déu amb tota confiança en dir-li de cor: **Abbà, Pare!** (v. 15).

Himne a l'amor de Déu

(Rm 8:31b-34)

Déu és amb nosaltres

Si tenim Déu a favor nostre, qui tindrem en contra? (v. 31b). Per a una persona de fe, la resposta és simple i evident: Ningú. En tot el c. 8 de la seva carta, sant Pau ha argumentat als romans aquesta veritat existencial: Déu és amb nosaltres. És molt més que tenir-lo a favor nostre. Ell viu en nosaltres. L'Esperit del qui va ressuscitat el Crist Jesús d'entre els morts habita en vosaltres (v. 11a). Ell fa camí amb nosaltres i és, tot fent camí, que se'ns revela, que ens manifesta qui ha estat sempre i qui és per a nosaltres fins a arribar a la plena manifestació del que serà definitivament. Aquest itinerari humà de Déu, ell l'ha fet i l'ha manifestat en Jesús. Ell, Jesús, és l'entrada de Déu a la història humana, fet carn i sang nostres, i la seva permanència realitzadora entre nosaltres. Res més lluny, doncs, de la realitat de la fe del cristià,

que la por. Sant Pau ens dirà que està convençut que res del que sol fer por a la humanitat —la mort, els esperits, el futur, els forats negres de l'ordre que siguin... —és capaç de separar-nos de l'amor de Déu que s'ha manifestat de Jesús (vv. 38-39). **Ell que va entregar el seu propi Fill per tots nosaltres i no el va plànyer, com no estarà disposat a donar-nos-ho tot, juntament amb el seu Fill?** (v. 32). És cert, que podem no correspondre a l'amor de Déu i fins separar-nos voluntàriament d'ell. És el pecat. I tots serem jutjats dels nostres pecats, de les nostres infidelitats a l'amor de Déu. Però l'amor de Déu segueix fidel. Ens sotja constantment i ens cerca, com el bon pastor cerca l'ovella esgarriada, sempre amb el desit de reintegrar-nos al seu amor. Per això, fora de nosaltres mateixos —que ja és beneïda, per més que sigui molt possible— ningú no sortirà a acusar-nos. **Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu?** Perquè el cristià no és única-

ment l'estimat de Déu. És l'estimat que ha estat elegit. Aquest és el valor i la força de la vocació cristiana que es fa realitat en el baptisme. Realitat que marca el camí de la nostra transformació radical en innocents. **És Déu qui els declara innocents** (v. 33). No hi ha qui gosi ni pugui condemnar-nos. Davant nostre, més encara, amb nosaltres hi ha **Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar**, ell és el nostre intercessor, sempre en actiu a la dreta de Déu (v. 34).

Un himne de lloança

Aquestes belles paraules de l'Apòstol tenen tota l'empenta lírica d'un himne litúrgic. Un himne a l'amor immens de Déu. Són, però, una invitació a convertir-nos nosaltres mateixos en un himne vivent d'acció de gràcies a l'amor de Déu que ens ha salvat en Jesucrist. Un himne que cal que sigui visualitzat per tots i cadascun dels cristians enmig del món que ens ha tocat viure, per la intrepidesa a defensar la fe amb les paraules i més encara amb les obres. Si Déu ens estima i és amb nosaltres, per què som tan porucs? En tots els ordres de la nostra vida, a dins i a fora de l'església, hem de tenir el coratge de presentar-nos sempre com a testimonis de la fe. Màrtirs, en definitiva.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots." Antonino Zichichi

"Dels quatre elements als quarks"

5. Robert Boyle: Ressorgiment de l'atomisme

Van Helmont havia suscitat l'interès per l'estudi dels gasos. L'italià Evangelista Torricelli (1608-47) va demostrar el 1643, un any abans de morir Van Helmont, que l'aire pesava: la pressió que exerceix l'atmosfera sobre la terra és igual a la d'una columna de mercuri d'uns 70 cm. d'alçada; amb això inventava també el baròmetre. L'alemany Otto von Guericke (1602-86) comprovà aquesta pressió atmosfèrica amb un experiment molt famós: el dels hemisferis de Magdeburg: Havent inventat un aparell que podia treure l'aire d'un recipient —màquina pneumàtica o bomba de buit, en diem ara— va preparar el 1654 a Magdeburg, davant l'emperador Ferran II, dues semiesferes de 70 cm. de diàmetre, que encaixaven perfectament amb la vora enseuada, i en va treure l'aire; la pressió exterior mantenia els dos hemisferis units i ni dos equips de vuit cavalls cada un no tingueren prou força per a separar-los, però si s'hi deixava entrar l'aire, un sol home ja els podia desacoblar. Això desvetlla l'interès en els científics per l'estudi de les propietats de l'aire, concretament en Robert Boyle:

La llei pressió-volum dels gasos

L'irlandès Robert Boyle

(1627-91) era el catorzè fill del comte de Cork. Fou un infant prodigi: als 11 anys ja viatjava per Europa amb el seu tutor i als 14 era Itàlia estudiant les obres de Galileu que tot just s'acabava de morir. Quan tornà a Anglaterra, el 1645, prengué part en les reunions científiques del grup que s'autodenominava "Invisible College"; grup que es transformà en la "Royal Society" quan Carles II pujà al tron el 1660 i li concedí reconeixement oficial.

El 1657 Boyle, amb l'ajuda del seu col·laborador Robert Hooke, va poder construir una bomba de buit més perfecta que la de Von Guericke. Amb ella comprovà allò que havia afirmat Galileu: que tots els cossos cauen a la mateixa velocitat quan no hi ha la resistència de l'aire: una ploma i un tros de plom arribaven alhora al fons del tub de buit. Però més interessant encara fou el descobriment que va fer el 1662: l'aire és comprimit i el seu volum varia en proporció inversa a la pressió que s'hi fa. Això ho observà amb mercuri posat en un tub en forma de J que deixava una porció d'aire a l'extrem més curt que era clos. En afegir mercuri a l'altra banda el gas s'encongí segons la dita llei.

Cal notar que el francès Edme Mariotte (1620-84), catorze anys més tard redescobria el

mateix, bo i afegint-hi un detall que es va escapar a Boyle: calia que no canviés gens la temperatura, ja que si augmentava, l'aire es dilatava en proporció directa d'aquest augment. La proporcionalitat inversa entre pressió i volum s'anomena ara "Llei de Boyle-Mariotte".

L'aire està compost d'àtoms

Boyle va treure una important conclusió de la seva experiència: si l'aire és compressible vol dir que consta de petites partícules (el "ple") separades pel "buit", tal com havia dit Demòcrit, i havia repetit no feia gaire el francès Gassendi (1592-1655): l'atomisme físic havia d'ésser cert! A més, afegia Boyle, l'atomisme explica l'evaporació: és que els àtoms de l'aigua se separen i es fan gas, la qual cosa encara es veu més clara si es fa bullir. Ara bé, si l'aigua es feta d'àtoms per què no tots els líquids, i en conseqüència tots els sòlids? Aquest argument convençé molts, Newton entre ells, però encara haurà de passar un segle i mig perquè l'atomisme sigui plenament demostrat i admès per tots els científics.

Un nou concepte dels elements

El 1661 Boyle publicà la seva cèlebre obra "The Sceptical Chemist" (=El químic escèptic). Havia suprimit la primera síl·laba d'"Alchemist" (=alquimista) per significar que allò ja no era un text d'alquímia tradicional, sinó un de nou, purament científic, és a dir de química, que és com ara, a partir d'ell, s'anomena aquesta ciència. I posava "escèptic" perquè ho era respecte de les doctrines base de l'alquímia. Efectivament defineix "element" com "substància no composta d'altres substàncies", que és ja el concepte modern actual; i diu que els "elements" dels grecs no són els elements: l'aire no ho és, perquè des de Van Helmont sabem que és integrat de gasos diferents; la terra tampoc, ja que és ben visible que és una barreja de moltes coses... Ho serà, en canvi, per exemple el quars? Si es demostra que no és descomponible en altres substàncies més simples, sí; si no, no. Hauré de considerar sempre els elements de la química d'una manera provisional: fins que es demostrin que no són compostos. I ja sabem ara que aquesta provisionalitat no ha estat superada definitivament fins al segle actual. Fins i tot dels metalls opinava Boyle que no eren elements, sinó que

tard o d'hora se'n trobarien els seus components.

Podem dir que Boyle va ésser el primer químic-químic, però molt incomplet encara. Alguns li han donat el títol de "pare de la química"; creiem modestament que se'l mereix amb més raó el francès Lavoisier de qui parlarem més endavant, però sí que podem dir que el nostre irlandès va establir ja unes bases més fermes per a aquesta ciència.

Boyle va ésser tota la vida un cristià fervorós dintre de l'anglicanisme, en què havia estat educat. Va subvencionar diverses traduccions de la Bíblia, una d'elles en la llengua gaèlica d'Irlanda (1680), l'única que s'ha fet en aquest idioma. Fou director de la Companyia de les Índies Orientals i va ajudar amb el seu patrimoni molts missioners enviats a l'Orient. Quan va ésser elegit president de la "Royal Society" no acceptà el càrrec per no estar d'acord amb la mena de jurament que havia de fer. En morir va deixar una bona part dels seus béns per a continuar les "Boyle Lectures" (=Plàtiques de Boyle), que eren uns fullets de defensa del cristianisme contra els no creients, que ell havia fundat. A la seva mort fou enterrat amb tots els honors en l'abadia de Westminster.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

Esparreguera, mil anys d'història

Els habitants d'Esparreguera reberem amb certa sorpresa la notícia que el nucli originari de població compliria l'any 1985 mil anys de la seva història coneguda. Una realitat que es demostra a través d'un manuscrit que els incansables furgadors del passat desbrinaren de l'arxiu Capitular de Vic.

L'esmentat manuscrit consisteix en una escriptura de donació d'un tal Guillem el qual, l'any 985, regnant el rei Lotari de la dinastia Carolíngia, lliurava gran part dels seus béns, entre els quals figuraven els castells de les Espases, d'Espàrreguera i les terres de Can Tobella (hisenda que existeix encara avui amb el mateix cognom), en benefici de diverses esglésies de la Seu episcopal de Vic; aquest lliurament era un acte de compunció pels seus pecats i la seva involucració en crims i males accions, segons que descriu literalment el manuscrit.

La donació només imposava com a condició que, si algun dia la seva esposa Emma es deslliurava del raptor sarraí, se li havien de retornar els béns donats en acció penitencial de Guillem. No se sap res de la formosa Emma, ni si retornà del seu captiveri ni si, captivada en lloc de captiva, preferí l'encís i l'esplendor luxuriant del moro...

El penediment de Guillem i la seva donació potser foren l'origen ancestral, atàvic, de les representacions de La Passió que, com un ritu, per Quaresma, s'han anat repetint, amb continuïtat, com si un estrany estigma impel·lís els habitants d'Esparreguera a no renunciar a les crestes ondulades del Sinai, a reviuir les imatges que prengueren forma a l'esplanada del recinte eclesial construït el 1612; un temple que es destaca pel seu monumental campanar de setanta metres d'alçària, des d'on s'albira, desota l'incomparable teló de fons del Montserrat, tot el terme muni-

cipal, del Llobregat a la Serra Rubió, de la riera de Pierola al "Turó de les Espases" (antiga propietat de Guillem) unes terres que el 1500 eren sotmeses als abats de Montserrat, els quals exerciren llur potestat tan moral com material. Actualment encara els pertany la finca de Can Castells que fins fa pocs anys, amb la seva senyorial masia, fou lenitiu de monjos discòls de l'estricta regla de Sant Benet i terres de cultiu per al Santuari; hi començaren a elaborar, i encara segueixen, les oloroses "Aromes de Montserrat".

El caràcter dels esparreguerins, demostrat a través de lluites civils i guerres contra l'invasor francès. S'ha destacat sempre per la seva ànsia de llibertat i ja va haver de sofrir càstig, el setembre de 1714, per haver resistit a les tropes de Felip V: foren penjats nou ciutadans que havien defensat els drets i la identitat de Catalunya.

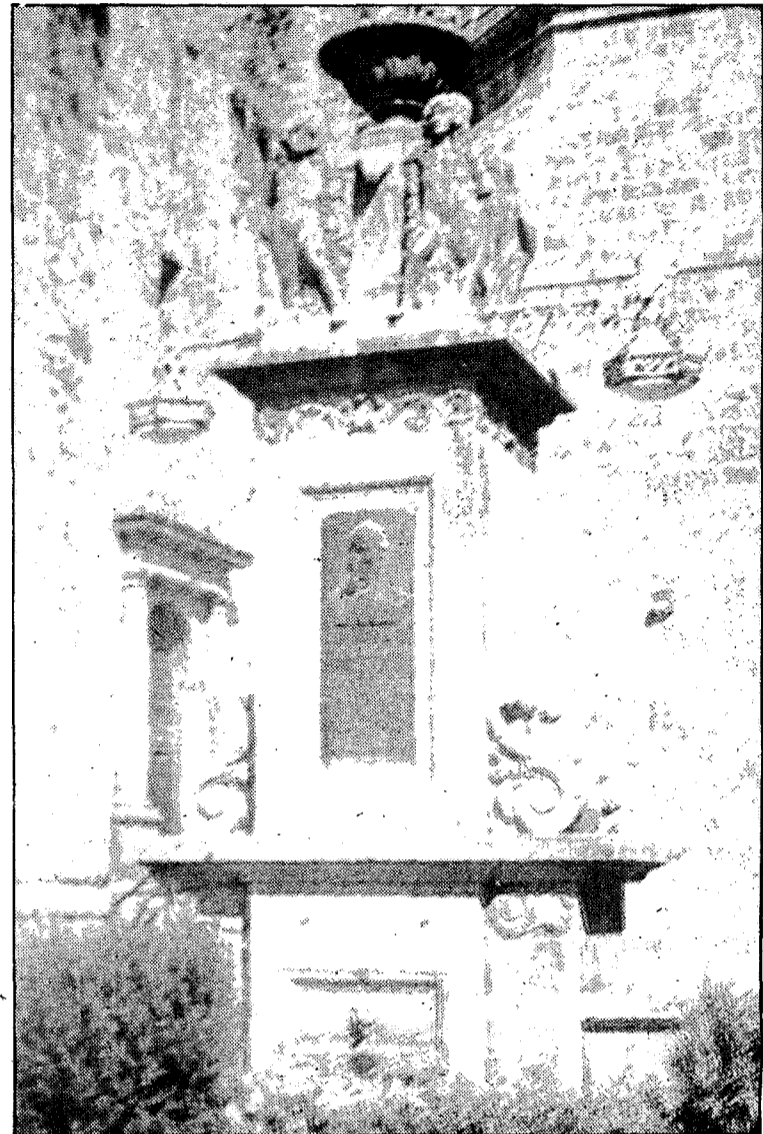
La prosperitat dels anys anteriors a les guerres va fructificar en la florent indústria "dels paraïres", teixidors de llana que feren famós el nom d'Esparreguera, fins al punt que, l'any 1857, el cens d'habitants era el més important del Baix Llobregat, superior fins i tot als de l'Hospitalet i Cornellà. Per causa de les guerres civils i de la inestabilitat dels voltants, ja que la vila era cruïlla i camí de Manresa i Igualada, els paraïres s'anaren desplaçant cap a zones més difoses geogràficament, com Sabadell i Terrassa. No obstant, a mitjan segle passat, l'esperit emprenedor de l'original diputat Puig i Llagostera transformà un antic molí fariner situat a la vora del riu Llobregat, en una de les més importants indústries tèxtils d'Espanya, coneguda fins als nostres dies com a Manufactures Sedó, i fundà una colònia adjacent amb capacitat per a dues mil persones.

En acabar la primera guerra

mundial arribaren, atrets per l'enorme factoria, els primers immigrants, que procedien majoritàriament de Tíjola, avis amb barret i dones amb l'etern mocador negre que fongueren llur vivència amb la dels antics hereters de Guillem, l'espòs de la bella Emma. I la integració fou total, sense fissures. Avui dia, els seus fills no sols estimen la "seva" Esparreguera, sinó que la seva llengua és l'autòctona i en el seu cor aflora l'orgull de sentir-se ciutadans d'un poble convincentment progressista, tradicional en La Passió i continuador de labors artesanals en els seus tallers de ferrissa i ceràmica. I els fills, nés dels avis amb somera i barret, ja senten el mateix que aquells que arribaren del Masroig de Tarragona i de Cogul de Lleida, fugint dels estralls de la fil·loxera.

Tots senten l'estupor de veure els monumentals espais fabrils secs, tancats, sense el sorollós retronys que colpí els seus timpans, deixant-ne molts de sords per a les paraules... I d'aleshores ençà l'atur és quelcom arrapat al context vital d'Esparreguera i hi ha un enfilall d'actituds estranyes i d'autoimmolacions... La pregunta no sorgeix, s'espera de prolongar l'ajut del carnet, l'economia subterrània i el suport oficial.

I mentrestant es treballa per al futur, com si el dia després esdevingués demà: s'asfalten, dintre d'un barri sencer, carrers abandonats d'anys, s'aconsegueixen terrenys per a equipaments per tal de paliar el greu dèficit que han creat els especuladors, els quals, sobre les velles terres de Guillem, han edificat, convenientment protegits, milers (sic) de xalets, alguns amb carers de tortura, només amb el reclam d'una vista panoràmica incomparable i un cel diferent del dels suburbis; es transformen antigues masies de les heretats dels Abats de Montserrat i s'adapta la més antiga com a resi-

Peu de l'altíssim campanar de la parròquia d'Esparreguera.

dència actual d'avis. Tot això a l'espera que la remor de les aigües del Llobregat, escolant-se pel Cairat, a la finca de Can Tobella, desperti en Guillem del seu son, penedit dels seus pecats, canviat per la seva penitència cap a una vida nova, potser totalment diferent, en què desaparègui la inquietud per la subsistència; i li faci descobrir uns habi-

tants de les seves terres més units, més solidaris i agermanats en la seva igualtat... Mentre, la perduda Emma, arrelada al cor de cada esparregueri fa que en cada amor brollin la passió del sarraí i la fidelitat del noble Guillem d'Esparreguera... en el record inoblidable!!

Vilarnau

Moltes persones no tenen els recursos necessaris per viure una existència digna.

La depauperació, volguda?

Són molts els estudis que ens presenten el greu problema de la manca dels recursos necessaris per tal d'assolir uns mínims a fi que la vida de les persones pugui arribar a un nivell de dignitat elemental. El desnivell dels mitjans per a subsistir és molt gran a tants països de Sud-Amèrica i d'Àfrica o d'Àsia i en aquestes nacions la manca de recursos vitals moltes vegades va acompanyada de les sequeres, el creixement extraordinari de la població, les mancances d'infraestructures o, fins i tot, les lluites fratricides.

¿És tan difícil resoldre el problema de la fam a aquests països? ¿El sentit solidari de les nacions és fictici? ¿Els desnivells socials són fonamentats per interessos de grups polítics de les mateixes nacions o a nivell internacional? El nostre Món sembla que toleri moltes diferències de tipus econòmic i social i no vulgui comprometre's amb solucions realment vàlides.

La depauperació dels pobles acuitats per la fam i la misèria entren en l'espiral terrible de les xacres a les quals s'hi afegeixen les malalties, les morts massives

dels més febles —els infants— i després les dels adults. Les disminucions de la mateixa intel·ligència dels famèlics pel desenvolupament irregular del cervell produeixen una greu atonia en el ritme de la vida de molts països que sembla que esperin impassibles l'holocaust de l'urpa del fatalisme.

McNamara, en un estudi fet l'any 1973 sobre el problema de la superpoblació, reconeixia el fet real de com aconseguir un anivellament de la població perquè realment no es disparés el nombre d'habitants de la Terra; per una part reconeixia la inanició en massa i el caos polític, però també deia que les nacions podien planificar deliberadament la disminució de la taxa de creixement demogràfic mitjançant l'increment de la taxa de mortalitat, l'augment de l'emigració o la reducció de la natalitat. Certament, terribles alternatives que estan amaraes d'un criteri egoista i moltes vegades xovinista que pensen més en els ciutadans futurs d'aquestes nacions riques que en els seus ciutadans presents, persones també existents, de nacions veïnes.

No es tracta de fer sols un plany apocalíptic sobre la fatalitat d'uns sectors humans comparant-los amb d'altres més afortunats. Ni es tracta de creure que no val la pena de lluitar per trencar aquest cercle tènol d'interessos de països que pressionen uns sobre d'altres. ¿Però, qui fa el joc a qui?, ¿qui governa els fils polítics de la manipulació dels homes?, per què?, ¿quins interessos hi ha en la humanitat perquè es mantinguin situacions de depauperació tan flagel·lants?, ¿és necessari que hi hagi països o regions pobres perquè els altres visquin més bé?, ¿per què no es poden compartir determinats percentatges de riquesa de moltes nacions envers altres necessitades, sense uns interessos que ofeguin? Potser cal que el món polític internacional es convenci que la supervivència dels homes sols es pot dur a terme mitjançant noves formes solidàries.

Josep M. Forcada i Casanovas

Metge. De l'Àmbit Maria Corral

Les amistats del pare Ubach

Les relacions del pare Bonaventura Ubach amb un gran cercle d'amics i coneguts constitueixen una de les notes més atractives de la seva personalitat i la manifestació més palesa d'un esperit ample, obert, sigui en la comprensió, en l'honor als altres, en la cortesia, en l'interès, la bonhomia i fins en la donació del seu temps. Tot això ara ho voldria comprendre amb el mot d'amistat, ja que per al manteniment d'aquesta són necessàries totes aquelles virtuts i encara d'altres. Com s'ha dit d'ell "el millor testimoni de la seva caritat són les amistats múltiples, mantingudes amb fidelitat, amb les quals es va envoltar per tot allà on es trobava... És l'home que necessita amics, doctes o senzills, per a intercanviar simplement, amb delicadesa, els millors afectes del seu cor cristià i sacerdotal". El capítol de les seves amistats resulta tan llarg, que ací s'imposa una tria. Deixo, per tant, les relacions que tingué amb altres monjos, malgrat que hauria de ser per aquí on hauria de començar la llista. Ja s'ha escrit bastant de l'abat Marçet, impulsor de la seva obra bíblica; del pare Anselm Albareda, que li féu costat en moments difícils de la mateixa obra. S'hauria de parlar dels lligams amb gent nostra, com el canonge Collell; els caputxins Miquel d'Esplugues, Rupert de Manresa i Marc de Castellví; dels canonges Pous i Vallès; de Francesc Cambó, Manuel Brunet, Ramon Rubabado i dels professors Millàs i Vallicrosa i Casas i Homs...

Ara, la seva llarga estada fora de Montserrat, explica que es relacionés, encara molt més, amb persones foranes, i concretament que es trobin en els dos centres de la seva activitat científica: Jerusalem i Roma.

Les amistats de Jerusalem

Quan Ubach, jove encara, va a Jerusalem troba una institució recent fundada que és l'École Biblique, dels Dominics. El seu fundador i director era el pare Marie-Joseph Lagrange. Aquest fou el seu primer mestre. El nostre monjo en fou fidel deixeble i sempre amic. Ell se sentia a casa quan es trobava a l'escola dominicana, i Lagrange, quan ja era instal·lada la casa de Montserrat, a Jerusalem, hi anava sovint per parlar i prendre l'obligat refrigeri. Entre les mostres d'aquest corrent d'amistat hi ha el que escriu Lagrange en les seves memò-

ries, en referir-se a Ubach que fou, en els dies amargs del fundador de l'École, quan titllat de modernisme des de les més altes esferes eclesíastiques, va escriure en defensa d'ell. Cert que les seves ratlles no passaven d'un cercle reduït, ja que es tractava d'una senzilla revista de Montserrat, però van arribar al mateix Lagrange, el qual no deixa d'esmentar-lo entre els seus amics fidels. Quan ja no es troba a Jerusalem, li escriu i li parla de la bellesa de la muntanya i li demana —devot com era de la Mare de Déu— que el tingui present davant la Verge de Montserrat. Un altre amic entranyable de la mateixa comunitat dominicana fou el pare Hugues Vincent. Aquest va seguir molt de prop el treball d'Ubach, sobretot en la seva part d'Il·lustració bíblica. Ens deia en una ocasió: "Estimo el pare Ubach com un germà". I en besar-nos, compreníem que aquella mostra d'afecte no anava tant per a nosaltres, com pel record que servava del nostre monjo.

El viatge al Sinai (1910) va donar ocasió a començar una amistat que durà per sempre, amb el sacerdot belga, Joseph Vandervorst, home de la confiança del cardenal Mercier. Fou el seu company de goigs i de fatigues en aquell gran viatge d'estudi.

El viatge de retorn a Montserrat, durant els mesos d'agost-octubre del mateix 1910, va donar a Ubach ocasió de fer una relació amb un sacerdot americà, Edward Byrne, del Seminari de St. Bernard, Rochester. Amb aquest féu un recorregut per Turquia, Grècia i Creta. Aquest recorregut feia relació amb els viatges de sant Pau i les Esglésies de l'Apocalipsi. Tot i que el Nou Testament mai no va ser la seva especialitat, li interessà fer-lo. El tracte amb el nord-americà fou aquest: Ubach determinaria el recorregut i, amb el coneixement que tenia de l'àrab, llavors parlat a Turquia seria, el veuparlant. El capellà seguiria el pla determinat i, com que no li mancaven els mitjans, pagaria les despeses per tots dos. Ubach tingué sempre Byrne com un dels seus benefactors; i a la missa diària mai no hi mancà la memòria del capellà, tant en vida com en mort.

Els amics de la gran Roma

El nostre bibliista anà a Roma el 1913, i hi romangué fins el 1924, sols amb alguna interrupció. Fixà l'estada al Col·legi Inter-

nacional de Sant Anselm, a l'Avventí, centre d'estudis, lloc d'encontre o simplement de pas de molts monjos de tot el món. Ubach, durant la gran guerra europea (1914-1918), per ser súbdit d'un país neutral, va esdevenir el factòtum de la casa, i tingué ocasió de tractar molts benedictins i d'altres.

Esmentem, entre aquests darrers, dos claretians castellans, Arcadio Larraona, que amb els anys fou cardenal, i Servo Goyanèche, dues autoritats en Dret Canònic. Ells van ser els seus companys habituals en els passeigs dels dies de festa, pels encontorns de Roma. És llarga la llista dels qui conegué i tractà a Sant Anselm mateix. Esmentem l'abat, dom Columba Marmion, de Maredsous (Bèlgica), escriptor que compta en l'espiritualitat del nostre temps. El pare Ubach no en guardava cap record especial, segons ens havia confessat. La imatge que en tenia era la d'un home bonatxós i fins bon xic bromista. Un altre monjo belga, relacionat amb ell, fou dom Lambert Beauduin, l'apòstol de la unitat dels cristians. Podem assegurar que si Ubach no hagués seguit la vocació bíblica, la seva labor en l'Església hauria estat l'ecumenisme, com la de Beauduin. Unes altres ratlles del nostre setmanari parlen ja d'aquest aspecte.

Per aquests anys hi havia al monestir de Sant Pau, fora els murs, l'abat Ildefons Schuster, després cardenal de Milà. Fou President de l'Institut Oriental, on ensenyà llengües el pare Ubach. Sempre més van tenir una relació. L'abat se l'escollí per confessor; i el nostre monjo aprengué en les obres de l'abat el sentit de l'any litúrgic. Amb ell parlen tant de les coses del cel, com de les de la dels homes. I en recordarlo, ja en els seus darrers temps, el cardenal pren una expressió cèlica i s'agrada de parlar de l'ànima del pare Ubach.

Caldria parlar encara de les amistats nuades amb el pare Hildebrand Höpfl, amb Giuseppe Sacco, amb Giuseppe Ricciotti, professors de Sagrada Escripura; com amb el pare Albert Vaccari i altres jesuïtes del Pontifici Institut Bíblic. Quan l'any 1954 es va promoure una Miscel·lània en honor d'ell, no va ser difícil aplegar una bella garba de treballs: era, molt en part, fruit de les seves amistats sinceres.

Els amics del desert

En fixar el pare Ubach la seva residència a Jerusalem, amb motiu dels treballs de la seva obra "La Bíblia", des de 1924 al 1951, va trobar allà vells amics i encara en va fer de nous. Recordem, sols com una mostra, els pares Franciscans, amb motiu d'haver-se fundat el seu Studium Biblicum, el 1927. Cal esmentar d'aquest centre, els pares Donato Baldi i Paulin Lemaire. Amb ells efectuà algunes sortides. Baldi arribà a ser un gran coneixedor del terreny palestinià i fou un ajut, en aquest aspecte, del pare Ubach.

Per acabar vull fer esment d'un grup especial d'amics que van tenir un rol important en el seu treball. Són els guies i camellers, beduïns musulmans, que li van fer costat, en els viatges més llargs, pels deserts. Hi va haver amb ells un corrent de simpatia, que ens fa conèixer una modalitat especial del pare Ubach. En la

descripció dels seus viatges no deixa mai d'esmentar-los; i ho fa amb una gratitud, amb un respecte, que fa bo de llegir.

S'ha dit que no hi ha desert com viure sense amics. I fou al desert que Ubach els va saber trobar i ser feliç amb ells. En el seu llibre *El Sinai* sovint fa menció dels tres camellers i, en cert moment, en fa una descripció detallada: Ramadan, de 19 anys, és un jove fidel i servicial; Muhammed, de 23 anys, de vegades fa el criaturat, però reconeix que li presta bons serveis; Sulimán, d'uns 10 anys, és un nen que es guanya totes les simpaties. Ubach arriba a dir —això que mai no féu proselitisme barat— que sols li manca ser batejat! Amb ells va fer el primer gran viatge pel desert.

El mes d'octubre de 1926 va ser atacat per tres beduïns al tor-

rent Arnon. Va ser gràcies al seu fidel company, Muhammed Hafez, que intervingué, en convèncer que aquell estranger era un cònsul que salvà la vida. D'ençà d'aquella feta no deixà mai de demanar-lo per les seves sortides. I de com era gran l'estimació per Hafez, ho prova el fet que en una ocasió havia emparaulat amb ell una sortida. Però en l'endemig, Hafez que es trobava a la seva vinya, fou picat per una serp. El monjo va suspendre el viatge i solament es va preocupar del guariment del musulmà.

La vida del pare Ubach, tot i les seves penes i contrarietats, va ser amarada de llum; d'aquella llum que sadolla el sol de la vida, que és l'amistat, segons l'expressió del nostre Lluís Vives.

Romuald M. Díaz
i Carbonell

Diccionari Regina d'ús del català

Alfons Tarrida i Muntaner. Emili Pascual i Ferrando
— Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.
— És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.
— Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significatius, etc.
— Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.
— Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12x17 cms. 608 pàgines.

PVP, 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES

Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - Barcelona/29.

PELEGRINATGES A FÀTIMA

Promoguts en col·laboració i sota l'assistència de la "Casa Española", amb 15 anys d'experiència i a FÀTIMA, representada a Barcelona per "Promociones Fátima"
— 5 dies, tot inclòs per: 23.700 pessetes (en còmode autocar)
Del 15 al 19 de març (Pont de Sant Josep)
Del 4 al 8 d'abril (Setmana Santa)

Estada de dues nits a FÀTIMA i també a Madrid a l'anada i tornada. Es visita també Salamanca i Coimbra a l'anada i Badajoz a la tornada.

Més informació (i fins i tot possibilitat d'elaborar un pressupost d'acord amb les seves necessitats i tant per al transport en autocar, avió o tren) tot d'altre tipus d'orientació i inscripcions a través de: "Promociones Fátima". Apartat de Correus 23449 de 08080 Barcelona i també telefònicament al 339 19 35 i 885 01 87. (Viatges Alemanya Vic) que és també l'organitzador tècnic i amb molts anys d'experiència en el turisme "religiós" i pelegrinatges.

Davant l'anunci del Sínode extraordinari de bisbes

“El Concili té vint anys, un Sínode el madurarà”

Georges Cottier, dominic, consultor del Pontifici Secretariat per als no creients, professor de filosofia moderna a les Universitats de Ginebra i Friburg, parla en una entrevista sobre el Sínode extraordinari de bisbes convocat per al proper mes de novembre.

—Pare Cottier, vostè va viure el Vaticà II com a teòleg del gran cardenal Journet. Ara Joan Pau II convoca un Sínode extraordinari (25 de novembre, 8 de desembre) amb patriarques d'Orient i presidents de les Conferències episcopals d'arreu del món. ¿Era necessari?

—És cert. Gran part del missatge conciliar està per aplicar. S'han fet innovacions, fins i tot excessives. Però l'aplicació és una altra cosa.

—A veure si ho entenc. Aleshores, realitzar el concili no coincideix amb “innovar”.

—Crec que abans que tot cal recuperar un punt, perquè el Concili pugui posar-se en pràctica. Els teòlegs han parlat massa freqüentment de l'Església en termes solament sociològics, com d'una organització humana de la qual és lògic assenyalar-ne sobretot els defectes. Així, molts joves pensen poder creure en Crist, però rebutgen l'Església.

—Quin és, aleshores, el punt a recuperar, quina concepció d'Església cal revitalitzar?

—L'Església és un misteri, i és necessari recuperar el sentit de l'Església com a misteri de fe. D'ací neix l'adhesió a ella. És en ella on es troba Crist, i fora d'ella no és possible. En la pèrdua d'aquest sentit d'Església hi ha l'origen de la crisi catòlica moderna.

—Sembla que senti el cardenal Ratzinger, quan entrevistat per Messeri ha jutjat el postconcili com “un període decisiva-ment desfavorable per a l'Església”.

—No crec que se'l pugui contradir. Després del Concili es

produí una crisi tremenda. ¿Indicis? La secularització de molts sacerdots, la desorientació del poble, la desafecció dels joves. No n'és responsable el Concili. La crisi ve de lluny i qui sap com hauria estat sense el Concili. Però no es pot desconèixer que s'ha nodrit una equivocada interpretació del Vaticà II. L'arrel de la crisi és cultural. El pensament catòlic s'ha confrontat amb la cultura moderna, anticristiana en gran part, sense un adequat aprofundiment de si mateix, ni de la cultura contemporània (la qual per altra banda també està en crisi). No és aquest el diàleg, la necessitat del qual proclamà Pau II en l'“*Ecclesiam suam*”. Abans de tot, diàleg significa consciència de la pròpia identitat, i després respecte per l'altre. Avui s'entén massa per diàleg la seva caricatura. Així es prenen per obres bones les crítiques de l'Església sense verificar-ne cap. Hi ha qui ha arribat a tractar Nietzsche com si fos un Pare de l'Església. Ingenuïtat i ignorància de la pròpia tradició.

—Tradició! Aquesta és una paraula difícil de digerir pel “postconcili”. Segons una interpretació corrent entre molts catòlics, el Vaticà II representava un moment de ruptura amb la precedent tradició de l'Església.

—Aquest fenomen l'explico senzillament pel fet que el Concili és molt poc conegut. Molts, ni tan sols del clergat, no l'han aprofundit. En lloc de fonamentar-se en el Concili real, invoquen l'anomenat “esperit del Concili”. “Esperit” que mirat de prop no és res més que retalls d'algunes inter-

Georges Cottier, dominic,
professor de filosofia
moderna a las
universitats de Ginebra
i Friburg.

“És necessari recuperar l'actitud evangèlica de l'escriba savi que extreu del seu tresor coses noves i coses antigues”

vencions d'alguns pares conciliaris, exagerades pels mitjans de comunicació i un afegit d'alguns aspectes superficials que enlluernaren l'opinió pública. D'aquest fantasmagòric “esperit” va començar-se'n a parlar durant el Concili. I, de sobte, es va contraposar al Concili real.

—Aquesta és una observació de mètode. Però també és un problema de contingut.

—Sí, però és un punt en el qual els problemes de mètode i de contingut es barregen i s'entrecruen. Em refereixo a l'actitud historicista de molts teòlegs. Segons ells, el Vaticà II no és sinó una etapa provisional vers la plena realització de l'Esperit. És clar que si els documents només són una etapa, no val la pena de cansar-s'hi gaire. I això —aquesta intolerància vers la tradició—, és un greu problema de contingut, i un problema teològic. Aquest és el veritable nus de la crisi. No consisteix en alguna imprudència, en iniciatives en aquest o en aquell altre camp. No. Ve d'una ambigüitat teològica.

—De què es tracta?

—Ja ho he dit abans: és l'historicisme que s'ha apoderat de molts teòlegs (segons l'historicisme la veritat neix de la història, ndr). I l'historicisme va contra la història. El sentit de la història, per tots però especialment pels catòlics, és inseparable del sentit de la tradició i de la seva riquesa. Molts comencen dient “fins ara estàvem equivocats” i pretenen recomençar de nou. No hi ha la consciència de ser enans damunt l'espatlla d'un gegant, i per tant no es té la joia de formar part de l'Església amb el tresor de la seva història.

—Que no és tant una premissa com un veritable i propi error teològic, si ho he entès bé.

—Sí, perquè l'Església no és una construcció nostra o una possessió nostra, és un do de la Gràcia de Déu. Havíem rebut el seu do sense merèixer-lo. Com no apreciar-lo, respectar-lo, estimar-lo.

—Quins són els altres elements característics de la crisi postconciliar?

—Encarta n'esmento un: la separació entre pastoral i teologia. Joan XXIII ho va dir: la finalitat del Concili hauria hagut de ser pastoral. Però aquesta intencionalitat ha estat capgirada fins el punt de separar doctrina i pastoral.

—Això és greu?

—Greu? Jo diria que és dramàtic. Per una banda, el qui s'especialitza en teologia tendeix a “concebre's” com un cos separat de l'Església. És gent que posa en contínua evidència el caràcter científic del seu treball. Oblida que la teologia és un servei, un carisma eclesial. Això els teòlegs; diguem-ho així, professionals. Els treballadors de la pastoral, per altra banda, com que no es pot fer sense pensar, creen una teologia d'estar per casa. *Bric à brac*, es diu en francès. I així les més extravagants opinions teològiques assoleixen audiència.

—Per tant, el Sínode operarà una profunda reflexió sobre el significat i l'aplicació del Concili. El cardenal Ratzinger ha usat mots com “restauració”, “recuperació dels valors perduts a l'interior d'una nova totalitat”, “veritable reforma”...

—Sí, és necessari recuperar l'actitud evangèlica de l'escriba savi, que extreu del seu tresor coses noves i coses antigues, *nova et vetera*. Una nova gestió de la tradició. Aquesta no és quelcom mort, sinó que és font de vida, alçaprem per a noves creacions. Qui no arrenca de la tradi-

ció empobreix més el poc que té. Pensi en certes prèdiques que li tocarà de sentir... Veritable restauració és la recerca de noves creacions en la memòria de la tradició.

—Se situa aquí el magisteri de Joan Pau II?

—La responsabilitat del Papa és custodiar i garantir la unitat de l'Església universal. D'ací els seus pelegrinatges pastorals. El Sant Pare sent profundament la desorientació del poble de Déu que en la crisi abans descrita percep el propi abandonament. I per això el Papa posa en joc el seu carisma d'animador de grans assemblees. Al contrari d'una “star”, ofereix instruments de treball unitari a l'episcopat local.

—El Papa viatja. Però des de Roma també vigila la doctrina (Boff, Schillebeeck).

—Si som catòlics i respectem la doctrina del Vaticà II, hem de reconèixer com a qüestió de fe que de la mateixa manera que el Bisbe és doctor en la seva Església, així també el Bisbe de Roma té la responsabilitat, també que doctrinal, de tota l'Església universal.

—Hi ha qui parla d'abús de poder, el Tribunal Russell manté figs i tot que el Papa ha menystingut els drets humans dels teòlegs de l'alliberament.

—La Congregació per a la Doctrina de la Fe usa un mètode respectuós i rigorós: el secret serveix per garantir per a tots la màxima llibertat. En cas de “condemna”, l'afectat no és la persona, sino els seus escrits. Finalment, ¿voleu dir-me qui és que avui abusa del poder? Si un teòleg de moda ataca el qui li objecta alguna cosa, troba a disposició un gegantí aparell de mitjans de comunicació. Repeteixo: ¿qui té el poder?

P. C.

PER A QUARESMA I SETMANA SANTA

□ QUÈ FER PER QUARESMA

Llibret preparat per Josep Lligadas. Per ajudar a viure la Quaresma, personalment, a la família, en els grups. Suggestions de coses a fer per Quaresma i diversos materials de pregària.

Hi ha també edició en castellà. Preu 100 ptes.

□ EL SAGRAMENT DEL PERDÓ

Llibret per a la preparació personal a la celebració del sacrament de la penitència. 100 ptes.

□ Tres dossiers amb material i suggeriments pastorals per a la celebració d'aquests temps litúrgics:

—QUARESMA (300 ptes.)

—SETMANA SANTA (200 ptes.)

—LA CINQUANTENA PASQUAL (275 ptes.)

□ LLUITA-FESTA (Quaresma-Pasqua)

Llibre de la col·lecció “Sauri”. Autors: J. Gomis, J. Lligadas i J. Urdeix. Homilies, catequesis, introduccions a les lectures dels diumenges i festes de Quaresma i Pasqua. 175 ptes.

EDITORIAL CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

C/. Rivadeneyra, 6, 7 - Tel. 302 22 35 - 08002 Barcelona

RACÓ DEL LLENGUATGE

El sostre

Situats en el clos d'una habitació i esguardant al voltant, veiem les quatre parets que constitueixen l'entorn, i que ja s'han tornat una expressió peculiar per designar la intimitat pròpia de la llar o del recinte professional.

Sota els peus trepitgem el paviment, més comunament anomenat el terra, i més literàriament, el sòl. Si aixequem la vista, contemplem el sostre, és a dir, la part interior de la coberta de la casa, ja que l'exterior és el terra del pis de dalt, o bé la teulada o el terrat.

Ja sabem que **texto** és un dels barbarismes més estesos i més combatuts, i que sempre hem de dir **sostre**. És un mot acollidor que suggereix escalf familiar, refugi contra la intempèrie, protecció contra la hostilitat exterior; dormir sota sostre ha esdevingut proverbial.

Les cases antigues tenen el sostre travessat per bigues de fusta. Modernament, les estructures de ferro i ciment armat permeten un sostre llis i funcional, sense racons ni lloc per a les teranyines. No sempre ha estat així. En les cases de senyors, les bigues eren amagades pel cel ras, que podia ser ple de motlures i dibuixos capritxosos, i fins i tot amb pintures; si es tractava de palaus o cases molt luxoses. De vegades, en aquestes mansions, les bigues formaven un engrallat amb decoració sumptuosa, una quadrícula de daurats i colors vistosos que s'anomena **teginat** o **enteixinat**, i que els qui no vigilen prou el llenguatge en diuen **artesonat**, mot castellà improcedent perquè **te**nim el nostre.

Contemplant l'aspecte sumptuari dels sostres dels palaus, podríem seguir tota la història de l'art, i veuríem els artistes genials de tots els temps perdent la salut en positures violentes, maldant per reeixir en les seves obres mestres que faran aixecar el cap i embadalir-se a totes les generacions posteriors.

Una altra manera de dir el sostre és el mot **trespol**, que no reconec com a corrent entre nosaltres, els catalans centrals. Alhora és un mot contradictori, ja que en segons quins indrets també vol dir el concepte més oposat que té: el terra. "Les catifes del trespol, de vellut i amb fils de plata..." Ho recordo d'uns pastorets, en boca del dimoni que temptava amb la promesa d'una vida de potentat.

Sostre també vol dir la disposició de materials en capes horitzontals, com les capses de galetes, per exemple. Una cosa pot estar amagada o colgada sota set sostres, difícil de trobar.

En les cases velles, sovint hi havia el **sostremort**, l'espai buit entre sostre i teulada, que servia per als mals endreços.

PERLES ORTOGRÀFIQUES.— A la sortida de Mataró cap a Girona, hi ha un pas subterrani que porta a la banda dreta de la carretera. Ho indica un rètol que diu: **PAS SOTERRANI**. És com si en castellà diguessin "paso sótano".

Albert Pera

LA SARDANA I LA DANSA

ST. LLORENÇ DE CERDANS, CIUTAT PUBILLA.— Un gran negoci i una il·lusió immensa són els sentiments dels 1.600 habitants de Sant Llorenç de Cerdans, la petita vila de la comarca del Vallespir que, el proper dia 21 d'abril, serà proclamada Ciutat Pubilla de la Sardana. Sant Llorenç de Cerdans és una de les poques viles de Catalunya Nord que compta amb una cobla: "Els Únics", fundada a principis de segle; amb un esbart: Els "Dansaires Catalans de Sant Llorenç", que actuen des de 1947; i amb una entitat: el Foment de la Sardana, que del 1977 ençà porta a terme una bona tasca d'enaltiment de la nostra dansa.

Catalans i que es diu Francesca Saqué i Mallart. S'ha aprovat el projecte del Monument a la Sardana, que s'alçarà a Sant Llorenç, obra de l'artista Bruno Bieth i que és una original font amb quinze brolladors que surten d'una anella, destacant com a motiu central unes mans enllaçades. També ja està enllestit el cartell anunciador de la Festa de Ciutat Pubilla, que té com a tema principal dues espadenyes: les típiques "vigatanes" que els artesans de Sant Llorenç continuen elaborant amb intensitat. I el compositor rossellonès Max Havart ha rebut l'encàrrec de compondre la sardana que ha de perpetuar musicalment el pubillatge de Sant Llorenç.

Els preparatius del Pubillatge de la Sardana d'enguany estan ja força avançats. S'ha escollit ja la què serà Pubilla Universal de la Sardana: una "minyona" de 17 anys que balla amb els Dansaires

De bon segur que els actes que es preparen tindran un gran ressò popular.

Josep Ventura

Plaça Major de Bossòst. Primeries de segle.

1985

GÈR

HEREUER

Dijous	Dijous	Dijous	Dijous	Dijous	Dijous	Dijous
7	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31	13	21	29

Enta St. Antoni de Ger, mitei palher e eth porceth sancer

Dijous	Dijous	Dijous	Dijous	Dijous	Dijous	Dijous
5	12	19	27	1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28			

Hereuer nau cares hè, e de bona cap non ne hè.

Campanya de normalització lingüística

Editat un calendari en aranès

La campanya de normalització lingüística endegada per la Generalitat de Catalunya no sols afecta la llengua catalana, pròpia i oficial al Principat, sinó també la parla pròpia de la Vall d'Aran.

Precisament per això i en una col·laboració entre el Govern de Catalunya i el Consell Comarcal de Muntanya de la Vall d'Aran i els ajuntaments de l'esmentada vall pirinenca, s'ha editat un bonic

calendari en aranès i en el qual es reproduïxen interessants fotografies de principis de segle de poblacions, esglésies o actes socials i religiosos de la Vall d'Aran.

ART

Exposició a Vic de J. Casanovas

A la Galeria Articular de Vic exposa fins al 8 de març el pintor taradellenc Casanovas Molist. D'ell diu F. d'A Pujol: Pioner d'unes promocions semiseculars, s'escau ara —fa precisament cinquanta anys— que Joan Casanovas exposà per primera vegada, ben jove, a la veterana i prestigiosa Sala Bigas. Incipient, llavors, emprengué la ruta de l'art amb sentiment i afany, segellant el seu nom dintre del paisatge i dels pais-

satgistes taradellencs. Temes aparentment intrascendents es vitalitzen en ser copsats amb afeció i traduïts pels pinzells d'en Joan Casanovas.

Tant hi trobareu les boires de la Plana de Vic, com mäsies de la falda del Montseny o els esplèndids paisatges de la Garrotxa, tot tractat amb elegància i cura.

F.C.V.

"Esplais darrers

amb els meus

sacerdots" (1)

Si en la mateixa persona hi descobrim un fons humà, assenyat i acollidor, i un vestit net, sobri i elegant ensems, restem gratament impressionats.

"Joa meva i corona meva" —aquest és el títol del llibre que presentem— ens ha vingut a les mans en la seva segona edició d'Editorial Casals de Barcelona.

L'autor —el Dr. Ramon Masnou, bisbe emèrit de Vic— és sobri en les paraules, elegant en la dicció —sempre amb un deix vigatà que encisa—, clarivident en les idees, ferm en les conviccions i confidencial sempre amb el lector.

El Doctor Masnou és fill d'Osona i ha estat bisbe de Vic per espai de 21 anys. Això fa que conegui amb escreix tot el tarannà del capellà d'aquella Església local, prou característica i reeixida en la història del nostre país. En les pàgines del seu llibre examina el capellà, primer com el propi bisbe. L'autor es dirigeix als sacerdots joves i als sacerdots vells en dos apartats respectius, i en un tercer —"Espigolalles"— descriu una munió de situacions que incideixen en la vida diària del sacerdot.

"Un llibre xop de seny i d'intuïcions ascètiques i apostòliques que toca de peus a terra i condensa l'experiència d'un temps prou

mogut", hom ha qualificat l'obra de monsenyor Masnou.

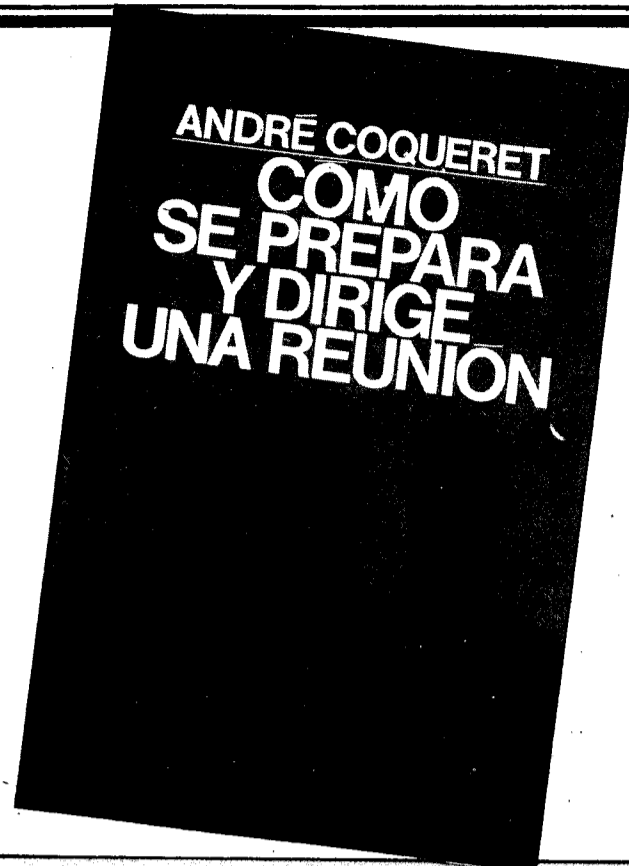
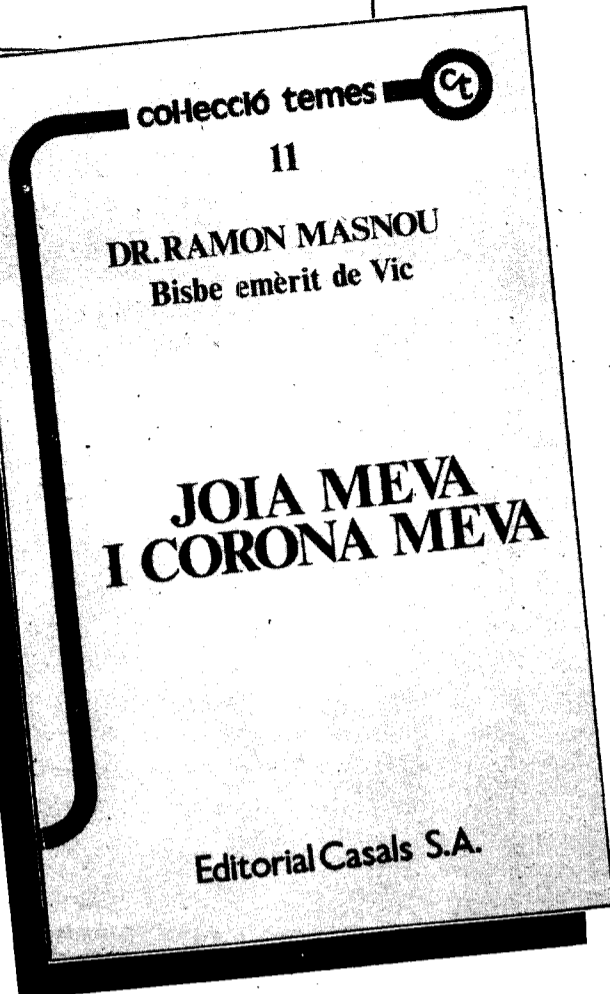
Nosaltres afegiríem que és una obra de tota una època, fonamentada en els principis de la teologia i moral catòliques, vàlids per tot temps, però en l'esforç d'enquadrar-los en un context històric i sociològic molt concret i definit. L'autor ha dut a terme una gran missió de mestre i pastor. Ara hauran de ser altres que, tenint a la vista la mateixa doctrina, sàpiguen encar-

nar-la en el nou context sociopolític i eclesial que s'albira arreu del món i més concretament en la vida de l'Església de la nostra terra.

Felicitem cordialment el que fou Pastor de la diòcesi de Vic, Dr. Ramon Masnou.

Francesc Gamissans

(1) JOIA MEVA I CORONA MEVA. Dr. Ramon Masnou. Barcelona. 1985.

Per preparar i dirigir

una reunió (1)

És un fet: la vida moderna pren una forma cada vegada més social, i una part cada vegada més gran del vostre temps ho passeu en reunions. Però, ¿no experimenteu el sentiment que aquestes tot sovint no són més que "paraules, paraules, res més que paraules" i temps perdut? Si les reunions duen a conclusions interessants, ¿ho devem essencialment al talent dels seus animadors? L'habilitat per conduir adequadament una discussió és innata, però existeixen mètodes, tècniques que permeten desenvolupar-la. Aquest llibret les po-

sa a la vostra disposició. ¿La seva finalitat? Ajudar-vos a fer treballar conjuntament els homes, per resoldre, a través de la discussió en grup, els vostres problemes i els dels altres.

Bona prova de l'eficàcia d'aquest volum, és que s'ha arribat a la seva cinquena edició en la versió castellana i l'original francesa ja és un clàssic en la seva especialitat.

R. C.

(1) Como se prepara y dirige una reunión. André Coqueret. Hogar del Libro 1985. Barcelona.

L'absent company de servei (1)

Al cap de dos anys de la seva absència definitiva, ens arriba el llibre d'Octavi Saltor, amb el retrat a la coberta reflex de la seva figura en la joventut, quan començà una prometedora activitat que, malgrat que anés multiplicant-se cada dia, no arribà a veure's esgotada. Era, no tan sols una presència física, sinó també una personificació oral que en qualsevol lloc es manifestava per la força de la paraula: segur en els seus moviments impulsatius, ràpida i arborats. Se servia d'una memòria prodigiosa, aplegant lectures i categòriques anècdotes que havia viscut.

Des del 1925, quan s'encarregà de la crítica de llibres a "La Revista", ha seguit tota la producció literària i hi donà un comentari ràpid i encoratjador, sempre per gràcia de la preparació eficaç del qui ha fet les carreteres de lletres i de Dret. Exercí, també en aquesta aptitud —que fou la seva veritable professió— una actitud de servei ciutadà i polític; per al qual sempre trobà companys: gent amb qui coincidia i que al llarg de la vida podrien formar una multitud. Eren molts els qui ell estimava amb ve-hemència, i per això els seus escrits, i sobretot els aplegats en aquest llibre, tenen un notable valor testimonial d'homenatge.

L'obra de Saltor, com a crític, comentarista o recensor, o com a orador de gran to, de conferenciant erudit o d'amable col·loqui,

si materialment es pogués veure aplegats en volums, formaria la més nodrida bibliografia de gairebé seixanta anys de vida cultural i política de Catalunya. Però ha restat en obra dispersa en retalls de diaris i revistes, en pròlegs generosos, en discursos meditats o ocasionals. Sempre en el predomini de la paraula: rellegint el recent volum, posant-hi a contribució la nostra amistat personal, per damunt de la tria que ell en féu, se'ns revela la licita ambició, ja en els darrers anys de la vida, terriblement colpit per la malaltia, de veure aplegats en un llibre els seus records efusius i els homenatges escrits envers aquelles persones que tant estimava, o més pròpiament, aquells textos que a darrera hora li eres fàcils d'abastar. Potser li hauria fet goig, en el ple de l'activitat i l'experiència, de redactar un llibre d'assaigs o de memòries, tan meritoris com el de *Les idees literàries de la Renaixença* (1934), que fou el primer dels seus assaigs importants. Com hauria pogut espletar de la ubèrrima collita molts altres treballs de tanta entitat com els que han sortit en aquest llibre.

Cal veure en la selecció, ni que fos constreta per l'adorada circumstància, la seva indefectible fidelitat als qui foren els companys als quals serví: aquells dels quals pot donar una visió personal i de primera mà, vindicadora de llur memòria si es

veïes compromesa: tals l'abat Escarré, mossèn Manuel Bonet, Francesc Cambó; la relació ocasional amb Francesc Macià (en què el servei és concretament a la col·lectivitat), la dignitat del poeta Salvador Albert, el tracte seguit i personal amb Paul Claudel... i sempre amb interessants testimoniatges ignorants fins ara. O bé en el discipulat d'Eugeni d'Ors i de Josep M. López-Picó, que ostentava amb orgull, i d'altres mestres del noucentisme,

fins a ésser-ne un dels darrers servidors. I encara l'admiració envers Joan Alcover, Guillem Colom i Josep M. de Sagarra, i els juristes, com ara Francesc Maspons i Anglès i Joan Maragall, en el qual, si seguim la notable tesi de Saltor, descobrirem una humana i justificada concepció del Dret a través de tota l'obra del poeta.

Per això aquest llibre, amb els tretze assaigs de dimensions i finalitats distintes, ens és com la

presència oral del nostre vell amic, multiplicant-se pel primer embat. Albert Manent, també en prova de servei i lleialtat, hi ha posat un pròleg ple d'afecte i justesa, com l'autor mereixia. El llibre que ell ordenà segur que no el podria veure acabat, ens el torna com un record que, a més del valor literari, ens mostra una de les dimensions de l'home de lletres i de discurs ensems. Saltor sabia que no podia reduir-se a un sol llibre parlant dels altres, i al mateix temps que començava a preparar-lo es donà tot ell profundament i en condensació dins el seu llibre *En el llindar diví, sonets penitencials* (1980), en què els versos l'ajuden a dir quelcom que també formava part de les seves vivències més íntimes. Eren els sentiments cristians de la comprensió, la gratitud i la lloança, aspectes que prou es manifesten en aquest llibre d'assaigs literaris. Això que ara alguns consideren com a "valors a part" hi apareix pertot, i fins aferra els seus lleials judicis. El llibre pòstum d'Octavi Saltor és com un punt d'irradiació per veure en l'eterna llunyania en què es troba, la presència viva, vivaç i frondosa del nostre vell company de servei.

Osvald Cardona

(1) Octavi Saltor. *Companys de Servei*, pròleg d'Albert Manent. Editorial Pòrtic, Barcelona 1984.

MODA

La napa com

a tema ideal

Aquest hivern '84/85 ha comptat amb un gran aliat a l'hora de crear: la napa. La napa que, juntament amb els teixits més escollits sempre en qualitats naturals, han suposat pels homes i dones, el gran incentiu de la temporada.

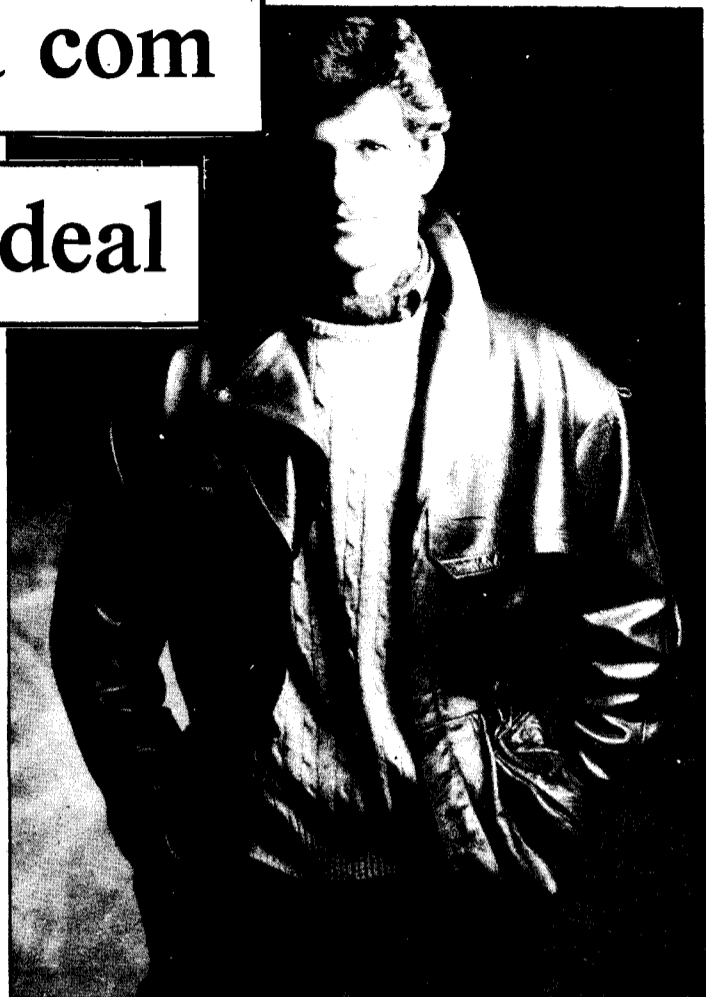
Loewe, la firma que té un llarg historial com a creadors a través d'experiències sempre cristal·litzades per l'èxit ha previst una col·lecció apta a les necessitats del moment, si bé la presència d'uns colors clàssics ens demostren un aspecte tranquil i confortable, les seves formes, en ocasions, han adquirit aparença de subtilesa.

Col·lecció senyora

Línies rectes, amb colls, espatlles i mànigues molt importants per a peces indistintament realitzades en napa o teixit.

Abrics substituïts per jaquetons 7/8, a vegades oberts i amb esquemes en forma de capa.

Caçadores amples i confortables, aguantades als flancs, que combinen amb faldilles o pantalons, aquests últims de tall clàssic, amb pinces a la cintura.

Jaqueta en napa marró amb cintura arrugada per mitjà de la beina i cinta elàstica. Ha creat Loewe.

Molts vestits de punt en la versió sport i de seda per vestir més. En ocasions, es presenten amb amples bandes de pell sobre els flancs.

Caputxes convertibles en colls girats, moltes bandes i cinturons amples.

Teixits de llana d'aspecte rústic i masculí, com les espi-

gues, així amb molta napa per tota classe de peces. També s'usa la napa per la realització de vius, aplicacions i detalls sobre teixits.

Colors que predominen en tota col·lecció com a bàsics: verd bosc, verd liquen, marró escorça, blau llac, or vegetal i negre.

Jaquetó 7/8 realitzat en napa negra per la firma Loewe. Faldilla recta i cinturó també de napa.

Col·lecció senyor

Un clàssic també, però diferent, trenca amb la cosa establerta, sense abandonar l'equilibri i la funcionalitat. Així, hem vist peces senzilles, voluminoses i confortables, a base d'una estructura geomètrica, plena d'adaptació.

Napes i novacs "tractats" d'una textura i rugositat agradable a la vista i al tacte que, en ocasions combinen amb ant convertint aquestes peces en el centre de la col·lecció pel seu aspecte voluminos i esportiu.

María José Ejarque

COSTUMS I TRADICIONS

Sant Pacià i "El Cérvol"

Dissabte que ve arriba sant Pacià, barceloní d'origen i bisbe que fou de la seva diòcesi. Un sant del qual no se'n parla massa, potser perquè alguns hagiògrafs només li dediquen unes línies. Un d'ells diu simplement que parlà i visqué bé.

Amb tot com veurem, el seu nom va lligat a un dels costums més universals i pagans: el Carnestoltes. Diguem, abans, que malgrat aquesta manca de biografia hom sap que en el seu temps —segle IV— deixà profunda petja pels seus escrits.

Va escriure tres epístoles a l'heretge novacià Semproni. Un dels seus Goigs ho recorda: "Epístoles a Semproni / dirigireu per provar / que no pot res el dimoni / contra el nom del cristià".

Eren temps d'heretgies. No solament els novacians foren objecte de la seva preocupació i atenció, sinó també els maniqueus i priscilianistes. Ell fou qui demanà per a l'Església el títol de Catòlica per a diferenciar-la de les altres i, a més a més de les epístoles citades deixà altres escrits adreçats als seus fidels.

D'aquests escrits, o pastorals, segurament la més important pel ressò que tingué entre el poble fou "Cervulus —"El Cérvol"—, en la qual blasfemava els costums dels gentils que en les festes d'Any Nou encara persistien entre els cristians. Els citats Goigs, escrits per Domènec Puga ho testimonien:

"El Cérvol vàreu escriure / advertint als cristians / que el bon Déu ens mana viure / lluny dels vicis dels pagans".

Costums i disbauxes com la de disfressar-se de cérvols i altres animals que es convertiren en el Carnaval o Carnestoltes que encara s'arrossega.

Molts són els Goigs que li són dedicats i dels quals només en poden donar petites mostres per a no allargar-nos massa. El que si val la pena de consignar, és un Himne en castellà, editat a l'imprensa Brusi de Barcelona en ocasió de col·locar les restes del sant a l'urna i altar de l'església dels Sants Just i Pastor. Himne tanmateix seguint l'estructura dels Goigs, la tornada del qual és una mostra de l'estil afectat de l'època en què foren escrits:

"Paciano, con ojos propicios / A do estuvo tu cátedra mira, / Y benigno tu ardor nos inspira. / Por la Gloria eternal del Señor".

Crec que els qui tenim com a eina de treball la ploma, hauriem de sentir especial devoció per aquest barceloní de vocació tardana —havia estat casat i tot— i més si ens sentim identificats amb la seva dita: "Cristià és el meu nom i catòlic el meu cognom". Així, en la proximitat de la seva festa i recents encara les carnestoltes, gosem transcriure dels Goigs, d'Avel·lí Coma una estrofa afegint-li, pel nostre compte, un parell de versos més: Si "En la lluita colosal / que en el món és plantejada / Pacià, contra tot mal / teniu la ploma esmolada" / feu que la nostra, si ho val, / no sigui mai despuntada.

Esteve Busquets i Molas

CUINA

Sopa de xampinyons

1/2 kg. de xampinyons

3 cullerades de farina

2 cullerades de mantega 50 gr.

Una mica de mantega per fregir els xampinyons

1/4 de litre de bon brou

una mica de xerès sec

100 gr. de nata

Netegeu i renteu bé els xampinyons talleu-los fins, poseu-los a coure amb una mica de mantega, tapeu-los perquè deixin anar el suc. Deixeu-los coure uns minuts, després reserveu 2 o 3 cullerades de xampinyons per posar-los sencers a la sopa i els altres passeu-los pel turmix amb un culleró de brou.

En una casseroles poseu 2 cullerades de mantega i les 3 de farina, trebal·leu-lo un moment sobre el foc suau, després afegiu-hi el brou calent a poc a poc i remenant-ho amb una cullera de fusta perquè no es facin grumolls, ha de quedar una beixamel clara. afegiu el puré de xampinyons, rectifiqueu de sal i pebre i deixeu bullir uns minuts a foc suau. Un moment abans de servir, tireu-li el xerès, la nata i els campinyons reservats.

María Gloria Muntañola

La Lliga, d'un cop d'ull

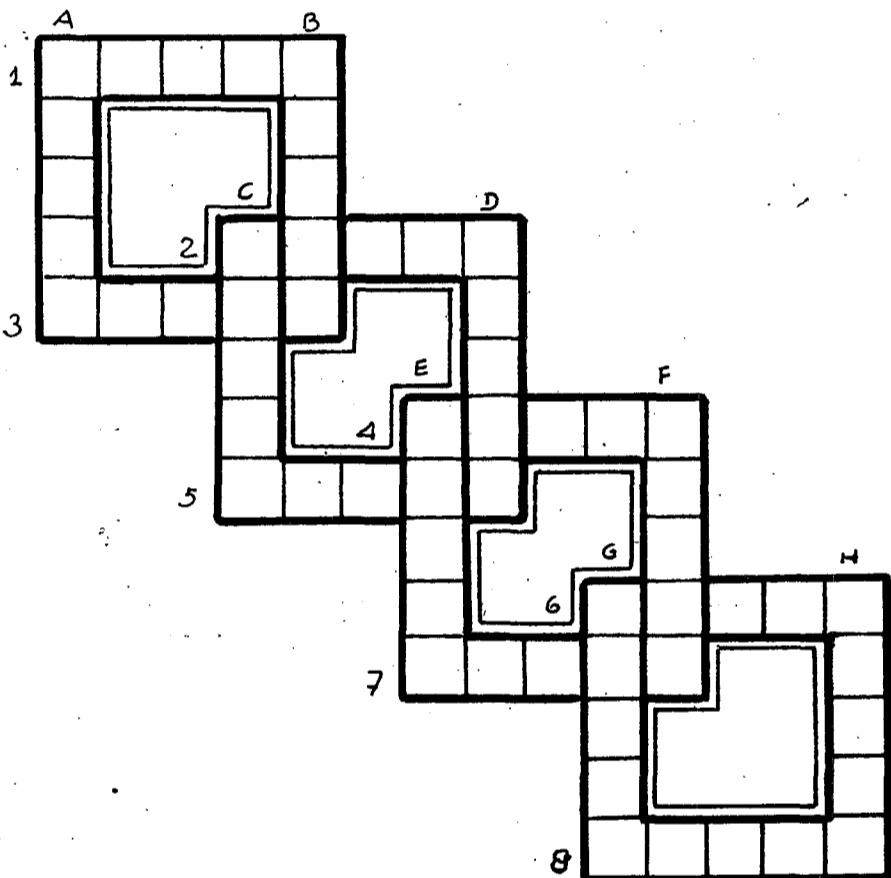
JORNADA 26

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
42+14	32+6	31+3	30+4	28+2	27+1	27+1	27+1	27+1	25-1	24-2	23+1	23-3	23-1	22-4	21-7	18-6	16-10

ENCREUATS

Per Rosa Collell

LA CADENA

HORIZONTALS:

1.- Un llibre de la Bíblia. 2.- De pedra. 3.- Riu que desemboca en el Mar Mort, frontera entre els moabites i els amorreus. 4.- Confusió grandíssima. 5.- Ciutat i capital del Marroc. 6.- Líquid que brolla de les fonts, deus... 7.- Illa de Gràcia. 8.- Noi que fa de mosso d'un pastor, que guarda el bestiar gros d'una masia.

Cada mot ha de començar amb la lletra que acaba el mot anterior i creuar totes les anelles.

VERTICALS:

A.- Nom de dona. B.- Primer fill de Jacob. C.- Ésser capaç físicament, mentalment o moralment de fer una cosa. D.- Que ha nascut amb l'individu. E.- Moviment alternatiu de la contracció del cor. F.- Venedora de porpra, convertida per sant Pau. G.- Col·lecció sistemàtica de mapes o d'esquemes cartogràfics. H.- Mes de l'any.

SOLUCIÓ

A.- Elena. B.- Ruben. C.- Poder. D.- Innat. E.- Batec. F.- Lídia. G.- Atlas. H.- Abril.

1.- Ester. 2.- Petri. 3.- Arnon. 4.- Babel. 5.- Ra. 6.- Aigua. 7.- Creta. 8.- Sagal.

VERTICALS

HORIZONTALS

ESCACS

Per Jaume Mora

La nostra tasca assistencial

Fou el novembre del 1982, quan vàrem començar aquesta nova activitat del nostre Col·lectiu, doncs, duem, 16 mesos de tasca en aquestes necessitats.

Dóna gust veure un grups de nois esportistes, ocupar-se, amb constància i interès, d'ajudar a l'ancianitat, proporcionant-los-hi espais d'animació a les llars on resideixen.

I un efecte conseqüent amb la tasca que realitzen, va camí de ser la d'una major i millor comprensió de les situacions i problemes dels seus propis avis. Afortunadament,

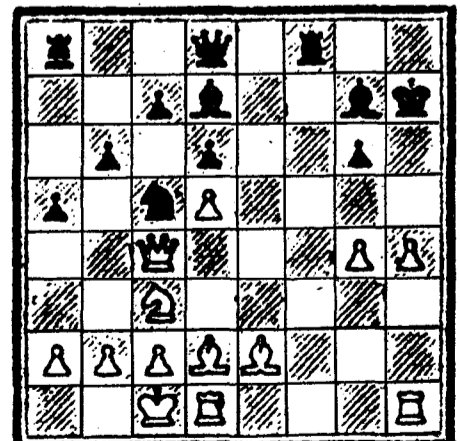
comença a trencar-se la muralla generacional. I en aquest sentit, va per aprofundir, seria un veritable èxit la consecució d'aquest any.

Esport, cultura i assistència a l'ancianitat són propòsits i realitat de CADECA, és la suma de CADECA-1 ATLETISME i FUTBOL - CADECA-2 cultura i formació humana i CADECA-3 serveis a l'ancianitat, bona fita pels nois actuals, homes d'un immediat demà.

CARVAL

ESCACS

DIAGRAMA 152 Negres juguen i guanyen

Tot passà a causa que la Dama blanca ocupava un lloc massa incòmode. Com arribareu a fer-li mat al Rei?

Solució al Diagrama 151

1... Da6-b6+, 2 Rg1-h1 Td2-h2+, 3 Rh1xh2 Db6xb2+, 4 Rh2-g3 Db2-g2+, 5 Rg3-h4 Dg2-h3+, 6 Rh4-g5 h7-h6+, 7 Rg5-f6 Cf4-d5+ i guanyaren.

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" ANY V

243

L'angelet Ignasi

Per molts anys, mossèn!

El dia 4 de març, farà anys que mn. Josep és capellà.

—¿Quants, mossèn?

—A veure si ho endevines.

—Quinze? Vint?... No hi ha manera d'endevinar-ho. Mn. Josep, tot i que jo el veig gran, té un aire molt juvenívol, i tots els nois i les noies ens l'estimem molt. Ens explica coses molt interessants, i ens agrada estar amb ell.

—Què remugues, Eixerit?

—No res, mossèn, estava pensant en veu alta. Escollit, ¿per què es va fer capellà?

—Renoí, quina pregunta més directa! Doncs, mira, vaig creure que Nostre Senyor m'ho demanava.

—I, per a què li demanava?

—A mi? No ho sé, pobre de mi. ¿Per a què? Això sí que ho sé. Mira, cal que tothom conegui l'Evangeli de Jesús i la gran esperança de la seva Salvació. Cal que quan els cristians es reuneixin, hi hagi persones preparades que els parlin a fons de Déu, de Jesucrist, de la seva Església. Cal que algú rebí el sagrament de l'Orde i presideixi la celebració dels sagraments del Baptisme, de l'Eucaristia, del Matrimoni, de la Penitència, etc.

—I, què més?

—Home, et sembla poc! Cal preparar la catequesi, explicar religió a les escoles. Rebre les persones amb problemes, ajudar a tothom qui es pot; preocupar-se dels infants, dels joves, dels vells, dels malalts, etc.

—I, què més?

—Francament, ets una mica pesat, eh! Doncs, mira, cal pregar, estudiar, escriure per estar sempre a punt de servir Déu i els altres.

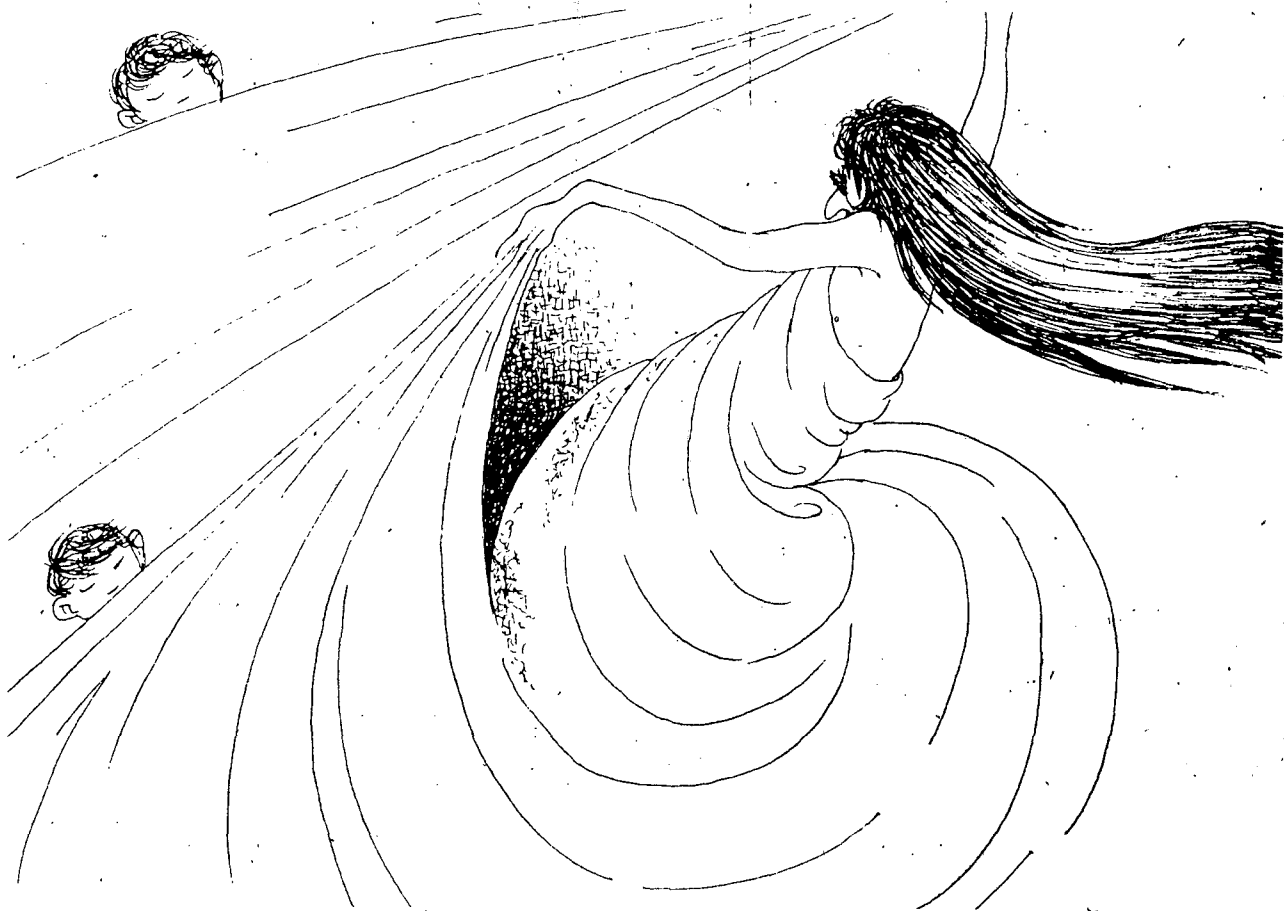
—Mn. Josep, ¿hi ha molts nois a qui Nostre Senyor demana que siguin mossèn?

—No ho sé, no ho sé... jo crec que sí.

L'Eixerit

LEGENDES

I en Pere No, escoltà.

Abans de seguir, però, donarem un cop d'ull al tarannà que tenien les febrades dels bessons, puix d'elles depenien les maneres d'escoltar de cada u.

Les febrades d'en Pere Sí, eren curtes, intenses, expeditives, ràpides.

Les d'en Pere No, atemperades, lentes, llargues com un conte d'aquells que explicava l'avi, quan se li donava per buidar el pap.

L'afer d'en Negreta, en Pere Sí, aviat l'hauria debolit. Per ell, aquell home, amb els seus aires terrorífics, era fet a posta per ajudar les mares en la feina costeruda de fer sirgar dret llurs fills. Nen, si no t'acabes les sopes, crido en Negreta. I el nen, com hi ha Déu, que se les acabaria! En Negreta, ben dosificat, era com oli en un llum. I pareu de comptar. No hi doneu més voltes.

Per en Pere No, l'afer tenia més cos. No es resignava pas amb un cop d'ull superficial. Ell deixava parlar els personatges. Els deixava dir i més que deixar-los dir, encara, es deixava envair per ells.

Per això en aquell descapdellar-se d'en Negreta, no parlaven només els mots. Parlava, també, la música que feien. Els matisos de la veu. Els gestos. Les expressions dels ulls. Les ganyotes. Els colors que li pujaven a la cara. L'administració de l'aire en respirar. Les gotes de suor. Els silencis. El tacte curt, angoixat, tímid, tremolós, de les seves mans, semblants a ales d'ocell que cerca el niu.

Hi ha tan poc de bo dins meu, —deia en Negreta—. Mira, que ho he regirat bé. Tot ha estat feina en va. No trobo en mi materials per construir. Això em desespera, em fa esquerp, em treu la pau, em fatiga i quan ja no puc més, m'abandono. Em devien fer pels dies curts d'algun any de secada forta.

Menjo rebuig del mercat, perquè sóc rebuig. Altrament seria com tirar sucre al vinagre. No s'adoba el vinagre i s'espatlla el sucre. Ja ho sé. Cal acotar el cap i resignar-se.

Saps? De vegades se'm fa difícil creure en Déu. Prefereixo no pensar-hi.

De tard en tard, però, no sé per quins set sous, tot s'aclareix. Sembla que Déu em miri de bon ull i em sento com acompanyat dels àngels. Aquest estat no té pas calendari. Ve quan vol, fa una estada curta i fuig. Avui es veu que toca. Per això m'has trobat aquí. És el meu lloc d'acció de gràcies.

La primera vegada que m'entrà aquesta bonhomia, vaig creure, ben bé, que Déu m'havia guarit. No et pots pas imaginar com en gaudia. Jo, era tot un altre. Tot era goig. Tot era alabança.

Passà poc temps i caigué novament la mala estrella. Vaig sentir, com si una grapada estripés, a dins meu, aquella pau. Tot va ser engecat, altra vegada, a fora del seu lloc. Em vaig sentir perdut com mai i submergit en un desordre immens.

Sentia ressonar una rialla sorda. Talment, com si algú es burlés de mi. I ara malvisc dins una fosca fonda, trencada, de tard en tard, per unes estones curtes, plenes d'un amor infinit i una gran pau.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Marc, capítol 9, versets del 2 al 10 (Mc 9:2-10).

Reflexionem: 1. Jesús, d'entre els seus deixebles, tenia una amics íntims. Altres vegades haurien compartit amb ell, el silenci i la solitud de la muntanya per pregar-hi llargament.

2. Jesús vol preparar l'ànim dels seus amics perquè puguin suportar la tragèdia de la Passió. Per uns moments, els deixa entreveure la seva glòria de Fill de Déu.

3. Els deixebles s'haurien quedat per sempre amb Jesús glorificat, però abans, havien d'acompanyar-lo pel camí de la prova i del sofriment. Si volem participar de la festa eterna del Regne de Déu, ara i aquí, hem de seguir fidelment Jesucrist.

El mossèn.

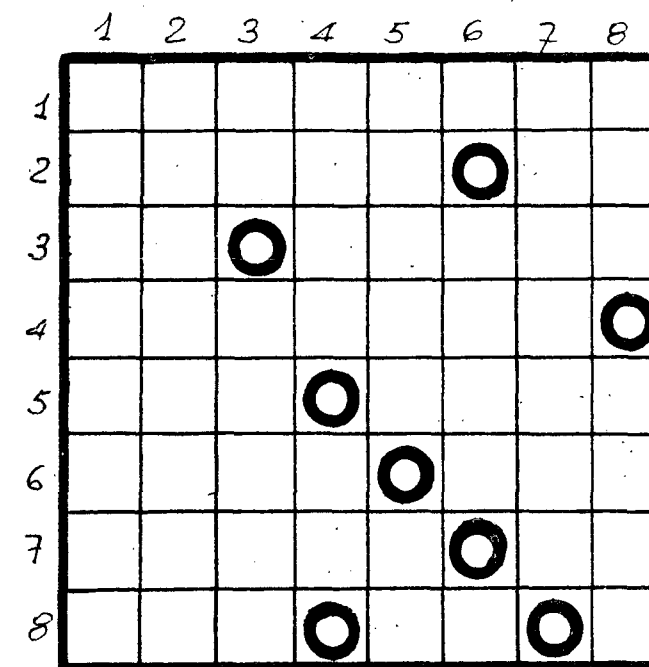
ENCREUATS

HORIZONTALS:

1.- Sancionat. 2.- Darrer. Característica d'un so, intensitat. 3.- Nou-cents cinquanta. (En plur., la dona que ens ha donat la vida. 4.- Demanar almoïna. 5.- Indo-europeu. Instrument musical bíblic. 6.- No està atent. Gran extensió d'aigua. 7.- Pèl de les ovelles. Nota musical. 8.- Pronom personal. Afirmació. Preposició.

VERTICALS:

1.- Que ha comès una falta voluntària. 2.- Oficial general de la marina de guerra. 3.- Abreviatura de sant. Casquet que es posa al dit per cosir. 4.- Peça plana que hom fa girar per conduir una nau. (A l'inrevés, símbol químic del sodi. 5.- (A l'inrevés, llaminadura. Campió. 6.- Consonant. Un fruit que forma pomells de grans. U. 7.- Prendre terra un avio. 8.- Expulsió violenta de l'aire dels pulmons. Mesura de superfície.

Solució

1.- Culpable. 2.- Almirall. 3.- St. Didal. 4.- Tl-mó. 5.- Imall. As. 6.- G. Raim. 7.- Aterr. 8.- Tos. Area.

1.- Castigat. 2.- Últim. To. 3.- LM. Mares. 4.- Pidolar. 5.- Ari. Lira. 6.- Bada. Mar. 7.- Llana. 8.- Ell. St. A.

VERTICALS:

HORIZONTALS:

DIUMENGE	DILLUNS	DIMARTS	DIMECRES	DIJOUS	DIVENDRES	DISSABTE
<p>18.00 Dibuixos animats. 18.30 Digui, Digui... Concurs. 19.00 7 x III. 19.30 Estoc de pop. 20.30 Telenotícies. 21.00 Curar-se en salut. 21.30 Dallas - "Beneficis complementaris". 22.30 Gol a gol.</p>	<p>14.15 Pobles de Catalunya. 14.30 Telenotícies. 15.15 El despertar d'una terra (Cap. 1) 19.30 Fes Flash. 20.00 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 Informatiu cinema. 21.30 Cinema 3 - "Venècia, la lluna i tu"</p>	<p>14.15 Pobles de Catalunya. 14.30 Telenotícies. 15.15 El despertar d'una terra (Cap. 2.) 16.15 Aula visual. 19.30 Fes Flash. 20.30 Telenotícies. 21.00 Joc de Ciència Internacional. 21.30 Angel Casas Show.</p>	<p>14.15 Pobles de Catalunya. 14.30 Telenotícies. 15.15 El despertar d'una terra (Cap. 3). 16.00 Aula visual - (Repetició). 19.45 Fes Flash. "Les bruixes i el Grinnygog". Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.15 Identitats. 22.00 Retalls i embolics. 23.00 Un món que desapareix.</p>	<p>14.15 Pobles de Catalunya. 14.30 Telenotícies. 15.15 El despertar d'una terra (Cap. 4). 16.15 Aula visual. 19.45 Fes Flash. 20.00 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.15 Digui, digui... 21.30 A tot esport. 22.30 Bergerac Cap. 6.</p>	<p>14.15 Pobles de Catalunya. 14.30 Telenotícies. 15.15 El despertar d'una terra (Cap. 5). 16.15 Aula Visual (repetició). 19.30 Fes Flash. 20.00 Concurs. 20.30 Telenotícies. 21.00 30 minuts. 21.30 Galeria oberta. Cicle de MIM.</p>	<p>18.30 Maya. 19.00 Telefilm. 20.30 Telenotícies. 21.00 Concurs: Tres i l'astròleg. 22.30 "Caistor, tocat i enfosat" (Cap. 2).</p>

DIUMENGE	DIMECRES	DISSABTE	DIMARTS
<p>CIRCUIT CATALÀ</p> <p>10.00 Concert. 10.30 El dia del senyor - Santa missa. 11.30 Poble de Déu. 12.00 Temps i marca. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Inspector Gadget. 16.05 Fama. 16.55 Atletisme. Campionat d'Europa. 17.50 Això és el que hi ha. 18.40 Val més prevenir. 19.05 Estudi Estadi. 20.00 M.A.S.H. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Mike Hammer. "Más que un asesinato". 22.45 Especial musical. 23.15 Autoretrat. 24.00 Comiat.</p>	<p>CIRCUIT CATALÀ</p> <p>13.30 Honorables ciutadans. 14.00 Comarques. 14.25 Informatiu Miramar. 15.00 Connexió amb Madrid.</p> <p>CIRCUIT ESTATAL</p> <p>15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 La rosa groga. 16.30 La tarda. 17.20 D'ací i d'allà. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo 18.25 El kiosk. 18.50 Informatiu juvenil. 19.00 Patinatge sobre gel. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Els comptes clars. 21.35 Sessió de nit - "Eddy Duchin". 23.45 Telediari - 3ª ed. 24.00 Telesport. 00.10 Testimoni. 24.00 Comiat.</p>	<p>CIRCUIT ESTATAL</p> <p>11.00 La bola de cristall. 12.55 Loteria nacional. 13.05 Gent jove. 14.30 Les Corts de Espanya. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 La petita Lulú. 16.05 Primera sessió: "Rocío de la Mancha". 18.00 Els savis. 19.00 Documental. 19.30 "V". 5. 20.30 Telediari - 2ª ed. 20.55 Ahir i avui de l'aviació. 21.55 Informe setmanal. 22.40 Dissabte, cine: "California Suite". 00.35 Comiat.</p>	<p>CIRCUIT CATALÀ</p> <p>16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.</p> <p>CIRCUIT ESTATAL</p> <p>19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès - Follow me. 19.25 Posta a punt. 19.45 Arc Iris. 20.00 Taula d'anuncis. 20.30 Amb les mans a la massa. 21.00 Si jo fos president. 22.30 L'edat d'or. 24.00 Resum informatiu.</p>
<p>CIRCUIT CATALÀ</p> <p>13.30 Crear i viure. 14.00 Miramar esportiu. 14.25 Miramar informatiu. 15.00 Connexió amb Madrid.</p> <p>CIRCUIT ESTATAL</p> <p>15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 La rosa groga. 16.30 La tarda. 17.20 Viatgers en el temps. 17.50 Hola, nois! 17.55 Barri Sesamo. 18.20 El planeta imaginari. 18.50 Informatiu juvenil. 19.05 Pista lliure. 20.00 Consum. 20.30 Telediari. 21.05 El Superagent 86. 21.35 El Bergant. 22.55 Viure cada dia. 23.55 Telediari - 3ª ed. 00.10 Telesport. 24.00 Comiat.</p>	<p>CIRCUIT CATALÀ</p> <p>13.30 Retalls de temps. 14.00 Informatiu comarques. 14.25 Informatiu Miramar. 15.00 Connexió amb Madrid.</p> <p>CIRCUIT ESTATAL</p> <p>15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 La rosa groga. 16.30 La tarda. 17.20 Un país de Sagitari. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.25 El kiosk. 18.50 Informatiu juvenil. 19.00 Patinatge sobre gel. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 L'arca de Noé. 21.35 Aquí et vull veure. 22.40 Paissatge amb figures. 23.30 Telediari - 3ª ed. 23.45 Telesport. 23.55 Comiat.</p>	<p>CIRCUIT CATALÀ</p> <p>10.30 Santa missa. 11.30 Miramar esportiu. 14.00 Recull informatiu. 15.30 Connexió amb Madrid.</p> <p>CIRCUIT ESTATAL</p> <p>15.30 Atletisme. Campionat d'Europa. 17.00 Estrenes TV - "Panaché". 18.45 Candy, Candy. 19.10 Dos a ratlla. 20.05 Anells d'or. 21.05 El dominical. 22.05 Llargmetratge - "Compañero de viaje". 23.40 L'ull del vídeo. 00.35 Comiat.</p>	<p>CIRCUIT CATALÀ</p> <p>16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.</p>
<p>CIRCUIT CATALÀ</p> <p>14.00 El xou de la família Pera. 14.00 Informatiu comarques. 14.25 Miramar. 15.00 Connexió amb Madrid.</p> <p>CIRCUIT ESTATAL</p> <p>15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 La rosa groga. 16.40 La tarda. 17.30 Al mil por mil. 17.55 Hola, nois! 17.50 Barri Sesamo. 18.25 El kiosk. 18.50 Informatiu juvenil. 19.00 Tocata. 20.00 Lletra menuda. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 L'home i la terra. 21.35 Units enfront al delictes. 22.35 A</p>	<p>CIRCUIT CATALÀ</p> <p>13.30 Primera fila. 14.00 Informatiu comarques. 14.25 Informatiu Miramar. 15.00 Connexió amb Madrid.</p> <p>CIRCUIT ESTATAL</p> <p>15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 La rosa groga. 16.30 Patinatge sobre gel. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sesamo. 18.25 Al galop. 19.00 Tennis. 20.30 Telediari - 2ª ed. 21.05 Un, dos, tres. 22.50 Caps. Ep. n.º 2. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.15 Telesport. 00.25 L'art de viure. 01.05 Comiat.</p>	<p>CIRCUIT CATALÀ</p> <p>16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.</p> <p>CIRCUIT ESTATAL</p> <p>19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès - Follow me. 19.25 Posta a punt. 19.45 Arc iris. 20.00 Estadi 2. 20.30 La nit del cine espanyol - "Locura de amor". 23.55 Últimes preguntes. 24.00 Resum informatiu. 01.00 Comiat.</p>	<p>CIRCUIT CATALÀ</p> <p>16.45 Berenar a Sant Cugat.</p>

PERE
ROVIRA

GRANS VINS I BRANDY

V PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Dates: Del 21 de març a l'1 d'abril

Aquesta anada a Terra Santa volem que sigui per a tots els qui hi participin un autèntic pelegrinatge. Per això la pregària comunitària, la celebració de l'Eucaristia, la lectura puntual de l'Evangeli i l'assessorament durant tots els dies de la visita del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar, director de "CATALUNYA CRISTIANA", ens hi ajudaran.

ITINERARI:

Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús: Galilea, Samaria i Judea.

VISITANT: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), Haifa, Santuari del Carmel, St. Joan D'Acce, Cafarnaüm, Benaurances, Tabgha, Corozain, Natzalet, Primat de Pere, Tibeíriades, Mont Tabor, Riu Jordà, Sebastia, Nablus, Pou de la Samaritana, Jerusalem.

DES DE JERUSALEM, sortides a: Betlem, Betània, Betfagé, Hebron, Heròdium, Ein Karem, Jericó, Mar Morta, Qumram, Ein Guedi i Massada.

A JERUSALEM: Sant Sepulcre i Calvari, Sant Cenacle, Hort de Getsemani, Via-Crucis, Litóstratos, Església de les Nacions, Mesquides d'Omar i de l'Acce, etc.

PREU: En principi cal comptar unes 150.000 ptes. que comprenen:

PENSIO COMPLETA: de tots els dies.

VIATGE EN AVIO: anada i tornada.

AUTOCAR: durant tota la ruta per Terra Santa.

PREU D'ENTRADA a tots els llocs visitats, i desplaçaments amb taxi, aèri, vaixell, etc.

ASSEGURANÇA A TOT RISC per a tots els pelegrins.

TRAMITACIO DE VISATS TAXES D'AEROPORT

Direcció tècnica: DAT n.º 50; és un producte TURVISA, T-9-M.

Per informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA, c/. València, 244, 2on. - 08007 Barcelona.
Tots els dimecres i dijous, de 10 a 1 i de 4 a 6 (Srta. Maria Figueras). Tels. 215 / 27 39 / 27 84 / 28 05.
La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.